

Lit.

258. v.

J. M. K. T.

1288.

(teljes)

A₇ utolsó lev. Rissi család.

F₃ is sérült.

1288

S Z E N T
D A V I D K I -
R A L Y N A K ,
É S
P R O P H E T A N A K

Száz, Eötven

S O L T A R I ;
Az Franciai notáknak és ver-
seknek módgyokra Magyar verse-
kre fordítottak és rendeltet-
tek,

S Z E N C Z I M O L N A R A L B E R T által.

L Ó T S E N

B R E W E R S A M U E L által, 1682. éft.

KEGYES OLVASO VEDD

eszedben im ezeket:

- I. A' Soltárok felett C. M. Clemens Marotus nevét;
a' T. B. Theodorus Bezájét jegyzik.
- II. Minden Soltárnak summája vagy czéllya rövideden
vagyoneleiben írva.
- III. A' hoszfű Pfalmusokban, a' vers előtt, *Pausanak*,
az az, meg-szűnének jele im ez ¶

Az Soltárok mellyeknek egyenlő
nótájok vagyon.

Az 5. és 64.

14. és 53.

17. 63. és 70.

18. és 144.

24. 62. 95. és 111.

28. és 109.

30. 76. és 139.

31. és 71.

33. és 67.

36. és 68.

46. és 82.

Az 51. és 69.

60. és 108.

65. és 72.

66. 98. és 118.

74. és 116.

77. és 86.

78. és 90.

100. 131. és 141.

117. és 127.

140. és a' Tiz Parantolat.

CL.

CL. DOCTORIS GEORGI REMI EPI-
gramma de Psalterio Dñ. An-
dreæ Spethæ, ad melodias Gallicas
concinnatio.

R Hytmis, quos moduli exprimerent pradulce sonantes,
Psalmorum Bessæm Theodorus; & antetrium
Clemens celtarum linguâ adstrinxere peritè.
Germani hos, Itali, Hispani, Flandriq, Britanniq,
Et queis Sarmatia, & colitur Bojemia vasta,
Jasseas partibus modulis qui jugiter odas
Decantant, sancti exempli pietate secuti.
Defuit Ausonio decus hoc idiomati, quod nunc
Andreas Spethus dat, cui non Thracius ipse
Sua visione vates plectro fiet anteferendus.

PARAPHRASIS UNGARICA,
& accommodatio ad D. Albertum
MOLNAR.

David Királynak más-fél-száz SOLTARIT,
Szent Lélek által iratott ENEKIT,
Gyönyörűséges nótájú versekre,
Ketten szerzették Franciai nyelvre.

A 2

Öt-

Ötvenit Clemens Maroth fordította,
 Es a' többit a' Theodorus Beza,
 Ezeket ofztán Németek, Olaszok,
 Spaniolok, Belgák, és az Anglusok,
 Ő nyelveken követték és Lengyelek,
 A' Lengyelek után a' tisztes Tschek,
 Kik Dávid Soltárit, egymást követvén,
 Egyenlő nótákkal éneklik szépen,
 Hogy pedig még nem volna Deák nyelven,
 Speta András Deákul ízerzé éppen,
 Kinek az ő gyönyörű ékes vóltát,
 Még Orpheus sem győzné meg nótáját.
 Midőn ezt jóllátná a' Molnár Albert,
 (A' ki fok országot látot és tengert)
 Hogy canyi fok Keresztyén nemzet közzül,
 Tsak Magyar nép volna ez versek-nélkül,
 Használni akarván ő nemzetének,
 Segedelméből a' kegyes Istennek,
 A' Soltárt Magyar versekben formálta,
 Es a' Fzanciai nótákra szabta,
 Kittőle végy jó neven hiv Olvaso,
 Hogy Istentől néked adafsék fok jó.

*Segine Nassov. 7. Cal. May. 1607. Joh. Fileczka
 Farkas. fabius, SS. Th. St.*

ELSŐ

ELSŐ SOLTAR. CL. M.

Beatus vir, qui non abiit, &c.

*Tanuság az Istenfélőknek és az Istenteleneknek külömböző
 állapotjokról, Előszó az Istenfélőket írja meg tselekedeteiről, ofztán
 a' gonoszoknak veszendő dolgokat mondgya meg.*

A

Z ki nem jár hitlenek tanásán, Es meg nem áll a' bűnő-
 sok után, A' tsufolóknak nem ül ő székekben: De gyönyör-
 kodik az Ur törvényében, Es arra gondgya mind éjel nappal,
 Ez illy ember nagy boldog bizonnial.

2. Mert ő olyan mint a' jó termő fa, Melly a' viz mellett vagy on plán-
 tálva, Ő idejében meg-hozzá gyümölsét, Es el nem szokta hullatni le-
 velét, Ekképpen az mit ez ember végez. Minden dolgában mégyen jó
 véghez.

3. De nem ighen vadnak a' gonoszak, Hanem mint az apro por és
 polyvák, Mellyek a' szél tul szélvel ragadtatnak, Igy az itéletben meg
 nem álhatnak, A' gonoszak, és kik bűnben élnek, Az igazak közt he-
 lyet nem lelnek.

4. Mert az Isten isméri útokat, Az igazaknak érti dolgokat, Azért
 mind örökké ők meg-maradnak: De a' kik tsak a' gonoltságban jár-
 nak, Azoknak nyilván mind el-vész útok, Mert Istennek nem kell az ő
 dolgok.

II. SOLTAR.
II. SOLTAR. CL. M.

Quare fremuntur gentes?

Jövendőlés a' Christushnak Személyéről és Országáról.

M Iért zugolódnak a' pogányok? Mitforgatnak ő
bolond elméjekben? A' földi népeknek mi szándékok?
Tsak hijában valót űznek szivekben. Ez világi Királyok
egyben gyűlnék, A' Fejedelmek tanácsot tartnak, Az Isten
ellen erős kötést téznek, Es az ő Christusára támadnak.

2. Nagy főnnyen mondgyák: Mitkésünk ezzel? Jer szaggassuk-el
ezeknek kötelit, Es minden igájokat rontsuk-el, Ne visellyünk többé
rajtunk effélet. De az Ur Isten a' magas mennyekben, Tsak neveti dol-
gokat azoknak, Tsufollya őket űlvén szent székiben, Kinek ezek sem-
mit nem árthatnak.

3. Es végre hogy meg indul haragja, Kemény beszéddel kezd szólni
azoknak, Rettenetes-képpen meg-riasztya, Ki miatt tellyességgel el-
bádgynak. Hogy mertek, ugy-mond, ez ellen zúgodni? A' kit én
kentem a' Királyságra, Es Királyi páltzát én adtam neki, Az én szent he-
gyemre a' Sionra.

4. Monde' Királyság: Im ki-hirdetem, Az ő tanácsát és Sz. Decre-
tomát: A' Felféges Ur monda énnékem, En fiam vagy ma szűltelek fia-
mat. Kérjed én tőlem a' fok pogányokat, Kiket örökségül néked adok,
Föld kerekfegin fok tartományokat, Mindenütt én tenéked ajánlok.

5. Ronts-

II. SOLTAR.

5. Ronts-meg őket te nagy hatalmaddal, Mint a' földből égetet cse-
répedént, Es a' te Királyi vas-páltzáddal Verd-őszve, és törd apro poz-
dorjanként. Azért Fejedelmek, Birák, Királyok, Ezekből tanuságot
vegyetek, Es magatokat jól meg gondollyátok, Kik ez földön regnál-
tok, ítéltek.

6. Szólgályatok ez hatalmas Urnak, Igaz félelemmel, jámbor élet-
tel, Örvendezetek ő nagy vóltának, De ezek-is legyenek rettegéssel.
Tsokollyátok e' néktek küldött fiát, Hogy erőssen meg ne haragud-
gyék, El nemúlásátok parantsolattyát, Mert szörnyű-képpen el kell
vesznetek.

7. Mert gyakorta hogy ingyen sem vélnéd, Mint a' sebes tűz, fel-
gerjed haragja. Te azért tellyes szível el-hidgyed; Boldog a' ki magát
ez Urra bizza.

III. SOLTAR. CL. M.

Domine quàm multi.

Könyörgése Dávidnak az Absolon ellen.

O Melly sokan vadnak, A' kik háborgatnak, Engemet,
én Istenem; Nagy fok ellenfegim, Es sok gyűlölőim;
Tufakodnak ellenem, Sokan azt alittyák, Lelkemről azt
mondgyák: Veszett ennek ő dolga, Segitsege nintsen,
Mert el-hadta Isten, Így szólnak bolond módra.

2. Mert

2. Mert te én Istenem, Paisom vagy nekem, ki életem meg-mented, Es nagy tisztességre, Fejem ditsóságra, Idővel fel-emeled. Te hozzád Ur Isten, Kiáltok szüntelen, és te meg-vidámitasz, Meg-halgatz kedvedből, Sion Sz. Hegyéről, Nagy segédelmet nyújtasz.

3. Ha ágyamban nyúg szom, Tsendesen aluszom, Nintsen semmi félelmem, Midőn fel-ferkenek, Semmin nem kefergek, Mert Isten őriz engem. Ha száz ezer népek, Mind környül vennének, Jobb és bal kezem felől, Ha rám ütnének-is, Nem rettegnék még-is, Semmi veszelemtől.

4. Kelly-fel Uram tarts-meg, Ellenfégim vond-meg, Meg-törvén ő fogok at. Mind őszve-paskolod, Es artzul tsapodósod, Az Isten utálókát. Tsak te vagy az Isten, Ki minden szűkségben, Meg-tudsz szabadtani, Ki a' te seregéd, Meg-tartod, szereted, Es meg-szoktad áldani.

IV. SOLTAR. CL. M.

Cū invocarem.

Dávidnak könyörgése a' Saul ellen.

E Nigasságomnak Istene, Halgass-meg én kiáltásom,
Szány-meg és tekints infégemre, Te vigy engemet tágas helyre,
Midőn itt szorongattatom. Ti nagy Urak miglen gyaláztok,
Engemet tisztességemben? Ez illy hiúságban mig maradtok?
Hazudozáfra mit vágyótok? Mig gyűnyörködtök ezekben?

2. De

2. De vegyétek jól eszetekben, Hogy az Ur Isten engemet, Bé vett kedvében kegyelmében, Ő adta Királyi tisztemet, Es meg-hallja kérésemet. Rettegjete hát és látsátok, Hogy ellene ne vétsetek, Magatokat meg-gondoljátok, Az ágyasházban ha nyúgofztok, Hogy lehelessz tsendességetek.

3. Igasságnak áldozattyával, Aldozzatok az Istennek, Jó étellel és igassággal, Es az Istenben bátorsággal, Bizzatok és örvendgyetek. De sokan mondgyák azt minékünk: Kivezér! minket az jóra? Azért téged Ur Isten kérünk, Mutass kegyes ortzádat nekünk, Jöj-jön-el az áldott óra.

4. Mellyel inkább vigasztalasz engem, Es örvendeztetz szivemben, Hogy nem kiknek sok mustyok terem, Buzájokkal rakva sok verem, Kikkel élnek bőfegessen. Azért élek jó békefegben, Fekszem s' aluszom kedvemre, Uralkodván lakom földemben, Bátorságos örvendezésben, Mert az Ur vigyáz éltremre.

V. SOLTAR. CL. M.

Verba mea auribus.

Meg-szabadításért való könyörgése Dávidnak, az ő kergetői ellen.

U R Isten az én imátságom, Kérlek vegyed füleidben,
Es halgass meg kérésemben, En Istenem és én Királyom,
Erts-meg mondásom.

2. Tekintsed-meg esedezésém, Es hald-meg kiáltásomat, Midőn hivlak Királyomat, Meg-halgatod én könyörgésem, Bizonyal hiszem.

3. Jó reggel meg-halgatz engemet, Uram még viratta előtt, Idején az Nap hogy fel-jött, Elődben számlálom igyemet, Várván kegyelmet.

B

4. Mert

4. Mert te egyedül vagy olly Isten, Kinek a' gonofság nem kell, Es a' ki gonofs bűnben él, Nem mehet hozzád semmi-képpen, Mig él véteiben.

5. Az kábák és az esztelenek, Nem álhatnak színed előtt, Gyűlölsz minden gonofs tévőt, Estőled távulv üztetnek, Az illetének.

¶ 6. A' kik csak hazugságot szólnak, Szörnyen el-vefzed azokat, Es meg-átkoszl gyilkosokat, Kik embert hamissan meg tsalnak, Mind meg-rontatnak.

7. En pedig nagy jó reménfeggel, Bé-mégyek szent Templomod-ban, Es imádlak szent házadban, Nagy jó vóltodért felelemmel, Szol-gállak szíved.

8. Vezérly Uram igazságodban, Ellenfégimnek láttokra, Kik igye-keznek káromra, Oktas hogy a' te útaidban, Jaihaslak jobban.

9. Mert szájokban nintsen igaz szó, Szívek tellyes nyavalyával, Ónyelvek szólálnokfággal, Torkok oly mint a' nyílt koporsó, Hol nints semmi jó.

10. Bűntesd-meg Uram Isten őket, Tedd semmivé tanátsókat, Ronts el ő talalmányokat, Verd-meg veled ellenkezőket, A' párt útóket.

11. Es hogy azok mind örülljenek, A' kik biznak csak te benned, Es szívűből szeretik neved, Engedd hogy vigan felfégednek, Enekellyenek.

12. Mert az igazat te meg-áldod, Te nagy irgalmasfággal, Környűl véfzed mint paissal, Minden gonofs ellen meg-tartod, Es őltal-mazzod.

VI. SOLTAR. CL. M.

Domine, ne in, &c.

Dávidnak meg gyógyulásért való Könyörgése.

Uram te nagy haragodban, Ki miatt vagyok búban,
Engemet ne fedgy-meg, Es haragodnak tüze, Szűnnyék meg-
sebessege, Kiben ne bűntesd-meg.

2. Né-

2. Nékem Uram légy irgalmas, Mert vagyok nagy fájdalmas, Ne hadgy Uram kérlek, Gyogyíts-meg szérlimemet, El-rettent tetemimet, Ujíts-meg hogy éllyek.

3. Lelkem igen háborodik, Insegében bánkodik, Kesérgék szívem-ben, Uram meddig hádtz engem, Ekképpen veszekednem, Es nagy gyötrelemben.

4. Térj Uram kegyessen hozzám, Mert jaj el-fogyatkozám, Te nagy irgalmadból, Szány-meg nyavalyáimban, Es ne hadgy kinaimban, Ments-meg az haláltól.

¶ 5. Mert ha minnyájan meg halunk, Ez világból ki-múlunk, Nints emlekezeted, Senkinél az halálban, Fekvén a' koporsóban, Ki ditsir-ne téged?

6. El-fáradtam bánatimban, Egész éjel sírtomban, Köny-hullásim-mal, Nedvesitem ágyamat, Asztatom nyoszolyámat, Sűrű síralmim-mal.

7. En sok boszfűságit miatt, Az én ortzám el-hervatt, Szemem homályosult, Ezt szerzik ellenfégim, Vigadnak gyűlölöim, Kin szívem el-bűsult.

8. Azért tőlem el-mennyetek, Kik gonofságban élnek, Távozza-tok innen! Mert az Ur kiáltálom, Meg-halgatá írásom, Es bé-vön kedvében.

9. Könyörgésem meg-halgattya, Az Ur, és el-fogadgya, En imátsá-gomat, Es a' mit tőle kérek, Minden jókat meg-nyerek, Ugy kíván-nya jómat.

10. Azért minden ellenfégim, Es én háborgatoim, Pironkodgya-tok-el! Már mind hátra térjete, Es meg-szégynyüll yetek, Nagy hirtel-séggel.

VII. SOLTAR. CL. M.

Domine Deus mi in te sper.

Dávidnak Könyörgése ellenségi ellen való meg-szába-dításért.

H én Uram és én Istenem, Te benned vagyon
Bz remén-

reménfegem, Segedelmemre légy jelen, Tarts-meg ellen-
fegim ellen, Hogy engemet el ne ragadgyon, Mint éh
oroszlán meg ne rágjon, Midőn nintsen segítfegem,
A' ki meg-mentene engem.

2. Hogy ha én azt töttem Ur Isten, Avagy hamiság van kezemben, Hogy ha gonoszt töttem ennek, Ki örült békefegemnek: Hogy ha valaki abban meg-ért, Hogy gonoszt fizettem az jóért, Sőt ha jól nem töttem azzal, Ki nékem volt bősfszúsággal.

3. Am-bár kergeffen ellensfegem, Es bátor meg-ragadgyon engem, Eletemet földhöz verje, Ditsőfegem porrá tégye. Kelly-fel azért nagy haragodban, Ellensfegim reám támadván, Add-meg az elébbi tisztem, Kit rendeltél Uram nékem.

4. Nagy sereggel osztán a' népek, Hozzád gyűlnek és környül-vésznek, Azért Ur Isten támadgy-fel, Magas helyre köztök áll-fel. Es ottan itéllyed a' népet, Ki jól rendelhetz mindeneket, Es engem hivesfegem fzerént, Itély igazságod-fzerént.

5. Verd-meg az Istentelenek, Es védelmezd-meg hiveidet, Mert mindeneknek titkait, Látot Uram szivét lelkét. Te vagy paisom igaz Isten, Es nem hadtz-el veszedelmemben, Ki az hiveket meg-tartod, Gonosz ellen takargatod.

6. Igazán itéli az Isten, Az ártatlan embert ügyében, De keményen fenyegeti, Ki nek hamiságát érti. Hogy ha pedig ő meg nem térend, Sok bűnének véget nem vetend, Elő készíti fegyverét, Idegben veti nyilait.

7. Végre mint egy hadi erőben, Halálos fegyvert fog kezében, Nyilait-is

lait-is rántya elő, Kiket ellensfegemre lő, Kinek szándéka veszedelmes, Szive nagy gonofszággal terhes, Kiből idétlen fiát szűl, mert szándéka meg-szégyenül.

8. Szorgalmatoson átkot vájott, Más ember alá vermet áfott, Kiben midőn törekedik, önnön maga belé esik. A' gonosz a' kit nékem kíván, Ő tulajdon fejére rohan, Mindennemű tsalárdsága nyakára száll álnoksága.

9. Azért Istennek adok hálát, Hirdetem ő szent igazságát, Es felfeges szent nevének, Ditsireteket éneklek.

VIII. S O L T A R. CL. M.

Domine Dominus.

Tsudálkozván ditsiri Sz. Dávid az Istennek a' teremtésben való nagy hatalmát, és a' teremtet emberhez való nagy jó kedvét.

Felfeges Ur mi kegyes Istenünk, Melly tsudálatos
a' te neved nekünk, Nagy ditsőfeged ez egész földre,
Kiterjed és fel-hag az egekre.

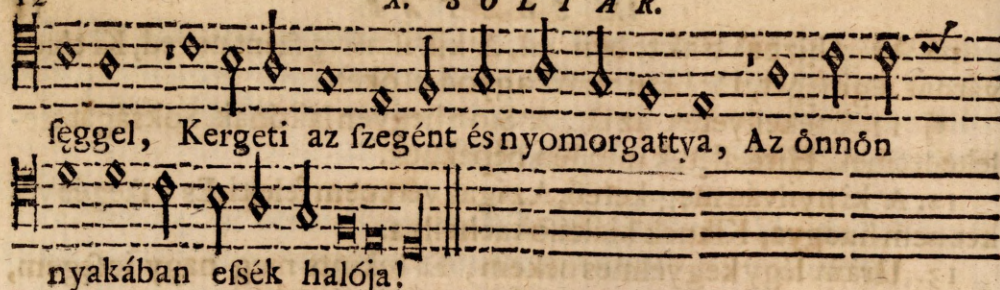
2. Ditsirnek téged még az tsets szópók-is, Szájokban viselik nevedet ők-is, Kik által ellensfeged meg ejtesz: Es bősfszú állót meg-szégynitesz.

3. Nagy vóltát ha meg-nézem dolgaidnak, Mellyeket a' te újajid formáltak, Az Eget, Hóldat, a' fényes Napot, Es széprendel a' fok Tsil-lagokat.

4. Tsudálván mondom: Mitsoda az ember, Ki te tőled ennyi ditsős-feged nyér! De mitsoda az embernek fia, Kiről felfegednek van illy gondgya?

5. Az Angyaloknál noha egy kevesse, Kissebbétöd, de nagy ditsőfegessé, Teremtéd őtet, és magasztalád, Nagy ditsőfegre fel-koronázád

2. Mert az Istentelenitsekedik, Es gyönyörködik kívánságában :/: Ditsiri az fősvényt, hizelkedik, Istent káromlya fel-fuvalkodván, Az kit meg-utál nagy hivságában, Sőt kevélységében így gondolkodik, Hogy nintsen Isten, azzal tsufolodik.

3. Ó bolondságában ugy el-mégyen, Erős itéletedet nem féli :/: Es kevélységében szól nagy főnnyen, Ellenfegét-is semminek véli, Könnyen el-fuhattya azt itéli, Végre mond: bátran lakom és tsendesén, Soha nem esem szerentsétlenségben.

4. Atokkal szitokkal rakva szája, Szól az ő nyelve tsak álnokságot :/: Ez nyelvét szoktatta tsalárdságra, Kivel szerez sok bút és bánatot, Tolvaj módra meg-áll barlangokat, Les helyből az szegényre oládkodik, Hogy azt meg-kaphassa azon forgodik.

5. Barlangban magát meg-vonnyá titkon, Hogy az ártatlant meg-ragadhassa :/: Mint az oroszlán vigyáz az likon, Hogy a' szegényt hálóban hozhassa, Es ő torkában azt bé-falhassa, Abban forog ő néki minden gondgya, Hogy a' szegényt meg-ejtse, és fogja.

6. Még azt-is mondgya az ő szívében, Hogy Isten ezzel semmit nem gondolt :/: Ortzáját el-rejti ezek ellen, Semét bé-hünnya másuvá fordul, Kérlek Uram e' dolgon meg-induly, Nyújts ki kezéd a' szegényt ne felejts-el, Es a' nyomorultnak légy segítségvel.

7. Miért mivelné a' gonosz ember, Hogy káromlya tsufollya az Istent :/: Szívében mond: Számot Isten nem kér, De te Uram értesz és látz mindent, Azért az szegény tsak reád teként, A' nyomorult árva te benned bizik, Es tőled kegyessen meg-segíttetik.

8. Törd-meg az Istentelennek karját, Hid elődben és idézd törvényben :/: Vigáld és íteld-meg gonoszságát, Ekképpen nem mér jóni elődben, Es így örökkéregnál az Isten, E' világot igazsággal vezérli, A' pogányokat földről mind el-törli.

9. Uram

9. Uram tekints-meg a' nyomorultat, A' szelideket kegyessen tarts-meg :/: Vedd füleidben kiáltásokat, Erőssítsd szíveket, vigasztald-meg, A' szegény árvákat védelmezd-meg, Zabolázd-meg az erőszak tévőket, Gonoszoktól e' földön ód népedet.

XI. SOLTAR. CL. M.

In Domino confido, quomodo.

Dávidnak panaszszja az Saul ellen, &c.

2. De véghez nem vihetik ők e' dolgot, Meg-romlanak igyekezetekben, Mert az hű ember vallyon s' kinek ártott? Az Istennek Temploma mennyekben, Ott-főn vagyon szent széki, Mellyből szélllyel Szemei mindent néznek éleffen, Földi népet-is meg-nézél és szemlél.

3. Az Isten meg-probállya az igazat, Es gyűlöli az erő-szak tévőt, A' káromlókra zápor-esőt botsát, Rájok dőjt tüzet, kénköves-esőt, Az Istentelenekre háborút ejt, Es nagy szél-vézfél itattya őket, Fejekre szörnű forgú szelet burét.

4. Mert ő igaz és igazságot szeret, Es kedves ortzát mutat azoknak, Kik igazságban rendelik élteket.

XII. SOLTAR. CL. M.

Salvum me fac Domine.

Dávidnak Saul ellen való panaszkodása.

S Zabadíts-meg éstarts-meg Uram Isten, Mert szentid el-
fogytak, nints jótevő, Es ez földön már sok a' tókéltelen,
Nints emberek közt igaz beszédő.

2. Ezek egymásnak szólnak tsak hivságot, Dolgokat festik szép beszédekkel, Hízlekedvén mutatnak nyájasságot, De nyelvek nem egygyez ő szivekkel.

3. Tsalárd ajkokat el-veszti az Isten, El-törli hízlekedő nyelveket, Kik kevélységekben szólnak nagy főnnyen, Es tsak tsufollyák az egyűgyeket.

4. Es azt mondgyák: Jer tegyük azt nyelvünkkel, Hogy minket minden nagyra bótsúllyon, Miénk szájunk, ajkunk, birunk ezekkel, Kit urallyunk? velünk kipóróllyon?

5. Azért mond Isten: Imé a' szegények, El hagyatnak, öletnek, pusztnak, Azert őket meg-szánom, és fel-kelek, Es ki mentem kezeiből azoknak.

6. Az Istennek mondási olly igazak, Mint a' drága ezüst, kit a' tűzben, Az ötvösök kohokban tisztítottak, Es hétszer meg-eresttettek szépen.

7. Tarts-meg azért népedet kegyelmessen, Kérünk jó-vóltodból reánk tekénts, Örizz-meg örökké e' nemzetellen, Hozzánk mindenkör jó kedvet jelents.

8. Mert a' gonoszok nagy főnnyen forgódnak, Udvaroltatnak nagy kevélységben, Midőn a' roszszak fel-magasztaltatnak, Es a' jó ember nints bótsületben.

III. SOL-

XIII. SOLTAR. CL. M.

Usquequò Domine oblivisceris.

Dávidnak meg szabadulásért való könyörgése.

M Iglén felejtész-el Uram, Mig nem emlekezel rólam?
A' te ortzádat én előlem, Örökké el-rejtedé tőlem?
Mire nem könyörülsz rajtam?

2. Mig tanátskozzam szivemben, Mig keseregjek elmémben, Még nappal-is tsak gondolkodván? Ellenségem reám mig rohan, Mig uralkodik fejemen?

3. Tekints reám kegyes Uram, Szánnyad-meg az én nyavalyám, Szemeimet világosítsd-meg, Hogy életemben vidullyak-meg, Halálban el ne alugyam.

4. Hogy ellenségem ne mondgya: Imé erőt vóttem rajta, Es azon ők örvendezzenek, Ha engemet ők el-ejthetnének, Es nem álhatnék lábomra.

5. Mert én bizom jó kedvedben, Ki meg-vigasztalsz szivemben, Örvendez azért az én lelkem, Hogy az Isten én ségedelmem, Kiért ditsirem énekben.

XIV. SOLTAR. CL. M.

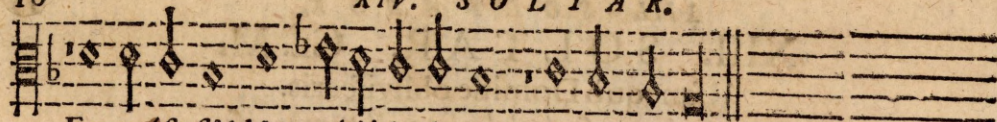
53.

Dixit insipiens.

Panaszkodása Dávidnak a' Saul ellen.

A Z bolond így szól az ő szivében: Nintsen Isten,
azért gonoszságban él, Utálatos bűnt tévzen semmit nem fél,

Ez egész földön a' kijöttégyen, Senki nintsen.

2. Az Ur az égből alá-tekénte, E' földön az emberek fiaira, Hogy meg-lássa ha kinek esze volna, Ha az Istent valaki keresné, Es tisztelné.

3. De azt jól láttya ditsősségében, Hogy az jó útról el-tértek mindének, Mindnyájan fertelmes bűnben hevernek, A' ki az Istent tisztelné hiven, Tsak egy sintsen.

4. De az hamissak meg nem gondolják, Hogy népemet mint a' kenyerért meg-észik, Meg nem térnek, sőt magokat el-hízzik, Az Istent segítségül nem hívják, Sem urallják.

5. Itt azért erőssen meg-rémülnek, Midőn ezekben vészik hogy az Isten, Az ő hiveit meg-tartya kegyessen, Mert ő mellé áll az jó nemzetnek, Mint hiveknek.

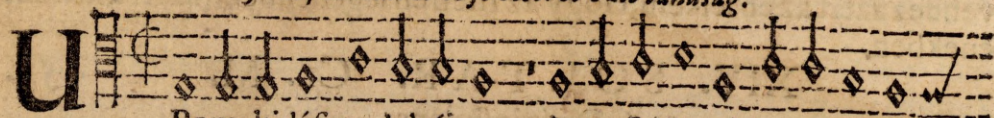
6. De néktek semmi gondotok erre, Hanem ti tsak tsufollyátok az szegént, A' ki tiszta szívből féli az Istent, Es tsak őtet hiba fogitására, Es mentésére.

7. A' Sionról vallyon kijövend-el, Ki a' szent Izraelt meg szabadította? Ha Isten fogságból népét ki-hozza, Örvend a' Jákob és az Izrael, Teljes szível.

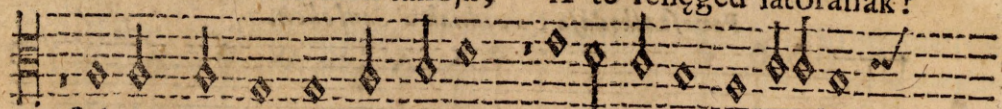
XV. SOLTAR. CL. M.

Domine quis habitabit.

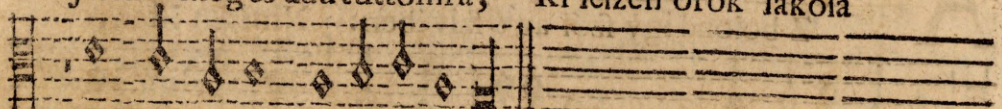
Isteni félelemről és jó életéről való tanúság.

Ram ki léssen lakója, A' te felleged fatorának?

Jelents-meg és add tuttomra, Ki léssen örök lakosa

Szent hegyednek és hajlékodnak.

2. A' ki

2. A' ki jár igaz életben, Szól és szölgáltat igazságot, Igazán forog mindenben, Es hívséges ő szívében, Es szereti az jámborságot.

3. Ki az ő felebarátyját, Ő nyelvével nem rágalmazza, Kárral nem bántya szomszédgyát, Nem rutollya atyafiát, Es tisztességét nem gyalázza.

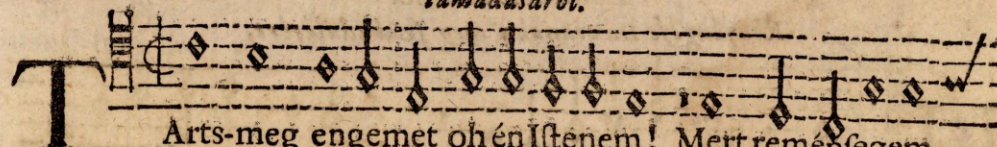
4. Az Istentelent utállja, Az Isten féltőket szereti, Őket tisztességben tartya, Esküvést meg gondolja, Ha kárt vall is azt meg nem szegi.

5. A' ki pénzével él hiven, Költsön ad, de nem kér usorát, Az ártatlan ember ellen, Ajándékot ő nem vészén, A' ki így téfzen, az meg-álhat.

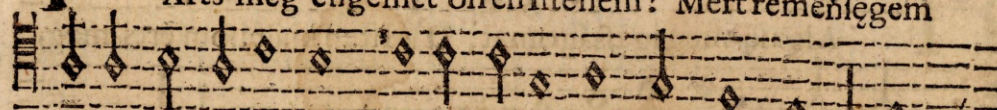
XVI. SOLTAR. T.B.

Conserva me Domine.

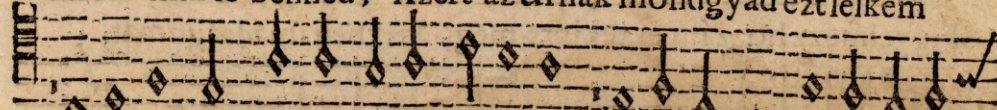
Jövendő az Christusuak szenvedéséről, haláláról és feltámadásáról.

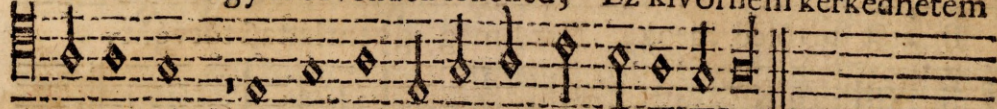
Arts-meg engemet oh én Istenem! Mert reménységem

vetem tsak te benned, Azért az Urnak mondgyad ezt lelkem

En Uram vagy te örvendek tenéked, Ez kívül nem kérkedhetem

semmivel, Hogy néked használhatnék jó tétemmel.

2. A' izentekkel e' földön jól téfzek, Es segitek jámbor Istenféltőket, De azoknak léssen nagy sérelmek, Kik követnek idegen Isteneket. Ő véres áldozattyokat nem nézem, Es neveket ajakimra sem vészem.

3. Az Ur Isten az én örökségem, Melly nékem kiváltképpen részeltetett, Es ő meg tartya hiven azt nékem, Az én sorom a' leg job részre esett, Hogy az örökség finorral osztatott, Azzal a' leg-szebbik rész nékem jutott.

C3

4. Di.

4. Ditsiretet mondok én az Urnak, Ki engem én tanátsával jól vezérel, Még veséim-is erre tanitnak, Es ágyamban-is meg-intenek éjel, Az Urat szüntelen előttem tartom, Ki velem lévén nem lehet ártásom.

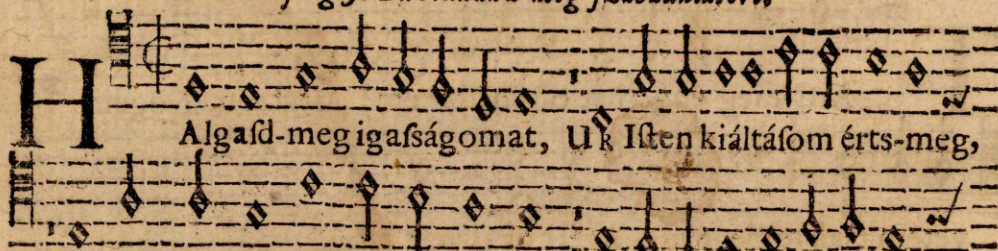
5. Öröme vagyon szívemnek ezen, Ditsőflegem örül, meg-nyugszik testem, Noha a' sirban fekvése léfzen, De azt szívemben nyilván én el-híszem, Nem hagyod a' koporsóban szentedet, De rothadás ellen meg-mented őtet.

6. Az életre nékem utat mutat, Melly életben vagyon örök bódogság, Hol Sz. szinednek gyönyörű vóltát, Láttatod; melly nagy öröm és vigaság, Job kezednek ereje, ditsőflege, örökké meg-marad, soha nints vége.

63. 70.

XVII. SOLTAR. T. B.

Exaudi Domine.

Könyörgése Dávidnak a' meg szabadulásért.

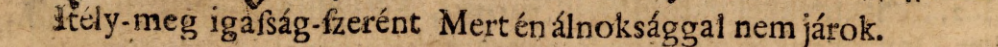
Algaft-meg igazságomat, U' Isten kiáltásom érts-meg,

Figyelmezz hozzám és tekints-meg, Szívbeli imádságomat,

Itéletet te tőled várok, Nézd meg igyem láttastörvént,

Itély-meg igazság-szerént Mert én álnoksággal nem járok.

2. Szívem éjel meg-probáltad, Es meg-vísgáltad tellyességgel, Látad hogy egygyez én nyelvemmel, Tsalárság nélkül találtad. A' mit ember szól, avagy mivel, En t' beszédire, Gondot tartok szent igédre, Nem járok a' gonosz tévedés el.

3. Vezérlyed én járásomat, Es arts meg a' te ősvényeden, Másuvá senki

senki ne térítsen, Erőssítsed lábaimat. Téged hivlak én segítségre, Uram láts-meg szűkűgembem, Kérésem vedd füleidben, Es légy figyelmes beszédemre.

4. Te vagy bizonyos óltalmok, A' kik te benned reménlenek, Mutasd jó vóltodat ezeknek, Hogy látsák a' rád támadók. Mint a' te szemeidnek fényét, Ugy meg-örizz Uram engem, Szárnyad árnyékában fejem Takargasd, őrizvén ősvényét.

5. Óltalmaz ellenfegimtől, A' kik veszedelemre járnak, Es mindennűnnen környűlfognak, Ments-meg engemet ezektől. Kővér nyakok tsak fel nem pattan, Kevélyen szólnak ellenem, Lesnek, kergetnek hogy engem, Meg-tapodgyanak a' föld hátán.

6. Ollyak mint a' vad oroszlán, Ki a' lesből a' prédára szök, Es mint az eh oroszlán kőlyök, Olálkodik a' barlangban. Uram jövel vegyed eleit, Verd földhöz élestörőddel, Lelkem ments-meg fegyvereddel, Ronts-meg ellenfegim erejit.

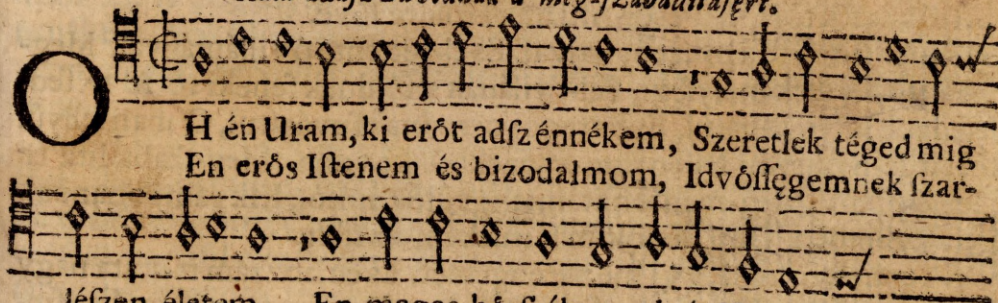
7. Ments-meg kezded ezektől, A' kik élnek tsak e' világnak, Es tsak ő hasoknak szolgálak, Ez gondgyok tellyes szivekből. Mert eleget adsz ő testeknek, Kivel tölthetik hasokat, Hizlalhattyak magzat-tyokat, Még unokájok-is el-telnek.

8. Enpenig az igazságban, Szinét meg-látom felfegednek, Es ha álmomból fel-ferkenek, Meg-elegszem jó vóltodban.

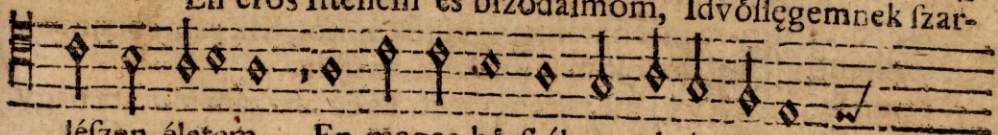
XVIII. SOLTAR. CL. M.

Diligam te Domine, &c.

144.

Hála-adása Dávidnak a' meg-szabadításért.

H én Uram, ki erőt adsz énnékem, Szeretlek téged mig En erős Istenem és bizodalmom, Idvőflegemnek szar-

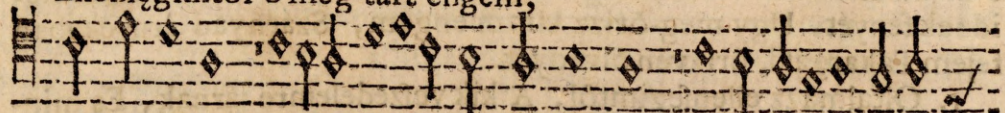
lészen életem, En magas kő szálam oh én Uram, va, én paisom, Midőn az Urat ditsérvén kérem,

Erős

Erős bátyám és erős kő-váram :/ Halál fájdalmi hogy kőr-
Ellenségimtől ő meg-tart engem,

nyúl venének, Belial fiai rettegetnének, Pokol kötele vala

környülem, Tsak nem az halál töriben esém.

2. Illy inségemben az Urhoz kiálték, Nagy szűkségemben Istennek könyörgék, Szózatom templomában fel-hata, Kiáltásom fűleiben juta :/ Leg-ottan a föld szörnyen meg-indula, Az hegyek fundamentoma mozdula, Rengedeznek, reszketnek szertelen, Mert haragra indúlt az Ur Isten. Nagy sűrű fűst mégyen-fel az ő orrán, Rettenetes tűz szájából ki-rohan, Ki miatt az ég-széllyel villámik, Mert az ő febes haragja lázlik.

3. Le-hajlatá azeget és le-jöve, Lábai alatt homály fetétsége, Alá-fzalla Cherubimon ülven, Es a' szélnek szárnyain röpülvén :/ Nagy sötét kődben magát bé-födözte, Kiben mint sátorban magát rejtette, De a' fényesség ki nála vala, A' sűrű kődotket el-ofzlatá. Nagy kő esők hulnak tűz láng villámék, Az Ur menydörgése égen hallaték, Rettenetes szó adaték tőle, Kő-esőt, villámást földre löve.

4. El-fzéleszté azokat nyilaival, Es el-rettenté ő villámáival, Meg-látzának a' vizek mélyfegi, Fel-nyilának a' földnek feneki :/ A' te fed-défednek folyóságátul, Es haragos orrodnak fuvásátul, Onnan fellyül kezeit le-nyújtá, Es engem a' vizekből ki-vona. Meg-szabadita én ellenségimtől, Meg-mente hatalmas gyűlölőimtől, Kik rám rohannak én inségemben, De gyámolom lőnnékem az Isten.

5. Tér helyre hozá, s' ki mente engemet, Es én hozzám mutata nagy sizerelmet, Meg-fizete igazságom sizerént, Kezeimnek tisztasága-szerént :/ Mert az Urnak útáról nem tértem-el, Az én Istenemtől nem szakadtam-el, Itéletire szüntelen néztem, Es szent Törvényét meg nem vettem. De mindenkor hiven előtte jártam, Gonosz tételtől ma-

gamat

gamat meg-óttam, Meg-fizete igazságom sizerént, Kezeimnek tisztasága-szerént.

6. Szent vagy, és jó-tévő az jó-tévőkkel, Es igazat tész igazán élőkel, Tiszta vagy azokhoz a' kik tiszták, El-fordulsz tőlők a' kik gonoszak :/ A' nyomorult szegényeket segited, A' kevély szemeket meg-fégyenited, Nekem Uram szövetneket gyűjtasz, Es a' sötétben világot nyújtasz. Te általad ellenségim seregim, Altal-futok el-fzőkőm kerítésin, Tőkélletes az Istennek úta, Tiszta és próbált az ő mondása.

7. A' benne bizóknak erős paísa, Ez Istennek de ki lehetne mássa? De holott volna illy erős kő-szál, Mint az Isten a' ki minket táplál? :/ Az Isten erejében fel-öltöztet, Es útaimban jól vezérl engemet, Lábam gyorsittya mint a' szarvasnak, Hogy magas hegyimre fel-hághassak, Otanittya kezemet hadakozni, Es az atzél kéz-ivét el-rontani, Idvős-ségednek paíását nekem, Adod, és job kezéd meg-tart engem.

8. A' te szelid és engedelmes vóltod, Öregbit engem, erőffit jó vóltod, Es az holjárom helyt adsz lábomnak, Hogy bokáim ne botránkozzanak :/ Ellenségimet azért meg-kergetem, Es meg nem szűnöm mig nem mind el-verem, Minden erőmmel addig paskalom, Mig nem őket lábom alá hajtom. Az hartzra nekem erős fegyvert adtál, A' földhöz vered ki én ellenem ál, Meg-futamtatod ellenségimet, Széllyel kergeted gyűlölőimet.

9. Kiáltanak de senki meg nem tartya, Az Istenhez-is, de meg nem halgattya, En őket mind széli porrá rontom, Az utzákon a' sárba morfolom :/ Az népeknek ő patvarkodásoktól, Meg szabaditasz tufakodásoktól, A' pogányokon fővé tész engem, Nem esmért nép-is szolgál énnékem. Sok idegenek kik hiremet hallják, Hízkelkedvén magokat alámadgyák, Erős helyeken idegen népek, Az én hatalmaságomtól félnek.

10. Éel az Isten, kinek légyen ditséret, Aldom én Idvőzítő Istene: met, Ki énnékem ez hatalmat adta, Ellenségimet meg hodoltatta :/ Meg-öriz engemet ellenségimtől, Kiben engem emelt fejedelmül, Az erőszak tévőtül oltalmaz, Ki mindenkor halálomra vigyáz. Azért ditsiretet mondok tenéked, A' pogányok közt magasztallak téged, Szent Nevednek éneklek szüntelen, Hogy te királyodat felfégszen.

11. Meg-segited, véle től kegyességet, Es néki jelentél illy idvösséget, Ez meg-kenett Dávidnak fő-képpen, Es maradékinak mind örökkén.

D

XIX. PSAL.

XIX. SOLTAR. CL. M.

Coeli enarrant gloriam.

*Dávid díséri az Istent ő teremtetéséről és törvényéről, s könyörög hogy bűn-
sól meg-örizze.*

A Z Egek beszélik, Es nyilván hirdetik, Az Urnak erejit :/:
Az ég menyezeti, Szépen ki-jelenti, Kenzének munkáit.

Az napok egymáznak, Tudománt mutatnak, Az ő bőltsefégéről,
Egy éj az más éjnek, Beszél az Istennek, ő nagy ditsőfégéről.

2. Nints szó sem tartomány, Holott ez tudomány, Nem prédikáltat-
nék :/: Minden féle mégyen, E föld kerekfégén, Beszéde ezeknek. Itások
ki-mégyen, Mind e világ végén, Holott a' fényes Napnak, Hajlékot
az Isten, Helyhez tetett szépen, ő lako szállásának.

3. Kiben mint vő-legény, Reggelfel-kél szépen, ő ágyas házából :/: Es
ugyan örvendez, Mint azerős vitéz, Ha futásra indul. Az égnek egy
végén, Fel-kél és el-mégyen, Gyorsan a' más végére, Sohol semmi nin-
tsen, ő hévsége ellen, Ki magát el-rejthesse.

4. Az Isten törvénye, Tízta ő beszéde, Lelkeket meg-térít :/: Hűség
bizonyosága, Kifedeket abba, Bőltsefegre tanít, ő parantsolati, Igazak
mondási, Kik szívet vigasztalnak, Minden ő törvényi, Tízták szent be-
szédi, Szemek világosítanak.

5. Az Isten félelme, Tízta mind örökké, Meg-marad és áll :/: Az ő
itélete, Igaz mindenekbe, Tellyes nagy jóssággal. Aranynál, eyűstnél,
Kedvesb drága kőnél, Es főkkal bőtsületesb, ő szerelmessége, Es győ-
nyörűsége, Még az méznél-isédesb.

6. A' ki szolgál néked, Uram tanult tőled, Nagy jó tanuságot :/: Es
azt ha meg-tartya, Jól léfzen ő dolga, Mert vészén jutalmot. Ki tudná
bűnének, Számát esétinek, Es ki gondolhatná-meg? En sok bűnei-
met, Titkos vétkeimet, Uram nékem botsáid-meg.

7. Szólgádat őrizd-meg, Kevélységtől tarts-meg, Ne esék ez bűn-
ben :/: Es én tízta léfzek, Semmi bűnt nem téfzek, Járok te kedvedben.
Szájomnak szóllása, Szivem gondolatya, Kedves legyen tenéked. Ad-
gyad oh én Uram, Es erős-kő szálam, Hogy ne vétsek ellened.

XX. SOLTAR. T. B.

Exaudiat te Dominus.

Az Izraeliták Könyörgése Dávid Királyért.

A Z Ur tégedet meg-halgasson, Te nagy infegedben,
Az Jákob Istene meg-tartson, Te veszedelmedben,
Küldgyön tenéked segedelmet, Az Ur ő szent hazából,
Tereád fordítsa kegyelmét, Tartson-meg Sionból.

2. Aldozatidat meg tekintse, Kikkel őt tífzteled, Egő áldozádat tűze,
Egyesse-meg néked, A' mit a' te szíved kívánhat, Adgya-meg ő tené-
ked, Hogy mindennémű tanátsodat, Te jó véghez vihesse.

3. Adgyad Uram hogy te nevedben, A' mi zászloinkat, Fel-emel-
lyük, nagy örömmünkben, Es adgyunk hálákat, Mondván: Az Ur Isten
meg-örzi, Ez királyt kegyelmével, A' menyből őtet erőslíti, Job keze
erejével.

4. Némellyek az ő szekerekben, Es biznak lovokban, De mi a' nagy
Isten nevében, Bizunk mint Urunkban. Azért ők keményen meg ef-
nek, Mi peniglen meg-állunk, ők mind a' földhöz verettetnek; De mi
éppen maradunk.

5. Tarts-meg Uram, és engedd nekünk, Hogy ez Ktrály hiven, Mi-
koron hozzá esedezünk, Segítségül légyen.

XXI. SOLTAR. CL. M.

Domine in virtute tua, &c.

Hála addsa az Izraelitáknak Dávid Királyért.

Rvendez Uram az Király, Az te nagy hatalmadban,
Es szabadításodban, Es vigad nagy búzgosággal,
Hogy őt meg-ségited, Infégből ki-mentéd.

2. Ugy víseled néki gondgyát, Hogy a' mittőled kérend, Mindene-
ket meg-nyerend. Mihelt fel-nyitnya ő száját, Alég szől egy igét,
Már hallod kérését.

3. Eléb hogy nem könyörgene, Meg-halगतod, meg-látod, Irgal-
maddal meg-áldod. Es föl-tész az ő fejére, Sár-arany koronát, Mint
királyi pompát.

4. Azt kéri vala te tőled, Hogy tsak valamennyire, Hofzszabbul-
lyon élete: De ő életéd terjesztéd, Nagy fok esztendőkre, Sőt örök
időkre.

5. Őt fel-vőd nagy ditsőffégre, A' te ségedelmeddel, örök idvőssé-
geddel. Ez nagy Királyi felfégre, Tőled emelteték, Es ékesítették.

6. Szereted őt minden jókkal, Este szent áldomásod, örökké néki
nyújtod. Örvendetes vigságokkal, Őt gyönyörködtetted, Szinedre
nézeted.

7. Ez Király mindenkor bizik, Tsak az ő Istenében, Es nem fél ve-
szélyében. Az magoságoznak nyugszik, Irgalmaóságában, Es meg-
marad abban.

8. Kezeddel meg-leled őket, A' kik reád támadnak, Boszszúságodra
járnak, Es a' te gyűlöldödet, Kezeidből senki, Soha ki nem menti.

9. Mint az hev tűz eskementze, Haragod környül-vézi, Es őket
mind el-lepi. Haragos ortzádnak színe, őket meg-emészti, Mint a'
láng el-nyeli.

10. Min-

10. Minden-némű gyümölsőket, Hirtelen te el-vesztőd, Es a' föl-
dről el-töröd. Magvokat, tsemetéjeket, Nékik meg-átkozod, Nép
közül ki-irtod.

11. Mert gonoszra igyekeztek, Szándékoztak ellened, Hogy bosz-
szonsanak téged. Gonosz tanátsot végeztek, De hogy véghez men-
nyen, Erejekben nintsen.

12. Mert minden ellenségedet, Erőffen meg-kergeted, Es őket el-
széleztéd. Meg-vonfzod ived idegét, Nyilad mint a' tárgyra, Lövőd
ortzajokra.

13. Azért Uram már támadgy-fel, Mutasd-meg hatalmadat, Lássuk
erős vóltodat. Hogy ditsőfféges erődről, Vigan énekelljünk, Es
benned örvendgyünk.

XXII. SOLTAR. CL. M.

Deus meus Deus respice.

Jövendölés a' Christúsnak szenvedéséről, báláláról és fel támadásáról.

N Istenem én erős Istenem, Miért hagyál-el ennyire
engem? Kiáltásomtól az ségedelem, Nagy távuly vagyok
En kiáltok te hozzád egész napon, De még sem felelsz-meg,
nints ki meg-tartsón, Még éjel sem halगतok semmi módon
Ez infégből.

2. De te szent vagy, és az Izraelben, Te szent séged meg-marad min-
denben,

D 3

denben, Ditsirettel ez gyülekezetben, Szivellélekkel. Az mi régi atyáink tellyességgel, Te benned biztanak jó reménységgel, Szükségeken segedelmeddel, Meg-tartottad.

3. Ha ők szivből kiáltottak hozzád, Mindgyárt őket meg-szabadtottad, Benned biztak, és őket nem hattad, Esni szégyenben. En nem vagyok ember, de féreg lévén, Minden népeknél vagyok nevedségben, Tsufolnak, utálnak, és meg-vét minden, És keferget.

4. A' ki lát minden tsufol engemet, Száját el-vonfza, szóll merő mérget, Fejét rázza hunyorgattya szemét, Reám néz szörnnyen, Mondván: Ez ember bizott az Istenben, Szabadítsa-meg azért őtet innen, Ha szereti az Isten, néki légyen, Segitségül.

5. Hogy te engemet anyám méhéből, Ki-hozzá, ottan segedelmemből, Tsetsemő koromban-is egyedül, Tsak benned biztam. Sőt mihelyt anyám méhéből származtam, Istenem vóltál, reád támaszkodtam, Bátorssággal te hozzád ragaszkodtam, En Istenem.

6. Ne távozzál azért meszfe tőlem, Ne hadgy el, mert nagy az én gyötrelmem, Nints segítőm, és az én sérelmem, Nem fáj senkinek. Sok erős bikák engem környül-vőttek, A' Basani nagy örök reám törnek, ökledezni, meg-ölni igyekeznek, Nagy méltatlan.

7. Az ő szájokat én reám tátván, Mint ragadozó sivo oroszlán, Agyarkodnak, hogy engem torkokban, Bé falhassanak. Könnyullatásim mint a' vizek folynak, En tsontaim helyekből ki-mozdulnak, Szivem mint viasz olvad, bélim fájnak, Sebek miatt.

8. Minden erőm mint tserép el-száradt, száraz nyelvem az inyemhez ragadt, Porbavétel engem, érzem kinnyát, Halál mérgének. Mert engemet fok ebek környül-vőttek, Gonosz népek ellenem öszve gyűltek, Kezeimet és lábaimat ezek, Meg-ligatták.

9. En tsontaimat meg-olvashatnák, Szörnnyű szemeket reám fordítanak, Kinomban nem szánnak, de gunyolnak, Űznek tsufságot, El-öfztették egymás közt én ruhámot, És öltözetemre vetettek lorfott, Hogy abból ne metélnének foltokat, Öfztvén részre.

10. Azért Uam tőlem ne légy meszfe, Ne késsél életemnek ereje, Kérlek fies, tekints inségemre, Légy segedelműl. Ments-meg életem az éles fegyvertől, Védelmezz-meg ez fok dúhósebeektől, Egyedül vóltomat ments-meg ezektől, Jó vóltodból.

11. Tarts-meg az éh oroszlán torkátul, és az egy szarvu fenevadak-tul,

tul, Kik mostan környül-vőttek nagy Mordul, Oh tarts meg engem! Kiért szent Nevedet híven ditsérem, Az én atyámfiaiinak hirdetem, És a' szent gyülekezetben tisztetem, Felsegedet.

12. Ditsirjétek Isten-félok őtet, Jakob fiai áldgyátok nevét, Izrael népeföld ez felseget, Mint Istenedet. Mert nem utállja a' szegénynek ügyét, Estőle el nem fordítja szent szinét, De ha kiált meg-halgattya kérését, Nagy kegyessen.

13. Azért ditsiretem rólad lészén, Minden előtt a' gyülekezetben, És én fogadásim semmi-képpen, Meg nem töretnek. A' szegények éfznek meg-elégetznek, Az Isten keresők téged ditsirnek, Eél az ő lelkek, és benned örvendnek, Mind örökké.

14. Ez földi népnek minden serege, Az Ur hoz gyűl ez emlekezetre, És a' pogányoknak nemzetsége, Néki hajt fejet. Mert az Ur egyedül bir mindeneket, ővé az ország, ő a' pogány népét, Birja, rajtok megmutatván erejét, Kezeinek.

15. A' kövérek, kik meg-elégedtek, És kik már porrá lenni készűltek, Ditsirnek téged minden szegények, És nyomorultak. És minden ő maradéki azoknak, Néked szolgálván térdet fejet hajtnak, És firól-fira ők téged uralnak, Oh nagy Isten!

16. A' következő nép jövőndőben, Te igazságodat ditsiretben, Magasztallyák tisztelik szivekben, Az egész földön.

XXIII. SOLTAR. CL. M.

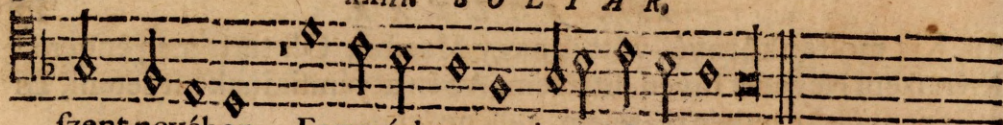
Dominus regit me.

Hála-adás Davidnak az Istennek reá való gond-viseléséért és táplálásáért.

A Z Ur énnékem őriző pásztorom, Azért semmiben
meg nem fogyatkozom, Gyönyörű szép mezőn engemet éltet,
Es szép fies folyo-vizre legeltet, Lelkemet meg-nyugottya

szent

fzent nevében, Es vezérl engem igaz ósvényében.

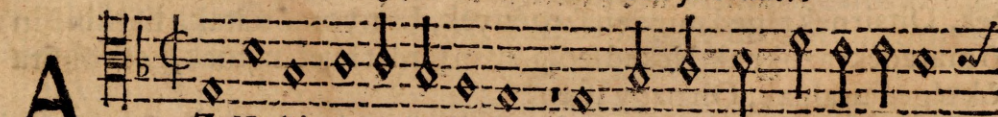
2. Ha az halál árnyékában járnék-is, De nem félnék még ő sötét völgyén-is: Mert mindenütt te jelen vagy én velem, Veszszód és botosod meg-vigasztal engem, Es nekem az én ellenfegim ellen, Asztalt készítesz, eledelt adsz bővön.

3. Az én fejemet meg kened olajjal, Es engemet itatz tellyes pohárral, Jó vóltod kegyességed környül-vészen, Es követ engem egész életemben. Az Ur ennékem meg-engedi nyilván, Hogy mind éltiglen lakjam ő házában.

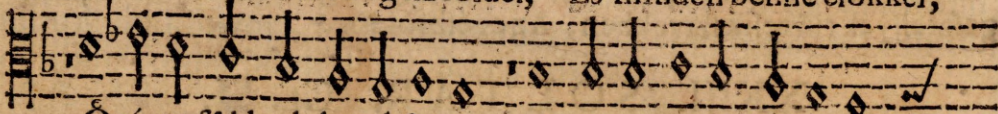
XXIV. SOLTAR. CL. M. 62. 95. III.

Domini est terra.

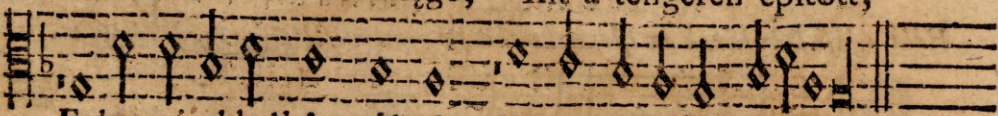
Ditsiri Dávid Istent az Izraelhez való jó vóltáért.

A Z Ur birez egész földel, Es minden benne élőkkel,

Óvé ez földnek kereksege, Kit a' tengeren építött,

Folyo-vizekkel környül-vött, Kiben meg-láztik bőltsesége.

2. Ki mégyen-fel a' szent helyre, Az Urnak ő szent hegyére, Es valyon kitől tiszteltetik? A' kinek tiszta ő szive, Es ártatlan az ő keze, A' ki hamissan nem eskűszik.

3. Ezt az Ur meg-áldgya szépen, Es az Idvőzitő Isten, Igaságát adgya ő néki, Ez pedig a' boldog nemzet, Ki az Jákobnak Istentét, Keresi, és szent szinét nézi.

4. Világi kapuk nyillatok, Fejetekeket fel-tartsátok, Hogy ez ditsó Király térjen bé, Mitsoda ditsó király ez? Seregeknek Istene ez, Nagy ennek hadi erőssége.

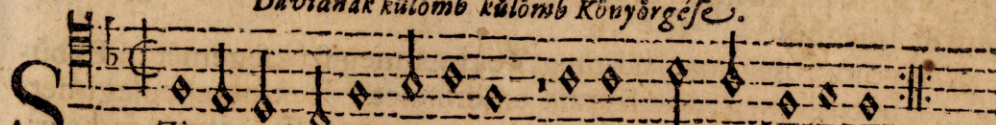
s. Ti

s. Ti kapuk emelkedgyetek, Fejetekeket fel-vesztek, Hogy e' Király belétek térjen, Kitsoda ez nagy királyság? Ez a' Zebaoth Uraság, Mely nagy az ő ditsósságában.

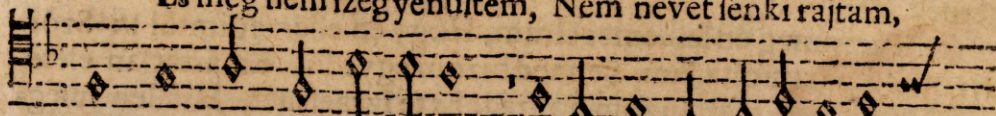
XXV. SOLTAR. CL. M.

Ad te Domine levavi.

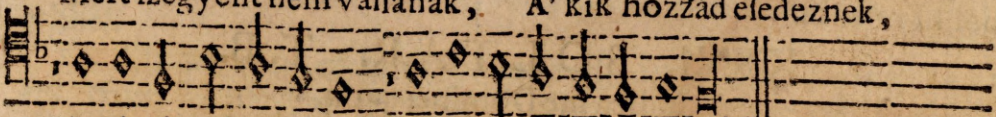
Dávidnak külömb külömb Könyörgése.

S Zivemet hozzád emelem, Es benned bizom Uram :/:
Es meg nem szégyenültem, Nem nevet senki rajtam,

Mert szégyent nem vallanak, A' kik hozzád esedeznek,

Azok pironkodgyanak A' kik hitetlenül élnek.

2. Utaid Uram mutasd-meg, Hogy el ne téveledgyem :/: Te ósvényidre taníts-meg, Kiken intézd menésem, Es vezérelly engemet, A' te szent igaz ígédben. Oltalmazd életemet, Mert benned bizom Ur Isten.

3. Emlkezzél jó vóltodból, Nagy kegyelmességedre :/: Emlkezzél irgalmadról, Melly meg-marad örökké. Iffiuságomnak vétkét, Kérlek hogy meg ne emlitsed, Sőt nagy kegyességedet, En Istenem megtekintsed.

4. Jó és igaz az Ur Isten, Mind örökkön örökké :/: A' bűnösöket térítvén, ő igaz ósvényire. Es a' nyomorultakat, Eletekben igazgattyá, Nagy kegyessen azokat, Az ő útokban megtartya.

5. Az Istennek minden úta, Kegyeség és nagy hűség :/: Azoknak kik mondására, Gondot tartnak mind végig. Ennekem kegyelmezz-meg, Uram a' te szent nevedért, Es bűnőmet bocsásd-meg, Ne oltorozz nagy vóltáért.

6. A' ki az Ur Istent féli, Estiszteli szivében :/: Azt ő nagy hiven vezérli, ő igaz ósvényében. Nagy békeféggben annak, Minden jó

E

vön adatik, Es ő maradékinak, Gazdag örökség hagyatik.

7. Az igaz Isten-félőknek, Meg-jelenti titkait:: Es az ő benne hívőknek, Meg-mutattya kötéseit. Istenhez szemeimet, Fel-emelem szüntelenül, ő meg őriz engemet, Lábam ki-vonfza a' tőrből.

8. Azért térj hozzám Istenem, Tekints reám kegyessen :/: Es kegyelmezz-meg énnékem, Mert élek szegénységben. Nyavalyája szívemnek, Napról napra mind öregből, Uram add végét ennek, Vigy-ki engem ez inségből.

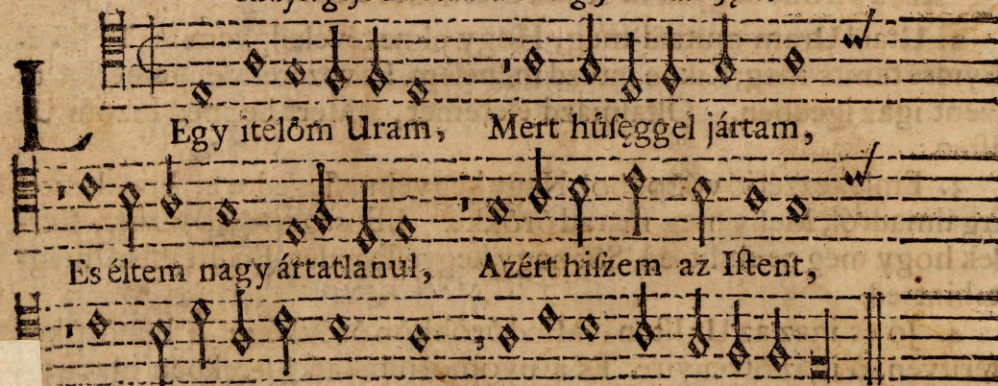
9. Nyomoruságimat lásd-meg, Tekints-meg szűkségemet :/: Es bűneimet botsáld-meg, Kik szerzik ez sérelmet, Tekints ellenségit, Kik én nálamnál erősbek, Es gyűlölnék engemet, Kergetnek és kefergetnek.

10. Tarts-meg én lelkemet Uram, Hogy én ellenségitől :/: Szörnyen meg ne tsufoltassam, Benned bizom egyedül. En ártatlan életemet, Őrizd-meg, mert bizom hozzád, Este Izraeledet, Minden inségből ki-hozzád.

XXVI. SOLTAR. T. B.

Judica me Domine, quon.

Könyörgése Dávidnak a' meg-szabadításért.

Egy itélőm Uram, Mert hűséggel jártam,

Es éltem nagy ártatlanul, Azért hiszem az Istent,

Ho, y ő engemet meg-ment, Mindennemű háborutul.

2. Probály és kifirts-meg, Igyemet nézd jól meg, Meg-látod tisztaságomat, Vigáld-meg veséimet, Es próbáld-meg szívemet, Hogy értesd indulatomat.

3. Látom szemem előtt, Kegyelmeffegedet, Es azon vagyok szüntelen, Hogy minden dolgaimban, Járjak igazságodban, Ne vétsek fel-feged ellen.

4. Az hazug emberek, Nálam nem kedvesek, A' tettető tsalárdokat, Szivem szerént gyűlölöm, Es nagy távuly kerülöm, Az álnoksággal járókat.

5. Az gonosz-tévőknek, Es hamis népeknek, Tárfaságokat gyűlölöm, Ő gyülekezetekben, Nem ülök semmi-képpen, Sőt előttem sem szenvedem.

¶ 6. Belső tisztaságban, Es ártatlanságban, En kezeimet meg mosom, Tisztán téged ditsirlek, Aldozván felfegednek, Oltárod körül forgódom.

7. Eneki fel-szóval, Es vigy hangozással, Magasztalom felfegedet, Neked adván hálákat, Hirdetvén tsudáidat, Mindenütt áldlak tégedet.

8. Uram hajlékodat, Szeretem házadat, Holott lakol ditsősséggel, Szent helyedet kedvellem, Es azt fölyebb bősüllöm, Minden ez világi kintsnél.

9. Oltorodat Uram, Fordits el én rólam, Ne büntess a' bűnösökkel, Vélek ne verd lelkemet, Ne vedd-el életemet, A' vér-ontó emberekkel.

10. Kiknek az ő kezek, Rút bűnnel tellyesek, Es azon hánnyák eszeket, Hogy szegénnyt el-nyomjanak, Ajándékon kapdosnak, Kivel tölthetik job kezeket.

11. De én tisztaságban, Járok igazságban, Es élek nagy ártatlanul, Büntől magam őrizem, Szabadíts-meg hát engem, Te nagy irgalmaságodból.

12. Az én lábbam meg-áll, Tágas helyet talál, Es meg-marad ősvényében, Azért Uram ditsirlek, Es örömmel tisztellek, Az hiveknek séregében.

XXVII. SOLTAR. T. B.

Domini illuminatio.

Dávidnak könyörgése a' meg-szabadításért.

Z Ur Isten az én világosságom, Es idveffegem,

át kitől félnék? Ő életemnek ereje jól tudom, Ki volna hát

az kitől rettegnék? Midőn az kegyetlen gonosz tévők,
Mint ellenségim én reám törnek, Hogy engemet ugyan meg-
egyenek, Hirtelen mind hátra rohannak ők.

2. Hogy ha táborral környül-vennének-is, De még sem félne semmit én szívem :/: Ha szintén az ellenség közt volnék-is, Még-is benned van nérem reménységem. Edgy dolgot kívántam én az Urtól, Kit még mostan-is kérek nagy bizván, Hogy lakhassam az Urnak házában, Mig e' földön élek jó-vóltodból.

3. Mellyet azért kérek hogy én láthassam, Az Urnak felséges ditsósá-
gét :/: Es ő Sz. Templomát látogathassam, Melly tisztességére éppitte-
tett. Mert engem hájlékában takarít, En háboruságimnak idején, Es
el-rejt engem rejtek helyein, Magaskő-sziklára fel-emelit.

4. Es az én fejemet ő fel-emeli, Ellenféggimen, kik környül vót-
tek :/: Azért az ő hájlékában ő néki, Fel-szóval áldozom és éneklek.
Uram mikor hozzád fel-kiáltok, Figyelmetessen halgass-meg engem,
Kegyelmezz-meg, légy gyámolom nékem, Midőn te hozzád szívből
ohajtok.

5. Tefelőled mondgya ezt az én szíve--; Keressétek az én szent szí-
nemet, Ne fordíts-el hát ortzádat tőlem, Szolgádat ne ved-el hara-
szinedet, Ne fordíts-el hát ortzádat tőlem, Szolgádat ne ved-el ha-
godban, Te vagy vigasztalom nyavalyámban, Segíts-meg Uram, ne
hadgy-el engem.

6. Mert mind atyám és anyám el hágy engem, De az Ur kegyessen
hozzá vészen :/: Mutasd-meg Uram te útadat nékem, Ellenfégg ellen-
tarts ősvényeden. Kivánságokra ellenségimnek, Ne adgy engemet
mert sokan vadnak, Kik ellenem hamiságot szólnak, Hazudna és
erő szakot télnék.

7. Ha nem hittem volna hogy még-éltemben, Jó vóltát az Urnak
meg-

meg-látándom :/: Az élőknék földén, hát immár régen, Oda lőtt volna
minden én dolgom. Várjad azért bizonnnyal az Urat, Légy vig és bá-
torságos szívedben, Mert téged meg-tarta' nagy Ur Isten, Tsak ő tőle
várjad óltalmazat.

XXVIII. SOLTAR. T. B.

109.

Ad te Domine clamavi, &c.

Könyörgése Dávidnak a' meg-óltalmazásért.

Ozzád kiáltok kegyes Uram, En segítségem és
kő-váram! Halgass-meg kegyelmesen engem,
Ne halgass-el, mert el-kell vesznem, Azokhoz hasonló léfzek,
Kiknek az koporító helyek.

2. Midőn te hozzád esedezem, Es kezeimet fel-emelem, A' te szent-
séges templomodban, Halgass-meg én imátságomban, Ne büntess az
bűnösökkel, Ne verj a' gonosz tévőkkel.

3. A' kik szólnak nagy nyájassággal, De szívek rakva álnoksággal,
Fizess-meg azért ő nékiek, A' mint szintén meg-érdemlették, Add-meg
ő kezek munkáját, Es álnokságok jutalmát.

4. Mert az Urral ők nem gondolnak, Dolgairól nem gondolkodnak
Keze munkáit nem tekintik, Melly ő nékik meg-fizettetik, Mert ők
meg nem építternek, Hanem szórnyen meg-töretnek.

5. Aldott légyen a' nagy Ur Isten, Ki meg-halgata kérésemben, Az
Ur énnekem erősségem, En páisom és segedelmem, örül szívem és ének-
ben, Ditsirem ötet izúntelen.

6. Az Ur én népemnek ereje, A' Christushnak nagy erőssége, Tarts-
meg azért a' te népedet, Es áldgyad-meg öröksegedet, Legeltessed és
vigasztald, Es örökké fel-magasztald.

XXIX. SOLTAR. T.B.

Afferte Domino Filii Dei.

*Dávid inti az Izraelitákat, és kívánt-képpen a' fő-fő népek az Istennek ditsi-
retire.*

M Oltan ti hatalmassak, Tekintetes nagy urak,
Adgyatok az Istennek, Ditsőfőget nevének,
Mint hatalmas Istenteket, Fellyétek, tisztelvén őtet,

Szent templomában áldgyatok, Es térdet fejet hajtsatok.

2. Ur szava meg-zendül, A' vizekben meg-döldül, Menydőrgő di-
tsőfőge, El-hat a' nagy tengerre, Az Urnak illy erős szava, Nagy ha-
talmát meg mutattya, Az Urnak dördülő szaván, Nagy volta meg-
látzik nyilván.

3. Az Ur Istennek szava, A' Cedrusokat rontya, Tőri a' Cedrus
fákat, Libánuson állókat, A' Libánus és Sirion, Ugrándoznak
borju módon, Es mint az egy szarvu vembe, Tombol a' sűrű
erdőbe.

4. Az Urnak szava szélllyel, Sebes tűz lángot lövell, A' pufztát meg-
rettenti, A' Cadéft meg-rendeti, Az Ur szava ugy meg-zendül, Hogy
a' szarvas idétlent szúl, Nagy harfogásától annak, Az erdők fel-szaka-
doznak.

5. De az ő templomában, ő hivei mindnyájan, Hirdetik nagy ere-
jét, Beszélik ditsőfőjét. Az Ur űlt az özön vizen, Mint bíró ítélő szé-
ken, Az Urnak ő királysága, örökké meg-áll országá.

6. Az Ur az ő népének, Erőt ad seregének, őket hiven meg-tartya,
Békefeggel meg áldgya.

XXX. SOL-

XXX. SOLTAR. T.B.

Exaltabo te, Domine, &c.

35
76. 139.*Hála adása Dávidnak az Absolon ellen való meg-szabadulására.*

D Itsirlek Uram tégedet, Mert te meg-tartál engemet,
Es kegyessen fel-emelél, Ellenfegimtől meg-mentél,
Es meg-né engedéd azoknak, Hogy nyavalyámon vigadgyanak.

2. Hogy fel-kiálték te hozzád, Nyavalyámat meg-gyogyítád, Es
hogy én csak nem a' sírben, Eshém az halál tőriben, Ismét fel-támasztál
engemet, Pokoltul meg-mentéd lelkemet.

3. Istenes hivek és szentek, az Urnak énekellyetek, Aldgyatok őtet
mind végig, Mert nem haragzik sokáig, Az ember alig gondolhattya,
Melly hamar el-múlik haragja.

4. De az ő kegyelmessége, Rajtunk meg-marad örökké, Néha olly
dolgom érkezik, Kineestve szívem bánkodik, Dereggel mihelyen fel-
kelek, Azonnal vig örömet lélek.

5. Mikoron jól volna dögöm, Akkor vala vigaságom, Mert ma-
gamban azt itélem, Hogy ne lehessem ešetem, Mert érzetem kegyel-
gedet, Mellyel erőstítéd hegyemet.

6. De hogy tőlem szent ortzádat, El-fordítád óltamadát, Leg-ottan
énel-ijedék, Könyörgék, és igrén szólék: Mi hasznod Uram én vé-
remben, Az halál ha temet veremben.

7. Uram ha én porrá léflek, Tégedet hogy ditsirhetlek, Igasságod
hogy hirdessem? Halgašd-meg Uram kérésem, Könyörűly rajtam sza-
badíts-meg, Légy kegyelmes Uram és tarts-meg.

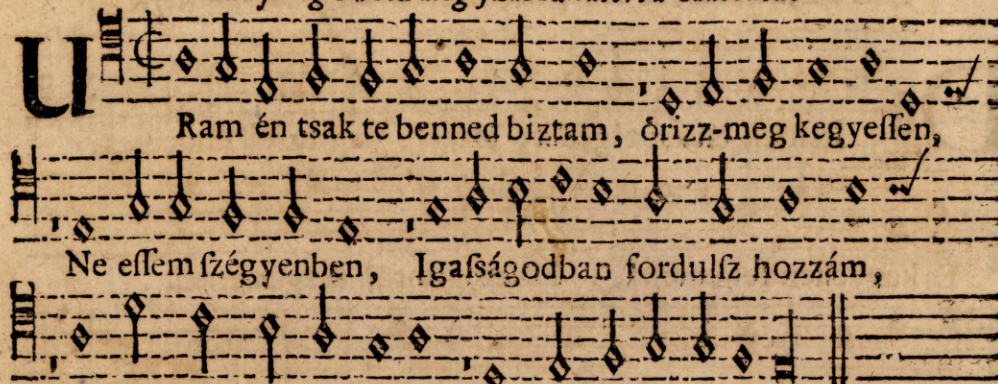
8. Az én siralmimat végre, Fordítád boldog örömré, Es szomorú-
ság ruhámat, El-vöd rólam bánatimat, Kiért Uram örökké áldlak, Min-
denek előtt magasztalak.

XXXI. SOL.

XXXI. S O L T A R. T. B.

In te Domine speravi, &c.

Könyörög Dávid meg szabadításért a Saul ellen.

Ram én tsak te benned biztam, őrizz-meg kegyessen,

Ne essem szégyenben, Igaságodban fordulsz hozzám,

Estarts-meg jó-vóltodból, Ments-ki nyavalyáimból.

2. Hajts én hozzám Uram füleidet, Oh én idvősségem, Sies tarts-meg engem! Mutasd-meg nagy erősségedet, Légy én erős kő-váram, Kiben bátran lakhassam.

Te vagy kő-sziklám, erősségem, Szent Nevedért kérlek, Vezérelj hogy éllyek: Szabadíts-ki a' tőrből engem, Mellyet énnékem vetnek, Mert meg-tartómnak hiszlek.

4. Kezedben ajánlom lelkemet, Mert nagy inségemben, Meg-tartál Ur Isten. Azoktól meg-vonzom szívemet, az kik élnek hiységben, Es tsak bizom Uramban.

5. Örvezdek nagy vigaságban, Vigadok szívemben, Irgalmadra nézven. Ha meg-tekintesz nyavalyámban, Szívemet meg-isméred, Sérelmit meg-enyhited.

6. Nem ejtesz engemet kezekben, Ez ellenségimnek, Kik engem gyűlölnék. Sőt minden ellenségim ellen, Utat adsz lábaimnak, Hogy meg ne akadgyanak.

7. Nagy szükség nyomorgat engemet, Kiben el-bádogyattam, Kegyelmezz-meg Uram. Az én ortzám el-repedezett, Lelkem el vajutt, el-hólt, az én hasam meg-hiólt.

8. El-fogyok keserűségemben, Eiletem rövidöl, Sérelmem majd megől, Ez nagy méltatlan büntetésen, En szívem el-szakadott, Minden tsontom meg-bomlott.

9. Minden én ellenségim között, Gyaláznak szomszédim, Félnék ismé-

ismérőim. Kik midőn látnak az ház előtt, Félre térnek előlem, Nem jönnek szembe velem.

10. En rolam el-felelkeztenek, Mint egy hólt emberről, Tsufolnak veszettül. Mint egy törött edént el-vetnek, Hallom hogy szidalmaznak, Nékem félelmet hoznak.

11. Mert tanátsot tartnak én rólam, Végezést végeznek, Hogy el-veszeessenek. De te vagy az én bizodalمام, Es meg-vigasztalsz engem, En kegyelmes Istenem.

12. Kezedben vagyom én életem, Ellenségim ellen, Tarts-meg kegyelmessen. Ne adgy azok kezében engem, A' kik szörnnyen gyűlölnék, Es szüntelen kergetnek.

13. Világosítsd ortzádat rajtam, Es szolgáddal tégy jól, Te nagy irgalmadból. Hogy soha meg ne tsufoltassam, Mert te hozzád kiáltok, Tőled óltalmat várok.

14. Szégenyíts-meg a' gonoszokat, Ronts-meg szándékokban, Hánd a' koporsóban, Kik az Istenes jámborokat, Nevetik és tsufollyák, Es szörnnyen rágalmazzák.

15. Fölötte nagy a' te jó vóltod, Kit tartasz hiveknek, A' kik téged félnek. Es nagy a' te irgalmaságod, Mellyet azok jól látnak, A' kik te benned biznak.

16. Te nálad azokat el-rejted, Meg-őrzöd kegyessen, A' kevélyek ellen. Hajlékodon őket bé-víszed, Hogy a' kegyetlen nyelvek, Őket meg ne sértheffék.

17. Ditsőség adásék az Urnak, Ki tart óltalmában, Mint egy szép városban. Kinek erős bátyái vadnak, Hogy a' ki abban lakik, Senkitől ne bántatják.

18. Félelmes futásomban mondek: Tőled-el vetettél, Rám nem nész szemekkel. De te nálad kegyelmet lelek, Meg-hallád könyörgésem, Es meg-adád kérésem.

19. Szeressetek az Urat szentek, Ki meg-tart hiveket, Büntet kevélyeket. Hát jó reménységben legyetek, Hidgyetek szívetekben, Meg-vigasztal az Isten.

XXXII. SOLTAR. CL.M.

Beati quorum remissæ.

Tanuság az idvösszees boldogságról.

O Melly bódog az olly ember élteben, A' kit az
Isten bé-vótt kegyelmében, Es meg-botsátta az ő vétkei,
Es bé-fedezte minden bűneit. Boldog az kinek ő nagy
hamisága, Istentől nints néki tulajdonitva, Es kinek tsa-
lárdság nints szívében, Tettetés-nélkül jár életében.

2. Hogy bűnomet el akarnám halgatni, Es néked meg nem akarám
vallani, Ottan tsontaim el-száradának, Soksága miatt én siralmimnak.
Mert éjelnappal kezéd nehéz vólta, Nagy bűneimért rajtam fekszik
vala, Bennem el-fogja minden erősség, Mint nyári hévfégben a' ned-
veség.

3. De hogy bűnomet előtted meg-vallám, Es nagy vétkeimet el nem
halgatám, De hiven elő-beszéllem néked, Ottan botsánatot nyerek
tőled. Azért az Ur Istennek minden hivek, Kőnyörögjenek míg va-
gyon idejek, Mert ha nagy ár-vizek jönének-is, De nem árthatna ezek-
nek még-is.

4. Te vagy óltalmam őrizz-meg engemet, Minden gonosz ellen
tarts-meg lelkemet, Vigasztaly-meg, hogy őrvendezhessek, Es vigan
néked énekelhessek. Tanítlak téged, ugy-mond az Ur Isten, Es igaz-
gatlak az igaz ősvényen, Szememmel mindenkor rád vigyázok, Igaz-
gatlak, reád gondot tartok.

s. Ne

5. Ne legyetek ollyak mint az őzverek, Es a' lovak, kiknek nintsen
értelmek, Kiknek zabolát vetnek szájokra, Hogy ne nyargalhassanak
szájokra. A' gonosznak szintén ez nyavalyája, A' melly őtet szája
nem botsátta. De környül-vészi az Ur kegyelme, A' kinek ő min-
den hiedelme.

6. Örüllyetek azért az Ur Istenben, Igaz hivek, legyetek nagy öröm-
ben, Vigadgyatok és énekellyetek, A' kiknek vagyon tiszta szívetek.

XXXIII. SOLTAR. CL.M.

67.

Exultate justi in Domino.

Intés az Istennek ditsireire.

N Ősza Isten féltő Sz. hivek, Őrvendezzetek az Urnak :/
Mert illik hogy őtet ditsirjék, Kik örülnek igazságnak.
Aldgyatok azértan, Hangos Citarában, Az Ur áldásék,
Lantban hegedőben, Cimbalmi zengésben, Magasztaltásék.

2. Enekellyetek néki vigan, Gyönyörű szép újéneket :/ Szép hangi-
tsáló szerzfámokban, Mondgyatok ékes verseket : Mert igaz mondása,
Alhatatos dolga, Az mit az Ur szól, Meg-áll igazságban, Minden dol-
gaiban, Tselekeszik jól.

3. Szereti ő az igazságot, Az ítélet nála kedves :/ Dolgában tart ir-
galmaságot, Kivel mind ez világ tellyes. Az Urnak igéje, Egeket
teremte, Mellyeket őtfenn, Szájának lelkével, Nagy szép feregekkel,
Szerze ékeffen.

4. Az Ur Isten mint egy tömlőben, Szorította az tenger vizét :/ El-
rejt mint egy kintses helyben, Ő mondhatatlan mélyfégét. Minden
földi népek, Az Urat félyétek. Mind e' világon, Valakik hollaktok, Ő
tőle tartsátok, Szorgalmatoson.

5. Mert mihelt ő csak egy ígét szől, Azonnal meg-lészen minden :/

F 2

Es va-

Es valamit ő meg-parantsol, Nagy hamarsággal meg-lészen, Pogányok tanátsát, Es minden szándékát, Az Ur meg-tőri, Es a' mit az népek, Magokban végeznek, Semmivétézi.

6. De az Ur Istennek tanátsa, Meg-maradánd mind örökké: Es meg-áll minden gondolattya, Ki terjed minden időkre. Boldog az a' nemzet, Ki illy Urat szeret, Mint ő Istenét, Boldog a' nemzetség, Kit kedvell ez felség, Mint örökségét.

7. Az Ur Isten magas mennyégből, Alá teként szemeivel: Ez világra néz onnan föllyúl, Minden nemzetekre széllyel. Szép palotájából, Szeme alá-fordól, Ez széles földre, Nagy ditsőfféggessen, Vigyáz nagy fényessen, Az emberekre.

8. Mert őnnön maga erejével, Formálta az ő szivóket: Es minden ő dolgokra nézel, Láttya tselekedeteket. Az országló Király, Nagy sűrű táborral, Meg nem tartatik, Es az erős vitéz, Az ő erejéhez, Itt nem bízhatik.

9. A' ki ő gyors lovában bizik, Meg-tsalatkozik dolgában: A' ki karjával ditsekedik, Meg nem tartatik az hadban, De a' nagy Ur Isten, Népére szüntelen, Néz szemeivel, A' kik benne biznak, Es hozzá folyamnak, Nem felejtí-el.

10. Gondot tart rájok, s' haláltól, Meg-tartya őket élteken: Szűk-segtől és éjel halástól, Őrzi a' drága időben. Lelkünk azért várja, Szüntelen ohajtja, Az Ur őltalmát, Ki paiful végre, El-jó segítségre, Ad diadalmat.

11. Azért ő benné a' mi szivünk, Igen őrvendez szüntelen: Mert ő minékünk reménységünk, Es bizunk ő szent nevében. Nagy kegyelmességed, Mi rajtunk bővitsed, Légy mi gyámolunk, Ne hadgy szűk-segünkben, Segíts-meg éltünkben, Mert téged várunk.

XXXIV. S O L T A R. CL. M.

Benedicam Domino, &c.

Hála adása Dávidnak a' Philistensok Királyától való meg-szabadulásért.

Mindenkoron áldom, Az Ur-at, mig engem éltet,

Es az

Es az ő szent ditsiretít, Szájamban hordozom.
Ditsekedvén áldgya, Lelkem jó-vóltát az Urnak,
Kit az szegények hallanak, Es örülnek rajta.

2. Magasztalljuk vigan, Az Urnak áldott Sz. nevét, Es véghetetlen kegyelmét, Ditsirjük mindnyájan. Mert midőn kereshém, Es kérném az én Uramat, Meg-hallá kiáltásomat, Es meg-tartá engem.

3. Kik az Ur-ra néznek, Tőle meg-vigasztaltatnak, Soha ortzájok azoknak, Meg-nem szegyenülnek. A' szegény kiálta, Es meg-halगतá az Isten, El nem hagyá infégében, De meg-szabadítá.

4. Az Isten Angyali, Hívek környűl tábort járnak, Isten-félőket meg tartnak, Mint Isten követi. Látsátok az Urnak, Jó vóltát és kostollyátok, Mert bizony boldogok azok, Kik ő benne biznak.

5. Fellyétek az Urat, Mindnyájan hívek és szentek, Mert nem lesz soha szűkségek, Kik felik hatalmát. Az oroszánoknak, Gyakorta szűkségek esik, De kik az Istent tisztelik, Meg nem fogyatkoznak.

6. En fiaim jertek, Halgassatok beszédemre, Meg-tanítalak szent életre, Hogy Istent fellyétek. Kitsoda az ember, Ki hosszú életet kíván, Es minden ő dolgaiban, Jó állapotot kér?

7. Őrizd-meg nyelvedet, A' gonosz rágalmazástól, Odd ajaki álnok-ságtól, Meg ne fertés más hírét. Tégy jól, gonosz gyűlöly, Békeséget kérj és kövefs, Es hogy Istennél légy kedves, Tisztességgnek örűly.

8. Az Isten szemei, Látták a' gonosz tévőket, Es ő emlékezeteket, A' földről el törli, Az jókat nem hadgya, Kik ő hozzá tiszta szivből, Kiáltnak nagy infégek-ből, Mind meg-szabadította.

9. Közeli az Ur Isten, A' töredelmes szivekhez, Es a' szerelmes lelkéhez, Segítség-gel leszen. Az igaznak itten, Ő nyavalyáj minden nyomoruságbul, Ki-menti az Isten,

10. Mert meg őriztetik, Az ő tsontya az Istentől, Est

közzül, Néki meg nem szegik. De a' gonosz-tévőt, Az önnön vétke meg-öli, Ki az igazat gyűlöli, El-vész idő előtt.

11. Meg-tartya az Isten, Elteket ő szolgainak, A' kik tsak ő benne biznak, Nem esnek szegyenben.

XXXV. S O L T A R. T.B.

Judica Domine nocentes.

Könyörgése Dávidnak a' meg-szabadításért.

P

Órully Uram porlódimmal, Hartzolly én ellenséggimmel,

Te paisodat ragadd-elő, En segedelmemre állj elő,

Dárdádat nyújts-ki kezeddél, Ellenséggimet kergesd-el,

Mondgyad ezt az én lelkemnek, Tégedet én meg-segitlek.

2. Szegyenits-meg Uram őket, Kik kergetik életemet, és a' kik reám fenekednek, Nagy szegyenettel hátra térjenek. Mint a' szél a' könnyű polyvát, Széllyel szorja a' föld porát, Így a' nagy Isten Angyala, őket széllyel futamtassa.

3. Óútok légyen sötétség, Es olly sikamló mint az jég, Es az Isten Angyala őket, Kergesse rontsa-meg fejeket. Mert nékem hálót vetettek, Es mély árkot készítettek, Hogy életemben ok-nélkül, Meg-ejtse-nek, kegyetlenül.

4. Engedved hogy a' hitetlen, Effék veszélyben véletlen, Es azon yon, Kit nékem vetett, hogy meg-fogjon. Effék-bé Kit nékem áfott útamban, Es örvendez az én lelkem, eg-tart engem.

n tetemim mondgya: Hozzád hasonló ki volna! Uram eg-tartod, Az erősbtől meg-szabadított? A' nyomorult

rult szűkölködöt, A' kborlotul meg-mentöd, Hamis tanuk fel-támadnak, Es fok gonoszt reám fognak.

6. Az jóért ok gonoszt adnak, Hogy lelkemtől meg-foszfizanak, No-ha midőn meg-betegültek, Sákban öltöztem ő érettek. Ő infégekben bőjtöltem, Es érettek könyörgöttem, Mint atyámfiat úgy izántam, Gyakorta hozzájok jártam.

7. Gyázban jártam le-horgádva, Mint ki az annyát sirattya, De ok szomorú esetemen örülnek, és gyűlnek seregben. Hát megűl a' gonosz népek, Engemet szörnnyen nevetnek, Artatlan lévén nem szánnak, Sőt tsufolnak és szaggatnak.

8. A' kép-mutató galibák, Fogokat rámtsikorgattyák, Es rajtam nagy tsufságot űznek, Kik tsak zabállodást keresnek. Uram mig nézed ezeket? Jóvel tarts-meg én lelkemet, Egyedül voltom tekints-meg, Ez orofzlányoktól ments-meg.

9. Ditsirlek téged szüntelen, Nagy sűrű gyülekezetben, Es nagy roppant sereg nép előtt, Téged ditsirlek mindenfőlött. Ne engedd hogy örüllyenek, A' kik ok-nélkül gyűlölnek, Ellenséggimet fordítsd-el, Ne hünorgassanak szemmel.

10. Mert nem szólnak békeségre, De álnok szivek nézzerre, Hogy ok azokat háborgassák, Kik békével ez földet lakják. Az hitlen népnek foksága, Száját szörnnyen reám tartya, Kiálnak rajtam ha ha hát, Mondván: szemünk jó dolgot lát.

11. Ur Isten látod ezeket, Fedd-meg vakmerőségeket, Kezed szájkra ne ereszfze, Es tőlem Uram ne légy meszfze. Sérkeny-fel Uram és kelly fel, Es ments-meg ítéleteddel, Igyemnek jó-voltát lássak, Ellenséggim noha bányák.

12. Itély-meg igazságodban, Ne neveffenek-meg vigan, Es ne mondgyák nagy hahorával: Bényeltük őtet eh torkunkal. Mind meg-szegyenülteffenek, Kik örülnek inféggemnek, Öltözzenek gyalázatban, Ellenem kevély voltokban.

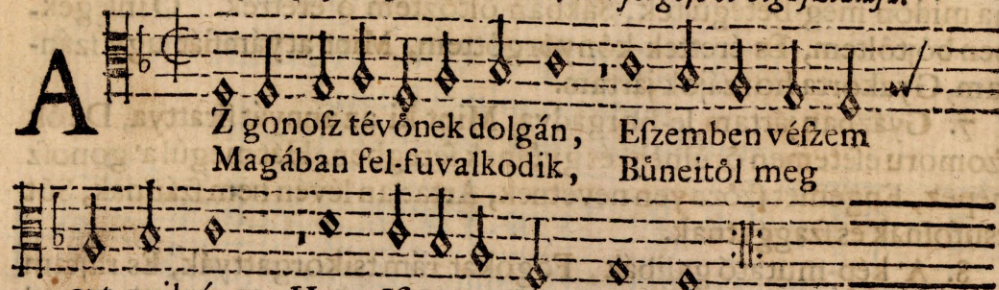
13. Es azok énekellyenek, Kik igazságnak örülnek, Mondván: hálá légyen az Urnak, Ki nyugolmat ad szolgájának. En nyelvem igazságot, Hirdeti nagy jó-voltodat, Es ditsiretedet hiven, Eneklek minden időben.

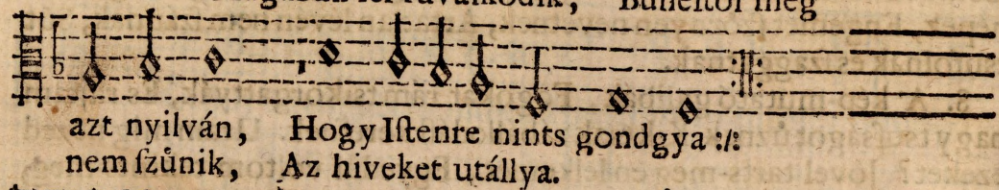
XXXVI. S O L T A R. CL. M.

68.

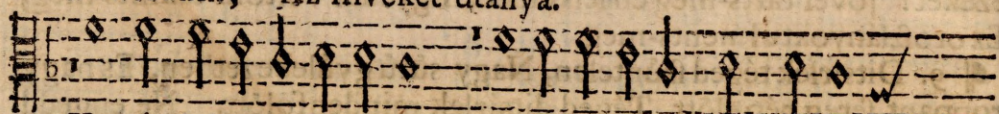
Dixit iniustus ut delinq. &c.

Dávidnak panasza, Isteni dicsireti, Könyörgése és vigasztalása.

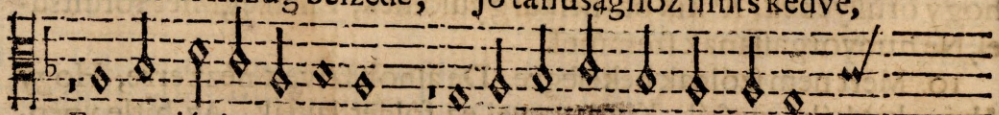
Z gonosz tévőnek dolgán, Ezemben vézsem
Magában fel-fuvalkodik, Bűneitől meg

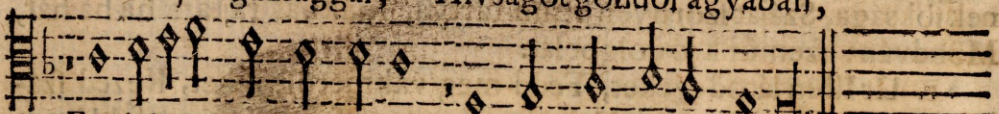
azt nyilván, Hogy Istenre nints gondgya :/
nem szűnik, Az hiveket utállja.

Hamis és hazug beszéde, Jó tanusághoz nints kedve,

Es nem jár igazsággal, Hivságot gondol ágyában,

Foglalatos gonosz útban, Semmi bűnt ő nem utal.

2. Uram a' te nagy jó vóltod, Az égig ér igazságod, Mind a' földhő-
kig fel-hat :/. Mint az hegy te igazságod, Törvényed mélység, meg-
tartod, Az embert és a' barmot. Te kegyesleged melly drága! Azért
a' te szárnyad alá, Az emberek folyamnak, Kik jól meg-elégítetnek,
Mint bő vízzel legejtetnek, Javaival házadnak.

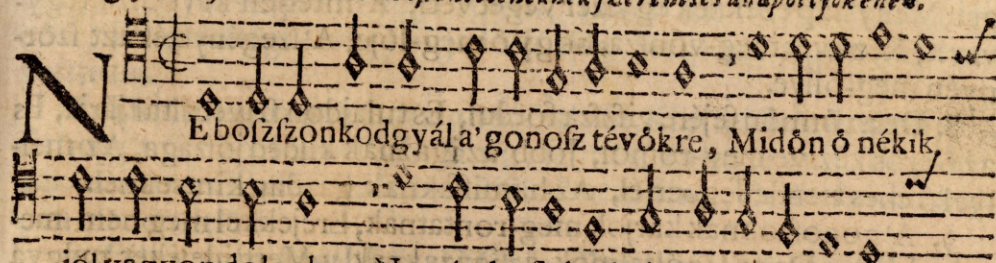
3. Nálad az élet kút-feje, Világodnak nagy ő fénye, Melly nekünk
fépen fénlík :/. Bővétsd rajtok kegyesleged, Az kik jól ismernek té-
ged, Neved szíveltisztelik. Ne hadd hogy a' kevély lába, Reám ro-
hannyon hatalma, Ne rapodgyon a' földre, Adgyad hogy az hitet-
lenek, Meg-essenek, süledgyenek, Fel se kellyenek többé.

XXXVII.

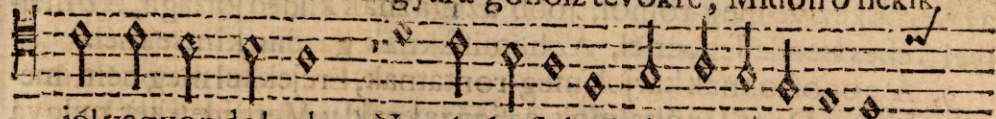
XXXVII. S O L T A R. CL. M.

45

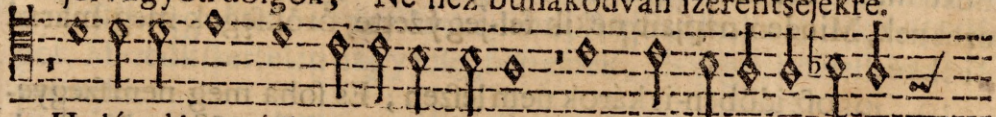
Noli æmulari in malignant.

Vigasztalása Dávidnak az Istenteleneknek szerentsés állapottyok ellen.

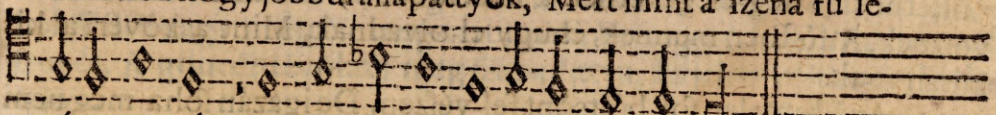
Ebőzfzonkodgyál a' gonosz tévőkre, Midőn ő nekik,

jól vagyon dolgok, Ne néz buflakodván szerentséjekre.

Ha látod hogy jobbul állapattyok, Mert mint a' széna fű le-

vágattatnak, Es mint az zöld fű hamar el-hulnak.

2. Tégy jól és bizzál erőssen Istenben, Esbékével élhetz ez ország-
ban, Jó szerentséd lesz minden életedben, Örvendgy az Urnak nagy
jó-vóltában, Es valamit kérsz tőle mind meg-nyered, Mindent meg-
ád a' mit kíván szíved.

3. Támazd tsak az Istenre minden dolgod, Es bizzál kétség-nélkül ő
hozzá, Mert ő meg-tselekedéndi meg látod, Artatlanságod világra
hozzá, Hogy igazságod ugyan lássa minden, Mint a' fényes Nap fénlík
dél színben.

4. Bizd Istenre és légy tsendesz szívedben, Es reménységedet ved ő
benne, Ne haragudgyál jó szerentséjeken, Azoknak a' kik élnek ked-
vekre, Ne gondoly semmit az ő életekkel, Hogy vélek edgyütt bűn-
ben ne essél.

5. Mert a' gonoszok mind el-töröltetnek, De a' ki a' nagy Istenben
biznak, Ez földnek azok örökősi lesznek, A' gonosz tévők szörnyen
el-hulnak, Majdan ha ő helyeket meg-tekénted, Az hol laktanak üres-
sen leled.

6. De a' földet öröksegűl az hivek Birják, Es nagy békefeggel lak-
ják, Es ők szép tsendességben gyönyörködnek, De azonolálnak az
hamis-

hamissak, Hogy az igazat ejthessék veszélyben, Tsikorgattyák fogókat ez ellen.

7. De az Isten ezeket meg-neveti, Mert láttya hogy napja el-közelget, Melly nap ezeknek egyfzer végét veti, A' hitetlen ki vonfza fegyverét, Kéz-ivét meg-vonfza, hogy ő meg-lője, A' szegényt, és azt szörnyen meg-öllye.

8. De az önnön fejére visfza fordul, Estulajdon szívé által járja, Es az ő erős kézive meg-romol, Jobb az igaznak kisdéd jószága, Az mellyel ő ékes tsendességben él, Az hamissaknak gazdag kintseknél.

9. A' gonoszoknak karjok meg-rontatnak, Erejekkel meg nem menekednek, De az Ur őltalmok az igazaknak, Mert idejeket tudgya ezeknek, Minden napjait nékik fel-jegyzette, öröksegek meg-marad örökké.

10. Gonosz időben-is károk nem léfzen, Es soha meg nem szégyenűtetnek, Meg-elégittetnek a' szúk időben, De az Istentelenek elvesznek, A' fűstben mennek, és úgy el-olvadnak, Mint a' kővéri a' kis bárányak.

11. Az Istentelen sok bőltsönt fel-vészen, De igazán soha meg nem fizet, Az igaz örömeft ad és jól téfzen, Annak-okaért ez áldott nemzet, örökösé léfzen a' siros földnek, De az hitetlenek mind el-vesznek.

12. Mert ő járását az Ur igazgattyá, Es az ő útait jól vezérli, Tántorodástól őt meg-őltalmazza, Mert ő ennek életét kedvelli, Noha esik néha botránkozása, El nem vész, mert az Ur kezén tartya.

13. Gyermekek voltam és immár meg-vénhettem, De én nem láttam soha szűkségét, Az igaznak, és én soha nem leltem, Hogy ő magva köldülnek kenyeret, Költsön ad és minden napon jól téfzen, Es ő magvát meg-áldgya az Isten.

14. Hadd-el hát a' gonoszt és tégy minden jót, Hogy mind örökké te meg-maradhass, Mert az Ur Isten szeret igazságot, Es az igazhoz igen irgalmas, De az hamis és istentelenember, Mind tselédestől veszedelmet nyer.

¶ 15. Az igazak e' földet mind meg-nyerik, Es lakját mint ő öröksegeket, Az igaznak szája nem hivolkodik, Hanem mindenkor szól bőltséget, Ő nyelve nem szól semmi mulatságot, De szüntelen beszéll igazságot.

16. Az Ur beszédét ő szívében vész, Azért soha el nem tévelyedik, A' gonosz mint tolvaj az utat lesi, Az igaz emberre oláldodik, Azon gondol-

gondolkodik hogy meg-foghassa, Es mint egy farkas meg-fzaggathassa.

17. De az Isten nem botsáttya kezében, Az ítéletben-is nem engedi, Hogy ő ügyének gonosz vége légyen, Bizzál hát hozzá és engedgy neki, Fel-emel téged hogy birjad a' földet, Meg-ládd a' gonoszoknak veszteket.

18. En jól meg-szemlélem a' gonosz tévőt, Ki el fel-kele és el-terjede, Es hogy mint zöld borostyán-fa úgy fel-nőt, Es hogy másfzor el-menek mellette, Oda lön, az helyét széllyel nézéllem, De őt semmi képpen ott nem lelem.

19. Eély igazán, légy hű és tökéletes, Es nagy jól léfzen tenéked dolgod, Békeséged léfzen nagy örvendetes, A' gonoszok vallnak tsalatságot, Mert ők szertelen nagy inségben esnek, Es végre tellyességgel elvesznek.

10. Mert az Ur őltalma az igazaknak, Es őket meg-menti inségek-ből, Vélek vagyon és töle meg-tartatnak, Es hogy ő hozzá folyamnak szúból, A' gonosz-tévőktől meg szabadittya, Es jelen vóltával vigasztallya.

XXXVIII. S O L T A R. CL.M.

Domine ne in furore tuo, &c.

Dávidnek panasza, és könyörgése.

H

Aragodnak nagy vóltában, Meg-indulván,
Ne fedgy-meg Uram engem, Busfuld gerjedizéfidben,

Rám tekintvén Ne büntess-meg Istenem.

2. Nyilaid belém lövettek, Kik szereznek, Ennékem nagy serelmet, Kezeid nagy sulyosága, Hátam nyomja, Es san yargat engemet.

3. Testemnek semmi részében, Epség nintsen, Te nagy haragod miatt, Tsontaim el-háborodtak, Nő nyúghatnak, En nagy bűneim miatt.

4. Mert az én nagy gyarloságim, Esbűneim, Fejem föllyűl halladtak, Kiknek nehéz terhes vóltát, Sulyofságát, Tagaim nem birhatták.
5. Enfebeim el-senyvedtek, Meg búszódtek, Ki miatt nagy fíralmom, De ezeknek indítója, Szerző oka, Az én nagy bolondságom.
- ¶ 6. En nyavaláim gyötrennek, Le görbéjtnek, Ki miatt nagy kénylátok, Minden napon gyászruhában, Járok sírván, Sérelmimben ohajtók.
7. Mert el-vajudtak ágyékim, Fájnak bélim, Kik szintén el száradtak, Ugy hogy én egész testemben, Epfég nintsen, Tagaim el-bágyattak.
8. Igen el-erődlenedtem, Es erődtem, Ez mondhatatlan kinban, Sírok, ordítok szüntelen, En szívemben, Ez szertelen nyilván.
9. Minden mostani kérésem, En Istenem, Vagyon szemeid előtt, Es minden foházkodásom, S'ohajtásom, Tőled el nem rejtetött.
10. Szívem nyugalmat nem lelhet, Igen reszket, Minden erőm elfogyott, Szemeim világossága, Vidámsága, En tőlem el-távozott.
11. Minden én felebarátim, Es rokonim, Tőlem el-íszonyodnak, Atyámiai, szomszédim, Esmérőim, Mellőlem távol állnak.
- ¶ 12. A' kik életemre törnek, Es kergetnek, Hálót vetettek titkon, Es az kik engem gyűlölnék, Bút szereznek, Ennékem minden napon.
13. Kiben süketnek kell lennem, Es fülelnem, Noha nagy szitkot hallok, Szájammal szólni sem merek, Tsak vesztegleg, Mint a' néma halgotok.
14. Mint a' fíket olyan vagyok, A' mit hallok, Hallatlanná kell tennem, Mint a' kinek mentfégére, Nintsen nyelve, Ollyá kell nékem lennem.
15. De én az Istenben bizom, Es el-várom, Hogy kérésem meg-hallja, Mert szívem hozzá emelem, Es el-híszem, Hogy szükségem meg-láttya.
16. Ezt mondom Uram és kérlek, Hogy imezek, Ne neveessenek rajtam, Mert ha lábom meg botlanék, Vagy meg-esnék, Gajdolásnak enrólam.
- ¶ 17. Hogy ha így kell sántikálnom, Es bajlódnom, Félek azon hogy nékem, En izivem el-keferedek, Es meg-sérízik, Siralmas lesz életem.
18. Hamiságomat meg-vallom, Nem tagadom, Gonosz téteményimet, Bűneim miá lótt febek, Kefergetnek, Es gyötrennek engemet.
19. Az én ellenfégim élnek, Es örülnek, Erősödnek oránként, Az kik ok-

- kik ok-nélkül gyűlölnék, Es rám törnek, Sokasúlnak naponként.
20. Ezek reám dühöttek, Es kergetnek, Kikkel én sok jót töttem, De ezt tsak azért mivelik, Mert irégylik, Hogy én az jót követtem.
21. Uram ne hadgy el engemet, Nézd igyemet, Mert egyedül hagyattam, Kérlek légy irgalmas nékem, En Istenem, Mert tsak te bened biztam.
22. Azért tőlem ne állj mezfíze, Szány-meg végre, En kegyelmes Istenem, Segedelmeddel ne késsél, Siesj jő-el, En édes idvőffégem.

XXXIX. S O L T A R. T. B.

Dixi custodiam vias meas.

Vallás tétele Dávidnak az ő tárheteretlenségéről, és szenvedésében való zugalódásáról.

M Agamban el végezém és mondám, Hogy dolgom meg-tartoztatnám, Hogy nyelvem olly ígét ne ejtene, Ki énnékem bút szerzene, En szájamra zabolát vetettem, Mig az hitlen áll előtttem,

2. En mint a' néma vesztég halgaték, Még az jórol sem beszéllék, Sőt fájdalom-is titkolnom kelle, Kin sérelmem öregbűle, Eg vala szívem hogy meg gondolám, El-tűzesűlvén ezt mondám:
3. Mutasd-meg Uram életemnek végét, Es meddig éltet engemet, Az napok számát jelents-meg nékem, Mig kell e' világon élnem, Mert időm nálad tsak egy araszni, Előtted életem semmi.
4. Bizonyára mulandó az ember, Ki magának sokat ígér, Mint az árnyék az ember el-múlik, Még-is szorgalmatoskodik, Sokat gyűjt és sok marhátrak őfíze, Nem tudgya kiélesz végre.

¶ 5. Uram hát nékem kiben kell biznom? Nints kivüled vigaságom, Ments-ki engem minden vetkeimből, Es a' bolondok nyelvétől, Örizz meg hogy ők ne tsufollyanak, Midőn ez inségben látnak.

6. Mint a' néma halgatok erőssen, Szájam fel sem nyitom mert én, Tudom hogy ezt mind te tselekedted, Tsapásod rólam el-vegyed, Mert kezdednek kemény volta miatt, Minden életem el-lankatt.

7. Mert midőn te meg fedded az embert, Az ő nagy gyarlóságaért, Azonnal el-vész szép ábrázattya, Mint a' molytul a' szép ruha, Lam az ember melly igen mulandó, Semmi dolga nem állandó!

8. Halgaid-meg Uram könyörgésemet, Kérésemre ne légy süket, Mert előtted vendég és szarándok, Mint Atyáim olyan vagyok, Szűnyél-meg tőlem hadd vegyek erőt, Az én ki múlásom előtt.

XL. SOLTAR. T. B.

Expectans expectavi Dominum.

Jövendölés a' Christushnak szenvedéséről és Papi tisztiról.

V Arván vártam az felféges Urat, Es immé hozzám
fordula, Kegyelmeffen meg-halgata, Es meg-mutatá rajtam
jóvóltát, Ki vőn a' mély veremből, Es a' sáros főtőből,
Es én lábaimat, Szépegyeneskőre, El fel-helyhezette,
Vezérvén útamat.

2. En szájamban ada újéneket, Istenünk ditsiretíre, Hogy a' kik halgatnak erre, Hidgyék és féllýék ő Isteneket, Bóldog a' ki az Urban Bizik,

Bizik, fzemét el-hajtván, A' kevély népektől, Kiknek minden dolgok, Hazugságra hajlók, Tőlők távuly kerül.

3. Tsuda tételidnek sok ő száma, Es nagy bólts gondolatidnak, Hozzánk való jó-vóltodnak, Sokságát senki meg nem mondhattya, Ha elkezdem számlálni, Nem tudom ki-mondani, Mert te nem kívántad, A' sok áldozatot, De hogy fogadgyak szók, Fületem meg-furtad.

¶ 4. Az ég ő áldozat nints kedvedben, A' bűnért valók sem kellők, Akkor mondóm: Im el-jövök, Rólam irás ván a' törvény könyvben, Hogy akarátod tegyem, En kegyelmes Istenem, A' te törvényedben, Gyönyörködik lelkem, Es örvendez szívem, A' te szent igédben.

5. Nagy sok népek gyülekezetiben, Igasságod ki hirdetem, Meg nem tartóztatom nyelvem, Jól tudod hogy én minden időben, Jó-vóltod magasztaltam, Soha el nem halgattam, Te idvősségedet, Hűséggel hirdetem, Mindennek beízeltem, Nagy kegyességedet.

6. Uram tőlem irgalmaffágodat, Ne vond-meg, tarts-meg kegyesen, Igázságod meg-örizzen, Szántalan gonosz réám áradott, Sok nyavalya környül vött, Réám nagy sok ár-viz jött, Kiknek nintszen száma, Mint hajam szálinak, Kik fejemen vadnak, Szivem-is el-hagya.

7. Könyörűly rajtam kegyes Istenem, Siefs jójségedelmemre, Es jutásd nagy szégyenlőgre, A' kik halálra keresik lelkem. Szörnyen hátra, térjenek, Kik káromon örülnek, Es kik inségemen, űznek nevetéget, kiálnak veh, veh, vét, Jutalmok dög legyen.

8. Hogy te benned mind örvendezzenek, A' kik tisztelnek tégedet, Szeretik idvősségedet, Mondván: Ditsősség legyen Istennek, Noha én szegény vagyok, Es én szűkfégim nagyok, De rám gondot visél, Az Ur én meg-tartom, Jóvel szabadítóm, Ur Isten ne késsél.

XLI. SOLTAR. T. B.

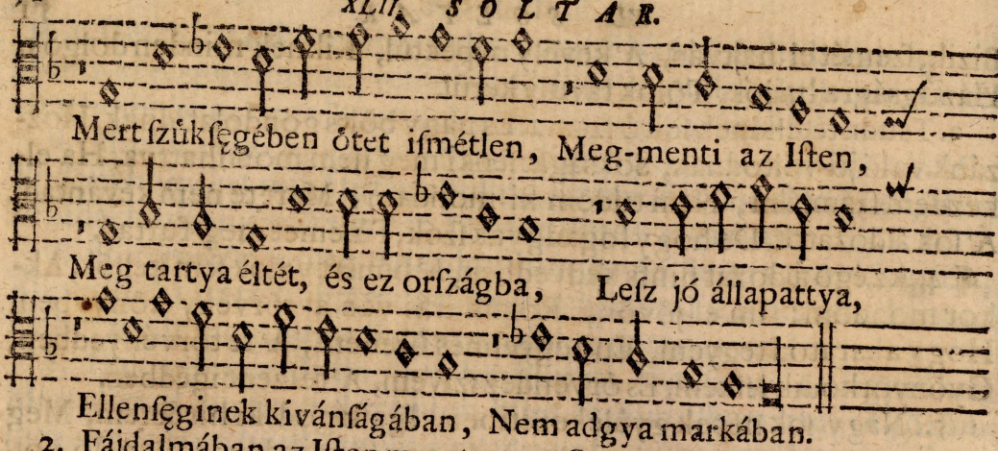
Beatus vir, qui intelligit.

Dávid elő-számlállya nyavalyáját.

B Oldog a' ki a' nyavalyáft hiven, Szánnya inségében,

Mert

2. Fájdalmában az Isten meg-tartya, Szépen fel-gyogyította, Beteg ágyát fordította, örökre, Es jó egészségre. Azért így szóllok, néked Istenem: Kegyelmezz-meg nekem, Gyógyíts meg Uram én beteglegem, Mert igen vétkeztem.

3. En ellenségim szídnak engemet, Őrúlnék vesztemet, Mondgyák: halála ennek ha jó-el, Neve mikor vész el? Meg-látogattak engem nyájassan, Hazugságot szolván, Minden dolgaimat meg-szemlélték, Őstán ki fetsegték.

4. Mindnyájan én ellenem futognak, Reám olálkodnak, Szereznek kérnek nekem bánatot, Es háborúságot. Mondván: Az én bűnének foksága, Fájdalmának oka, Ihon fekszik az ő kór ágyába, Már fel nem kélsoha.

5. Egyenig a' kibarátom vala, Kiken bizom vala, Kit tápláltam és ötte kenyerem, Lábat vét énnékem. Légy kegyelmes azértán, Ur Isten, Illy nagy szükségemben, Gyógyíts-meg, hogy valaha nékiek, En meg-fizethessek.

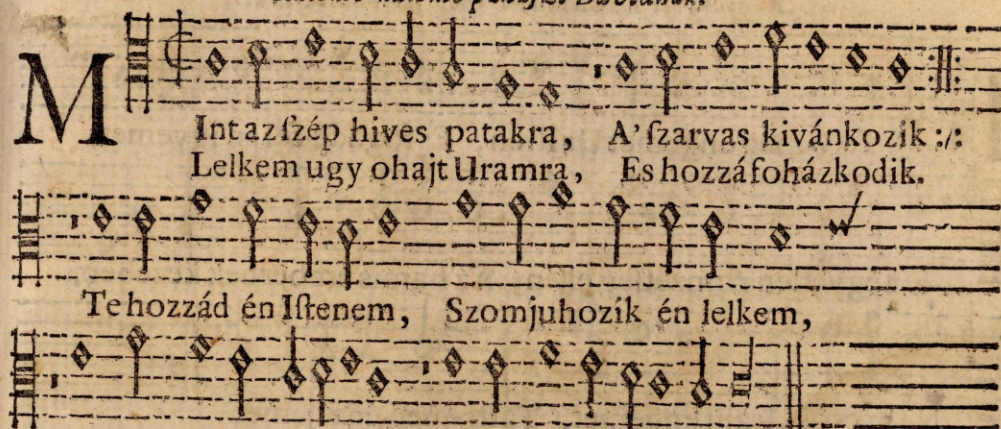
6. De hozzám jó kedvedet ismérem, Ezen-is jól értem, Mert ellenségemnek oka nintsen, Hogy rajtam örvendgyen. Tisztaságomban engem meg-tartasz, Es meg-szabadítasz, Es szemeid eleiben állatz, örökké el nem hatz.

7. Aldott légy Izraelnek Istene, Most és mind örökké, Szent neved ditsirtecsék mindenben, Amen, és úgy légyen.

XLIII. SOL.

XLII. SOLTAR. CL. M.

Quemadmodum desiderat.

Külömb külömb panaszi Dávidnak.

2. Kőny-hullatásim énnékem, Kenyerem éjel nappal :/. Midőn azt kérdik én tőlem: Hol Istened kit vártal? Ezen lelkem ki-ontom, Es házadat ohajtom, Hol az hives seregében, Örvendek szép éneklésben.

3. En lelkem mire tsüggedt-el, Mit kesérgesz ennyire :/. Bizzál Istenben, s' nem hágy-el, Kiben örvendek végre. Midőn hozzám ortzáját, Nyújtja szabadítását, Oh én kegyelmes Istenem, Melly igen keséreg lelkem!

4. Mert te rólad emlékezem, Ez Jordánnak földéről :/. Szent helyedre igyekezem, Ez Hermon kis hegy mellől. Mélység kiált mélységet, Midőn én fejem felett, A' fok sebes víz meg-indul, Mint egy erős hab meg-zudul.

5. Sebessege árvizednek, Es a' nagy zúgó habok :/. En rajtam őszve ütköznek, Még-is hozzád ohajtok: Mert úgy meg-tartasz nappal, Hogy éjel vigasággal, Ditsireteket éneklek, Néked erős őrizőmnek.

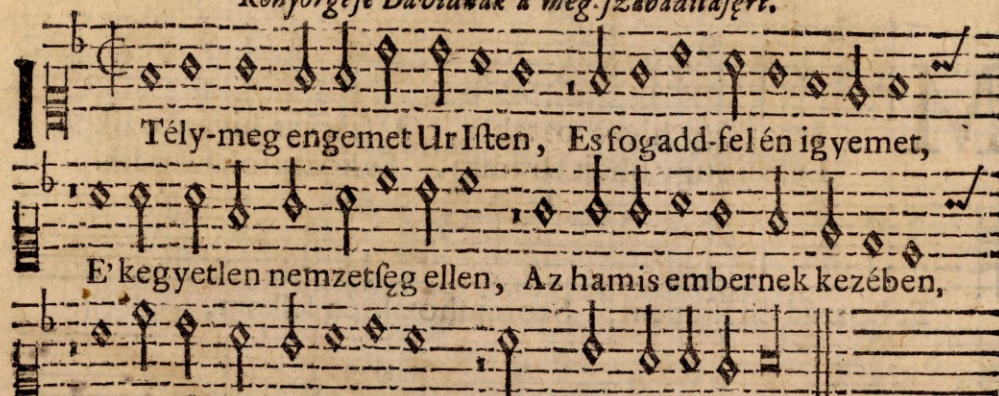
6. Mondván: Isten én kő-szálam, Mire felejtessz így el :/. Ellenségim vadnak rajtam, Gyászban járok veszélyel, Mert az ő hamis nyelvek, Tsontaimban meg-fértnék, Mert így boszszontnak ellened: Lásfuk hol vagy on Istened?

7. En lelkem mire tsügetzel, Mit kesérgesz ennyire :/. Bizzál Istenben, nem hágy-el, Kiben örvendek végre. Ki nekem szem látomást, Nyújt kedves szabadulást, Nyilván meg-mutattya nekem, Hogy tsak ő az én Istenem.

XLIII. SOLTAR. CL.M.

Judica me Deus, & discerne, &c.

Könyörgése Dávidnak a' meg-szabadításért.

Ne botsás Uram engemet, Tarts-meg én fejemet.

2. Uram engem miért hagyál-el, Lám te vagy én erőflegem? Miért járok keferűséggel? Minden öröömöm távozik-el? Mert nyomorgat ellenfegem, Es lanyargat engem.

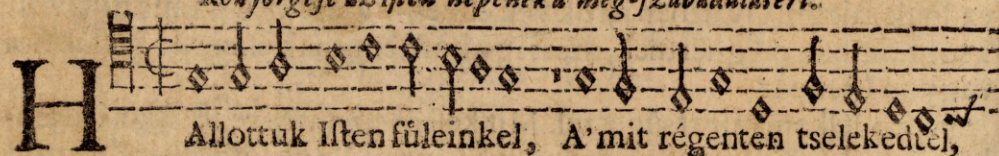
3. Igazságodat add értenem, Világosságod küld-alá, Ki meg-világosítson engem, Szent hegyedre légyen vezérem, Bé-menésem igazgassa, A' te hajlékomba.

4. Isten oltarához bé-mégyek, Az én Uram eleiben, A' ki öröme én szivemnek, Hegedűvel néked éneklek, Es hálát adok szüntelen, Tenéked Ur Isten.

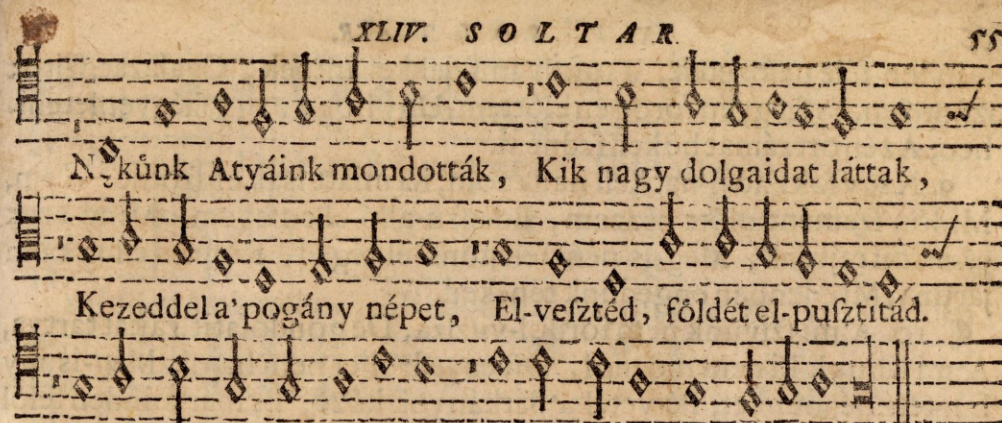
5. Miért vagy szomorú én lelkem? Mit keferég szilly szertelen? Bizál az Istenben, mert hiszem, Hogy még ötet vigan ditsirem, Midőn engem meg menthiven, En Istenem lévén.

XLIV. SOLTAR. T.B.

Deus auribus nostris audiv.

Könyörgése az Isten népének a' meg-szabadulásért.

Nékünk

Kezedd a' pogány népet, El-vesztéd, földét el-pusztítád.

Osztan más helyre vid őket, Holott ismét meg-szaporitád.

2. Mert nem ő fegyverek általlőtt, Hogy ők meg-ülték e' jó földet, Nem az ő kezek, sem karjok, Vólt nekik szabadítóik: De te ortzád tekintése, Es a' te karod és job kezéd, őket így meg-ségitette, Mert ő hozzájuk vólt jó kedved.

3. Ur Isten te vagy én Királyom, Es az én tellyes vigaságom, Jákobnak küld ségedelmed, A' mint régenten mivelted, Altalad ellenfegűnket, Meg-öklelezzük és meg rontyuk, Es a' mi gyűlölőinket, A' te nevedben le-tapodgyuk,

4. Mert én nem bizom kézivemben, Sem az én éles fegyveremben, Az engem meg nem szabadít, Ha az ellenfeg meg szorit, De te tartasz meg bennünket, Minden mi ellenfegűnk ellen, Es a' mi kergetőinket El-vesztéd, és ejted szégyenben.

5. Azért az Istent magasztalljuk, Es szent nevét örökké áldgyuk, Minden nap ditsirvén őtet, Hirdessük nagy kegyességét. De minket te meg- vetettél, Es jutattál nagy szégyenben, Az hadban velünk nem jővél, Hogy meg-tartottál volna éppen.

6. Az ellenfegtől el-futattál, Es velünk nagy szégyent vallattál. Minden marhánkat el-dullyák, Kik életűnkét háborgattyák, Hogy minket, ők meg-egyenek, Mint a' juhokat úgy adál el, Kik minket meszfze kergetnek, A' pogányok köziben széllyel.

7. Népedet te semminek tartád, Es őket tsak óltson el-adád, Igen kevéfre bősülléd, Tsak nem ingyen oda vetéd. Azt tód hogy mi ellenfegink, Es a' kik mi környűlünk laknak, Minden felől mi szomszédink, Minket nevetnek és tsufolnak.

8. A' pogányok példa-beszédet, Szólnak mi rolunk nevet seget, Es

H₂

mia.

minden-féle nemzetek, Tsufolván fejekkel intnek, Gyalázat, szitok szüntelen, Es szégyen forogén előttem, Ugy hogy nagy szégyenletemben, Az én ortzámat bé kell fednem.

9. Nagy lok szidalmat kell hallanom, Ki miatt tsak el-szomorodom, Midőn szemem előtt nézzem, Boszszú-alló ellenfegem. Mind ezek esnek mi rajtunk, Még-is nem felejtünk-el téged, Kötésed ellen nem járunk, Mindenben engedünk tenéked.

¶ 10. A' mi szívünk nem fordul-vissza, De gondolatit rajtat tartya, A' mi lábunk ki nem mozdol, Ósvényedről el nem hajol. Még-is így büntetz bennünket, Bé-vetél a' Sárkányok közé, Es már minden felől minket, Halál árnyéka környekezze.

11. Ha el-feledtünk volna téged, Meg sem gondoltuk volna neved, Ha mas Isten szolgálatra, Kezünket emeltük volna: Nyilván nem tűrted volna el, Sőt igen meg-büntettél volna, Mert mindent látz szemiddel, Minden szívnek előtted titka.

12. De mi te éretted naponként, Üldöztetünk ez világ szerént, Miként az ártatlan juhok, Kik a' mézfár-székre valók. Kelly-fel azért mit aluszol? Es álmodból már ferkeny-fel, Támadgy-fel, és hatalmadból, Ments-ki minket ez nagy inségből.

13. Miért fordítod-el szemedet? Mire rejted-el szent színedet? Minket miért felejtész-el, Nem gondolsz-e inségünkkel? Lelkünk és minden életünk, Mar szintén a' földre le-hajlott, A' mi hasunk és mi bélünk, Már szintén a' földhöz ragadott.

14. Kelly-fel azért és óltalmaz-meg, Irgalmafságod szerént tartsmeg, Es a' te kegyességedből, Ments-ki minden inségünk-ből.

XLV. S O L T A R. CL. M.

Eructavit cor meum, &c.

Jövendölés a' Christusról, ugy mint az ő gyülekezetének völegényéről.

E Gy szép dolgot hoz elő az én szívem, A' ditső Királyról,
le sz éneklésem, Kit nyelvem meg-ditsir szép czifrával,

Mint

Mint egy Deák az írő pennával: Sokkal szebb vagy te
minden embereknél, Mindent föllyúl mül sz te szép termeteddel,

Ajakidnak nagy ő kedvessege, Mert meg-áldott az Isten örökké.

2. Te kegyes és erős vitéz készűly-fől, Vedd fegyvered és oldaladra kösd-fől, Ugy mint királyi ékecségedet, Ez ékecségsben végy győzedelmet. A' jó igazság vezérlye útadat, Kegyeség, jóság birja járáodat, Es a' te karodnak erejével, Nagy tsudakat té sz meg-ládd szemeddel.

3. Mert kegyessék a' te sebes nyilaid, Kit meg-éreznek minden ellenfegid, Midőn ő szivőket által lövöd, Es őket hatalmad alá vetöd. Oh Ur Isten a' te királyi széked, Meg-marad mind örökké ditsőcséged! Páltzája a' te királyságodnak, Bizony páltzája az igazságnak.

4. Az igazságot te igen szeretöd, Az hamiságot viszontag gyűlöd, Azért az Isten mindenek felett, Vig olajjal meg-kenett tégedet, Myrrha és áloes szag jó ruhádról, Cásai illat út-ki kamorádból, Elefánt tetemes palotádban, Néked mindenek szolgálnak vigan.

¶ 5. A' királyok leányi ékecségsben, Drága öltözettel jönnek elődben, Job felől áll a' kegyes meny-aszfzony, A' kin szép aranyas ruha vagyon. Oh te szép leány halgass beszédimre! Né z ide füleiddel hajolly erre, Feltekezzél el te nemzetedről, Atyád házat-is ved ki eszedből.

6. Es a' Király a' te nagy szépségsben, Gyönörködik, és vigad ő szivében, ő leszen immár tenéked Urad, Azért térdet hajtván őt urallyad. A' Tyrusbeliek és egyéb népek, Néked ajándékot hoznak és küldnek, Király leányi belső ő szépségsed, Tisztelik aranyas öltözeted.

7. Ó szép himmel varott öltözetiben, Bé-vitetik a' Király eleiben, Leány társainak szép serege, Ő utánna vitetnek elődbe. Ekképpen gyönyörű ékecségekkel, A' Királyhoz vitetnek nagy örömmel, Bé-mennek királyi palotádban, Es nagy örömben leszenek mindnyájan.

8. A' te el-hagyott szűléid helyében, Magzatokat ad tenéked az Isten,

H₃

Kiket

Kiket helyhez tetz nagy méltóságban, Fejedelmek é téz sok országban. A' te neved mindenkor hirdetem, Nemzetsegről nemzetségre beszéllem, Es minden maradékiezeknek, Tégedet mind örökké ditsirnek.

XLVI. S O L T A R. C L. M.

81.

Deus noster refugium.

Hála-adása az Isten népének a' meg-oltalmazására.

A Z Isten az mi reménységünk, Midőn reánk tör ellen-
günk, Minden háboruságinkban, Meg-tart erős hatalmában.
Azért a' mi szívünk nem félne, Ha az egész föld meg-rendülne,
Es az hegyek a' tengernek, Közepiben bé-dülnének.

2. Ha a' tenger szörnnyen zugna-is, Minden viz fel-zavorodnék-is, Es ha a' sebes szél-vészszel, Az hegyek hányatnak széllyel. A' szép folyo-viz mindazáltal, Az ő szép tiszta folyásával, Az Istennek szent városát, Meg-vigasztalná hajlékát.

3. Mert közepin lakik az Isten, Azértán romlása nem léssen, Semmi inségben nem ejti, Az Isten jokor meg-menti. A' pogány népek dulnak fulnak, Nagy sok országok fel-támadnak, De az ő haragos szava, Mind e' földet el-öszlattyá.

4. De az Isten minden időben, Mivelünk vagyonségünkben, Já-kob Istene oltalmunk, Az Zebaoth mi hadnagyunk, Jertek látsátok e' nagy Urnak, Tsuda dolgait hatalmának, Ki mind e' föld kerekességét, El-pusztította ékeességét.

5. E' földön széllyel nagy hadakat, Ő meg-tsendesít háborukat, Ivet kopiákat meg-rontat, Tár-ízekereket fel-gyujtat. Így szólván: Mind

nyáján

nyáján halljátok; Hogy erős Istentek vagyok, és hogy birodalmom vagyon, Minden népen e' világon.

6. Summa szerént ezerős Isten, Velünk vagyon minden helyeken, A' Jákoknak nagy Istene, Dolgainak segedelme.

XLVII. S O L T A R. T. B.

Omnes gentes plaudite.

Hála-adása az Izraelitáknak, az Istennek sok fele jó-séteményéért.

N O minden népek, örvendezetek, Es tapsolljatok,
Istent áldgyátok, Szép hangosággal, Es nagy fel-szóval.
Mert az Ur Isten, Nagy felfegében, Ő királysága,
Es nagy országa, Kiterjed messze, Ez egész földre.

2. Hatalmunkban vét nagy fok népeket, Es meg-holdoltat Sok po-gányokat, Minékünk végre ő nagy ereje. Minket ő fel-vőtt, örökkévé tött, Nékünk engedte, ő kegyessége, Jákobnak tisztit, Kit igen ízeret.

3. Imé az Isten, Szépen fel-mégyen, Nagy vigaságban, Trombita szókban, Urunk fel-mégyen, Nagy ditsőségben. Enekellyetek az Ur Istennek, Zengő verseket, Szép énekeket, Ez nagy Királynak, Mint mi Urunknak.

4. Ő néki minden, Jól énekellyen, Mert minden népek, Néki engednek, Királyi székben ül nagy kegyessen. A' fejedelmek ő hozzá gyűlnek, Mint Abrahámnak Istenét áldgyák, Alázatossan, Néki szolgálván.

5. Ez erős Isten, Ur mindeneken, Népét meg-örzi, Es jól vezérli, Nagy ditsősége, Kinek nints vége.

XLVIII.

XLVIII. S O L T A R. T.B.

Magnus Dominus & laudab.

Hála adása az Jerusálembelieknek a' meg-oltalmazásért.

N Agy az Ur méltóságában :: Az Isten szent városában,
 Holott lakozik ditsőffége :: Es ditsirtetik ő szent neve,
 Tudnillik a' Sionban, Eszaki tartományban,
 Ez gyönyörűféges helyen, Holott helyheztetett szépen,
 A' nagy királynak városa, Kinek ez földön nints mássa.

2. Itt jól ismerik házankénnt :: Erős oltalmul az Istent, Holott királyok egyben gyűltek :: Es ők sereggel elő jöttek, Erőssen meg-fál-lották, Hogy meg-vegyék el-szánták, De ottan meg-rettenének, Meg-futamodni kezdenek, Város mellől el-állának, Nagy rettegve szala-dának.

3. Nagy félelme lőnfziveknek :: Mint gyermek szülő személynek, Esmint az hajó a' szél-vészben :: Ha Nap-keleti szél fúszórnyen. Ezt mi szemünkellártyuk, Mint az előtt halottuk, Az Isten városa mellett, Melly ő néki szenteltetett, Kit magának foglat Isten, Hogy néki szol-gállyon minden.

4. Kit úgy erőssített Isten :: Hogy romlása ne lehessen, Nézünk itt te kegyességedre :: Szent Templomodnak közepette. Mint neved ditsőffége, El hat a' széles földre; Akképpen te ditsireted, Nagy mezfze te ki-terjezted, Job kezed mérő igazság, Minden dolgod irgal-masság.

Órúl

5. Örül a' Sionnak hegyi :: Es a' Judának leányi, A' te igaz ítélete-den :: Szive-szerént örvendez minden. A' Siont járjátok-meg, Tornyait lálsátok-meg, Nézzétek-meg ő bátyáit, Es szépen éppült házait, Hogy ezt meg-beszélheffétek, Következendő népeknek.

6. Mert csak ez az igaz Isten, Ki minket minden időben, Meg-tart, és vezérli éltünket, Mind halálíg őriz bennünket.

XLIX. S O L T A R. CL. M.

Audite hæc omnes gentes.

Vigasztalása az Isten felőknek az Isten ostora és büntetése ellen, és az Isten-telenek gazdagsága ellen.

H Algasátok-meg ezt minden népek, Ertsétek-meg
 kike' földön éltek, Köz-népek és az fő-renden valók,
 Minden szegények és az gazdagok, Az én szájam szóll
 nagy bõltseféget, Es elmém gondol jó értelmeket,
 Ez példára magam-is figyelmezek, Hegedű szóban
 szép mesét jelentek.

2. Mit félnek én a' gonosz időben, Hogy gyarlóságom engem el-ej-tsen, Midõn ellenfégem azon vagyon, Hogy engemet láb alá tapod-gyon? Némellyek igen biznak pénzekben, Es ditselkednek az ő kin-tsek.

tsekben, De fenki nem váltya-meg atyafiát, Nem adhattya-meg Isten-nél váltságát.

3. Mert drága a' léleknek váltsága, Életét fenki meg nem válthatya, Hogy az halált ő el-kerülhetné, Es a' firban menni nem kellene. Mert láttya hogy sem bolond sem eszes, Az halál ellen nintsen ment-seges, Es holtok után minden gazdagságok, Másemberre marad ő fok jószágok.

4. Es ő nékiek fő gondolattyok, Hogy mind örökké tartson szép há-zok, Hogy az ő nemzetek el ne fodgyon, Es nevők örökké meg-ma-radgyon. Mert noha vagyon pénzek és tiszték, De nem sokáig tart-nak mind ezek, Mert végre minden jóktul el-szakadnak, Es mint az ok-talan állat meg-halnak.

5. Merő bolondság minden ő dolgok, Azon bolondságban mara-dékjok, El-mennek, és olyan szokásokban, Gyönyörködnek attyok-nak útában. Mint a' barom a' firban feküsznek, Az örök halálban le-geltetnek, Majd az igazak rajtok uralkodnak, Jó idején ezek alá adatnak.

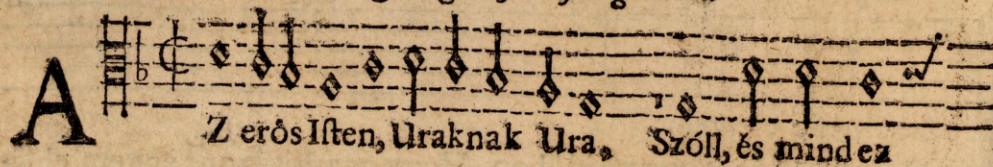
6. Mert oda léfzen minden ő dolgok, A' koporó léfzen ő hajlékjok, De az haláltól engem az Isten, Meg-tart, és kegyessen hozzá vészén, Annak-okáért azzal ne gondolly, Hogy ha némelly igen meg-gazda-gol, Mert minden ő kintsét málnak kell hadni, Es nagy ditsőffégtől meg-kell válni.

7. Lelket élteben boldognak vélte, Es ditsir téged ha jól téfz véle, Végre el-mégyen attyai után, Soha többé világot nem látván. A' kinék itt nagy ő fzerentséje, Es tisztessége, de nintsen esze, Hasonló ez az ok-talan állathoz, Es a' veszendő goromba baromhoz.

L. SOLTAR. CL.M.

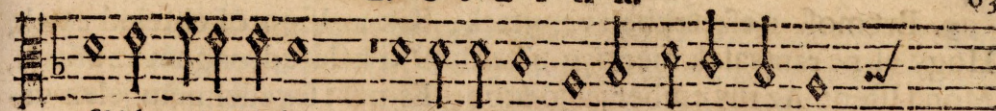
DEUS Deorum DOMINUS locutus est.

Tanúság az igaz Isteni szölgálatról.

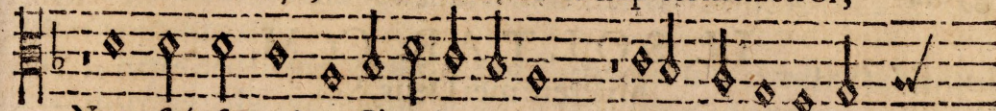

Z erős Isten, Uraknak Ura, Szóll, és minde

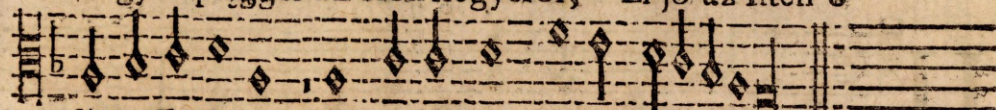
földet

földet elő hívja, Támadatról és nap természetéről,

Nagy szépséggel az Sion hegyéről, El-jó az Isten ő

fényességében, Semmit el nem halgat itéletiben.

2. Emészto tűz mégyen ő előtte, Nagy forgó szél-vész léfzen kör-nyüle: Szolittya az eget és a' földet, Hogy meg-itéllye minden ő né-pét, Mondván: Gyűjtsétek ide az hiveket, Kik áldozattal vötték köté-femet.

3. Az egek hirdetik igazságát, Az Istennek, mert itél igazat, En né-pem halgassd meg, szollok néked, Izrael ezt jól eszedben vegyed, En tenéked erős Istened vagyok, Áldozatiddal keveset gondolok.

4. Egő áldozatid én előttem, ökridet házadból én nem kértem, Ak-lodból bakokat nem kívánok, Mert minden állatokkal én birok, He-gyen, völgyön, erdőkön az vadakat, Ismérem, és birom a' madarakat.

5. Ha éhezném, sem mondanám néked, Mert nékem ez föld és min-den enged, Azt véledé hogy őkor húst éfzem, Avagy a' bak vér italom nékem, Az Istennek áldozzá hálá adást, ő felfégenek tégy szívüdből fo-gadást.

6. Szükségben tőlem segítséget kérj, Es meg-segítlek, hogy engem ditsirj, A' gonosznak mond Isten: De mire, Vészéd törvényem a' te nyelvedre? Kötélém száddal vallod? de gyűlölsz, Intésemet és igé-met meg-veted.

7. Es mikor te a' lopót látod, Véle edgyütt futz, dolgát javallod, A' parázná val örömeit mulatz, Buja társaságnak gyakran helyt adtz, Szájaddal busitasz sok jámborokat, Nyelveddel szerzész nagy há-bo-ruságot.

8. Le-ülsz, és atyádfiát meg-szollod: Az anyád fiát is ragalmazod, Ezt miveled, de én tsak halgatok, Azt véled hog' én is olyan vagyok, Mint szintén te, de téged elő-vészlek, Es szem-látomást bűnődről meg-fedlek.

9. Ezt mostan ezetekben vegyétek, Kik az Istenről el-felekeztek, Hogy el ne rántsalak mentseg-nélkül, A' ki hálát ad, engem az bősül, Mond Isten: Az illy ember jár jó úton, Es néki segedelmem jelen vagon.

LI. SOLTAR. CL.M.

Miserere mei Deus, &c.

Külömb-külömb Könyörgése Dávidnak.

U R Isten kegyelmezz-meg énnekem, Kegyelességed
szerént könyörül rajtam, Bűneimből töled meg-tisztításam,
Nagy irgalmaddal végy környül engem, Töröld-el az én
nagy bűneimet, Mosogass jól meg-fertelmességimből, Kikkel
ferteztetem életemet, Tisztítsad-el nagy kegyelmességedből.

2. Mert jól ismérem gyarló voltomat, Es bűnöm mindenkor forog előttem, Mellyet csak te ellened tselekedtem, Kimiatt tézek én nagy siralmat. Vétkeztem a' te szemeid előtt, Kiért engemet méltán meg-itélhetz, Rám vethedd kemény ítéletedet, Mind-az-által igaz ítélő lehetz.

3. Mert im látom és nyilván jól értem, Hogy én a' gonoságban fogottam, Es bűnben az én anyámtól származtam, Szüléim bűnös vérekből löttem. De te az igazságot szereted, Es igen kedvelled az tiszta szívet, Es a' te titkos börtsefégedet, Nagy kegyelmessen nékem

4. Uram

4. Uram hints-meg engemet Ifoppal, Es én azontul tisztán meg-újulok, Mozs-meg engem, és szépen meg-tisztulok, Es fejeérb lézsek az tiszta hónál. Hogy örvendezhessen az én szívem, Add ismét értenem nagy irgalmadat, Es meg-vidul minden éntetemem, Kiket a' te haragod öszve-rontott.

5. Rejts el színedet vétkeim elől, Fertelmes bűneimet ne tekintsed, Haragos ortzádatrolam el-vegyed, Szabadíts-ki minden bűneimből, Uram teremts bennem tiszta szívet, Minden dolgaimat jóra vezérlyed, Ujits-meg bennem az igaz lelket, Hogy életem kedves legyen előtted.

6. Ne vess-el engemet színed elől, Es ne vedd-el Szent Lelkedet én tőlem, Sőt tellyes örömet szerezz én bennem, Tégy bizonyossá engedelmedrol. Indíts szívemben nagy vigaságot, Es vidám lélekkel engem erőslits, Hogy örömmel értsem irgalmadat, Kegyelemsségeddel engem bátorits.

7. Es példa lézsek erről mindennek, A' bűnösöket útdra tanitom, Bűnökből hozzád térésre inditom, Hogy ők tsak te benned reménylenek. Oh én Istenem, én üdvösségem, Szabadíts-meg ez vérrel buzgó bűntől! Kiért örökkétéged én nyelvem, Ditsir és énekel kegyességedről.

8. Nyiss-meg azért az én ajakimat, Hogy az én szájam ditsirhessen téged, Ha az áldozat kedves volna néked, Nem kémellenem áldozatomat. De nem kell néked égő áldozat, Az alázatos lelket te szereted, Az te nálad az kedves áldozat, Az töredelmes szívet meg nem veted.

9. Jó vóltodból tégy jól a' Sionnal, Hogy kő-falai az Jerusálemnek, Nagy ditsősséggessen meg-éppüllyenek, Ekesüllyenek magas tornyokkal. Akkoron áldoznak igazságot, Az melly kedves lézsen te felfegednek, Eskészitnek égő áldozatot, Az te óltárodra tulkokat téfznék,

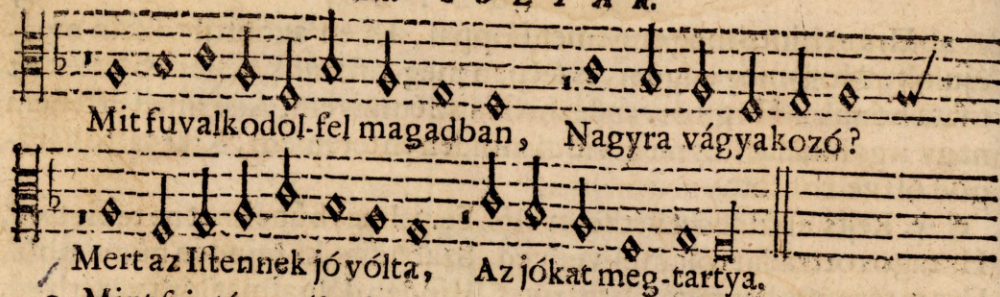
LII. SOLTAR. T.B.

Quid gloriaris in malitia?

Panaszolkodása Dávidnak a' Doeg ellen.

M It ditselkedel gonoságban, Te hatalmaskodo!

2. Mint szintén az éles beretva, Olyan a' te nyelved, Mert a' sziveket által-járja, Rágalmazó mérget, Inkább szeretz hamiságot, Hogy nem igazságot.

3. Te tsalárd nyelv szól sz tsak nyavalyát, Azértán az Isten, Téged ki gyomlál és el-szaggat, Házadból ki-vészen, Es az élők seregiből, Tégedet ki-töröl.

4. Midőn az hivek és a' szentek, Látándgyák ez veszélyt, Ő magokban meg-félemlenek, Mindenek e' kevélyt, Meg-nevetik és tsufollyák, Es végre ezt mondják:

5. Im ez az Istent meg-vetette, Es benne nem bizott, Gazdagsággal magát el-hitte, Ahoz ragaszkodott, Es az ő álnokságához, Bizott hatalmához.

6. De én, a' ki jó hittel bizom, A' nagy Ur Istenben, Az ő házában plántáltatom, Es zöldellőm szépen, Mint az ékes zöld olaj-fa, Ki meg nem asz soha.

7. En téged örökké ditsirlek, Mert meg-tartál engem, Es a' te nevedben remélek, Mig léfzen életem, Mert te a' te hivednek, Vagy jó segéd-lemelek.

LIII. SOLTAR. T.B.

Dixit insipiens, &c.

Ez Soltsárnak értelme, és notája edgyen az XIV. Soltsárral, és majd ugyan azon igékből áll.

AZ bolond így szól az ő szívében: Nintsen Isten, azért gonoszságban él, Utálatos bűnt téfzen semmit nem fél, Ez egész földön a' ki jót tégyen, Senki nintsen.

2. Az Ur az égből alá-tekinte, Ez földön az emberek fiaira, Hogy meg-lássa ha kinek esze volna, Ha az Istent valaki keresné, Es tisztelné.

3. De azt jól láttya ditsősségében, Hogy a' jó útról el-tértek mindenek,

nek, Mindnyájan fertelmes bűnben hevernek, A' ki az Istent tisztelné hiven, Tsak egy fintsen.

4. De az hamisak meg nem gondollyák, Hogy népemet mint a' kenyért meg-észik, Meg nem térnek sőt magokat el-hiszik, Az Istent segítségül nem hívják, Sem urallyák.

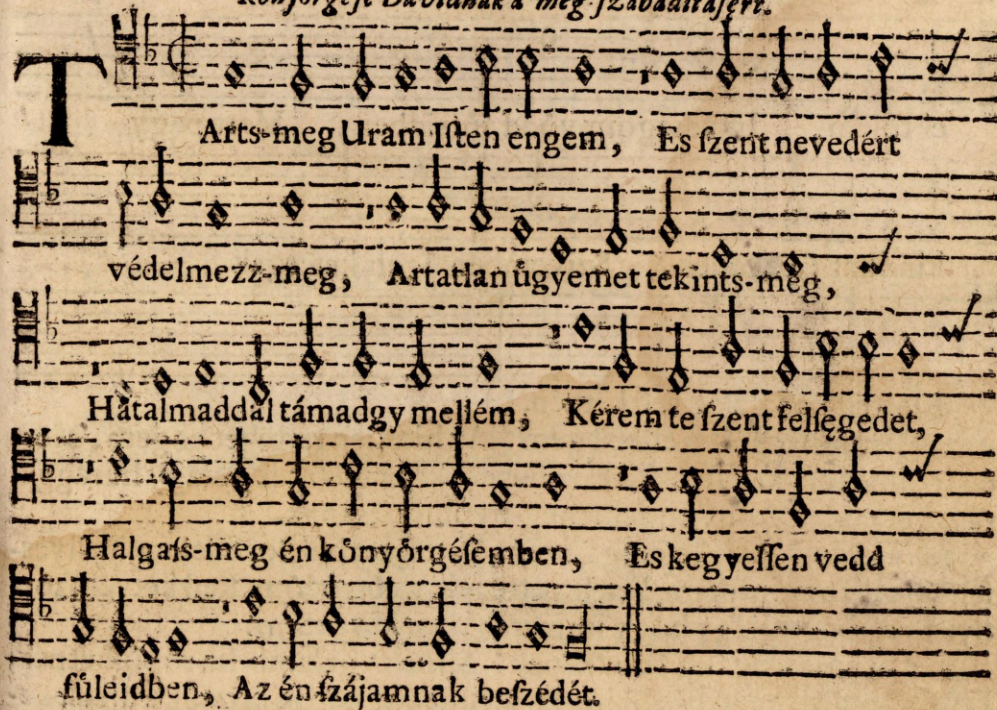
5. A' hol nints félelem, ott rettegnek, Mert meg-töri ő tsontyokat az Isten, Es boszszút áll a' te ellenfégeden, Tőled Sion, meg-szégyenitetnek, Kik rád törnek.

6. A' Sionról vallyon s' ki jövend-el, Ki a' szent Izraelt meg-szabadítja? Ha Isten fogságból népét ki-hozza, Örvend az Jákob és az Izrael, Telles szível.

LIV. SOLTAR. T.B.

Deus in nomine tuo salu.

Könyörgése Dávidnak a' meg-szabadításért.

2. Mert én ellenfégem kevélyen, Reám támadnak és kergetnek, Es engem halálra keresnek, Ezekben sem jút az Isten. De az Isten megtart engem, Kegyelmesleget meg-mutattya, Es segédelmét hozzám nyújtja, Jóra vezérli életem.

3. Ez nekem szánt nagy nyavalyát, En ellenfégimre téríti, Esezt nékiek meg-fizeti, Meg-mutatván az igazságát. Akkoron néked vig fizivel, Hálá-adásokat áldozom, Es szent nevedet magasztalom, Mert ő tellyes kegyességgel.

4. Mert minden én infégemből, Te meg-szabadítál engem, Meg-bűntetéd ellenfégemet, Kit én meg-láték szememmel.

LV. SOLTAR. T. B.

Exaudi Deus orationem.

Dávidnak meg-szabadításért való Könyörgése.

Algaft-meg az én könyörgésem, Ur Isten ne forduly-

el tőlem, Imádságom vódd füleidben, Mert nagy

kinokat szenvedek, Szivemben igen kesérgék,

Előtted panaszlok reszketvén.

2. Mert fenyeget én ellenfégem, Az hitetlen retteget engem, Mert én rólam tanácsot tartnak, En ellenem kötött téfznek, Nagy haraggal rám gerjednek, hogy engem meg-nyomoritsanak.

3. Nagy infégben keséreg szivem, Rettegetet halálos félelem, Tellyességgel el-szomorodtam, Félek, rettegek, gyötrődöm, Reszketvén szörnyen vesződöm, Ugy hogy immár fokszorkévántam:

4. Oh ha szárnyaim lehetnének! Mint a' galamb ha röpülhetnék, En el-röpülnék meszfe földre, El-mennék ez népek közzül, Pusztát keresnék ezentúl, Az hol nyúgodalmom lehetne.

5. El-szaladnék nagy sietséggel, E' sebes forgó szél-vész elől, E' zuzavarból én el-futnék, Ö nyelveket hasogast-el, Kik hamis pörlöd ésekkel, Ez egész várost bé-töltötték.

6. A' nagy

6. A' nagy hamisság éjel nappal, Es város kö-falain nyargal, Közepette vagyon álnokság, Es körös-környűl az útzák, Minden gyalázattal rakvák, Es-áradt köztök a' tsalárdság.

7. Hogy ha ellenfégem vólt volna, Es szem-látomást gyűlölt volna, Örizkedtem volna ő tőle, Ha rám törött volna nyilván, Es ha nem illy alattomban, El-térhettem volna előle.

8. De te a' ki én velem laktál, Nálam nagy tisztességben vóltál, Kivel tanácsomat közlöttem, Titkaim meg-mondtam bátran, Edgyütt jártunk a' Templomban, Nagy nyájafágban veled éltem.

9. Bé-esnek az halál kezében, Es a' föld alá elevenen, A' nagy mélységben bé-vettetnek, Mert nagy az ő gonofságok, De én Istenhez kiáltok, Mert ő meg-tartója életemnek.

10. Mind este reggel őt ohajtom, Dél-korban-is őtet kiáltom, Es meg-halgattya könyörgésem, Meg-tart engem békeségben, Minden ellenfégim ellen, Kik seregben gyűltek ellenem:

11. De az örök hatalmu Isten, Meg-halgat engem kérésemben, Es őket meg-bűnteti végre, Mert nem jobbulnak éltekben, Semmi gondgyok nekik nintsen, Az Istennek tisztességére.

12. Az hitetlen kezét emelte, A' békeséges hív emberre, A' barátság frigyét meg-szegte, Beszéde fikos mint a' vaj, Belől kegyetlen mint tolváj, Nagy ellenfégés az ő szíve.

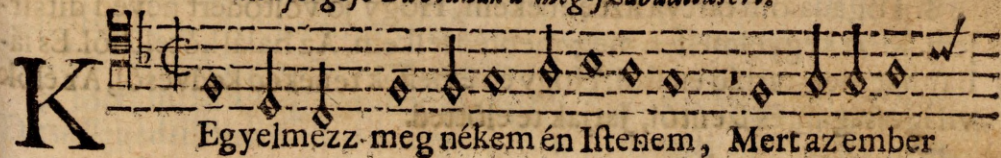
13. Mindenben tettetes ő szava, Mint az olaj lágy és olly fima, De mérgelesebb az élestörnél. Vésd Istenben reménféged, Es nyilván meg segit téged, Az igazat ő nem hadgya-el.

14. De a' gonoszokat Ur Isten, Te bé-taszitod a' mély sírben, Hollott nagy veszely rájuk terjed, A' gyilkosok és hamissak, Eleteket félben hadgyák, En pedig bizom tsak te benned.

LVI. SOLTAR. T. B.

Miserere mei Deus.

Könyörgése Dávidnak a' meg-szabadításért.

Egyelmezz-meg nekem én Istenem, Mert az ember

K

igen

igenkerget engem, Nagy hatalommal támad ellenem,
 Hogy engem el ejtessen, Sok ellenségim háborgatnak.
 szörnyen, El-fántak hogy bé nyelleyenek hirtelen, Ur Isten
 én ilyen nagy félelmemben, Benned reménységem.

2. En az Ur Istenben ditselkedem, Szent igéjében nem kételkedem, Mit tehetne az ember énnékem a' melly kerget engemet? Viszsa-fordittyák az én beszédemet, Es naponként abban hányák ezeket, Hogy nékem szerezzenek veszedelmet, Tsak gonoszt gondolnak.

3. En ellenem ököszve-járulnak, Hogy meg kapjanak azon forgód-nak, Es életemtől meg-foszthassanak, Ez minden öszándékok. A' gonoszságban nagy ő bizodalmok, Azt vélik hogy jól leszen minden dolgok, De ha Uram haragod esik rajtok, őket mind le-vered.

4. Minden futásimat meg emlited, Könnyhullatásim tömlődben szeded, A' te laistromodban fel-jegyzed, Minden én inségemet, Midőn hozzád nyújtom könyörgésemet, Ottan futni látom ellenségemet, Velem vagy, és te meg-tartasz engemet, Kegyelmes Istenem.

5. Ur Isten fellegetet ditsirem, Es szent Igédet nagynak bótsüllem, Aldom az Urat mig lesz életem, Bizván ő beszédében, Reménységemet vetem az Istenben, Irgalmafságára nézek szüntelen, Azért félelmem senkitől nem leszen, Ki árthatna nékem?

6. Fogadásom tartya azt énnékem, Hogy jó vóltodért neved ditsirjem, Mert kegyelmellen meg-mentéd lelkem, Az halál köteleből. Es lábaimat meg-tartád esteitől, Hogy én élhessek tenéked kedvesől, Az élők világozságán, és szentől, Járjak te-előtted.

LVII. SOLTAR. T. B.

Miserere mei Deus, &c.

Meg-szabadításért való Könyörgése Dávidnak.

Rgalmazz Uram irgalmazz nékem, Mert te benned bi-
 zik az én lelkem, Tőb fegedelmem nékem nintsen sohó,
 Szárnyad árnyékában nyugszik fejem, Miglen az nép go-
 nosága el-romol.

2. En a' fellegetes Istenben bizom, Ki jóra vezérli minden dolgom, Segedelmet küld alá inségemben, Az ellen leszen nékem oltalmom, Az ki engem kerget hogy bé nyelheszen.

3. Az én lelkem oroszlányok köztül, Kik sebes lángal vóttének környül, Fogok olly hegyessék mint nyil és dárda, Naponként nyelvek úgy meg élesül, Mint az jól meg-köszörült éles szablya.

4. Magasztaltafsál Uram az égre, Nagy ditsőséged ez egész földre, Mert én járásomra hálókat hántak, Szegény lelkemet el-nyomták szin-te, Es én előmben őkö mély vermet ástak.

5. De önnön magok belé estenek, Kin tellyes szivemből örvendezek, Az én szivem kész mindennek előtte, Hogy ditsiretít szent fellegetnek, Szüntelen énekellye életébe.

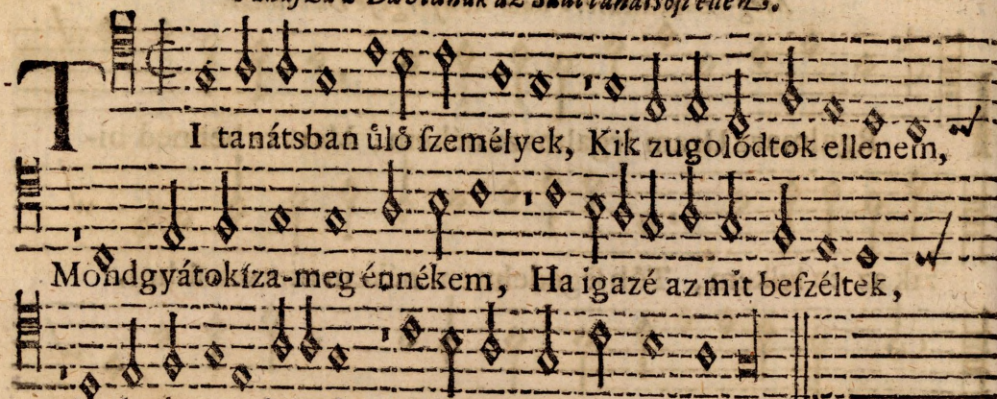
6. En nyelvem és lantom már serkeny-fel, Isten ditsireretire zendülly-fel, Jó hajnalban én ágyamban fel-kelek, Es éneklek nagy ditsőségedről, Uram téged minden népnek hirdetlek.

7. Mert mind az égig fel-hat jó vóltod, Az folyhóket éri igazságod, Ditsőségedet láttasd-meg az égen, Es jelents-meg nagy hatalmafságod, minden embereknek ez egész földön,

LVIII. SOLTAR. CL.M.

Si verè utique iustitiam, &c.

Panasza a' Dávidnak az Saul tanácsosi ellen.

I tanácsban ülő személyek, Kik zugolódtek elleneim,

Mondgyátok íza-meg énnékem, Ha igazé az mit beszélték,

Es ha igazat ítéltek, Adámtól származott népek?

2. Sőt ha ember jól meg-tekinti, Szívetek jár álnoksággal, Kezetek mér hamis fontal, Nints dolgotoknak tőkélleti, A' gonoszok el-tévedtek, Mihelt annyok tul szűlettek.

3. Az ő annyok méhétől fogva, Tsak hazugságot beszélnék, Az ő rágalmozó nyelvek, Merő kigyó méreggel rakva, Elnék fiket Aspis módra, Az melly fűlelt bé-dugja.

4. Hogy bűvölését ne halhassa, Az bölts bűvölő mesternek, Törd-meg fogokat ezeknek, Haragod Ur Isten meg-rontsa, ő záp-fogokat ezeknek, Az éh oroszlán kölyköknek.

5. Adgyad hogy szélllyel lotsannyanak, Mint a' viz mellyet ki-öntnek, Mint nyilak kiket fel-lőnek, Pozdorjanként törve le-hulnak, Mint az olvatt nyálas tsiga, El-follyon ezeknek dolga.

6. Mint az idétlen gyermek meg-hal, Ki nem látta a' nap fényét, Mint az éretlen gyümölsőt, El-veszti Isten nagy haraggal, Mint a' tővisek el-vesznek, Minek-előtte fel-nőnek.

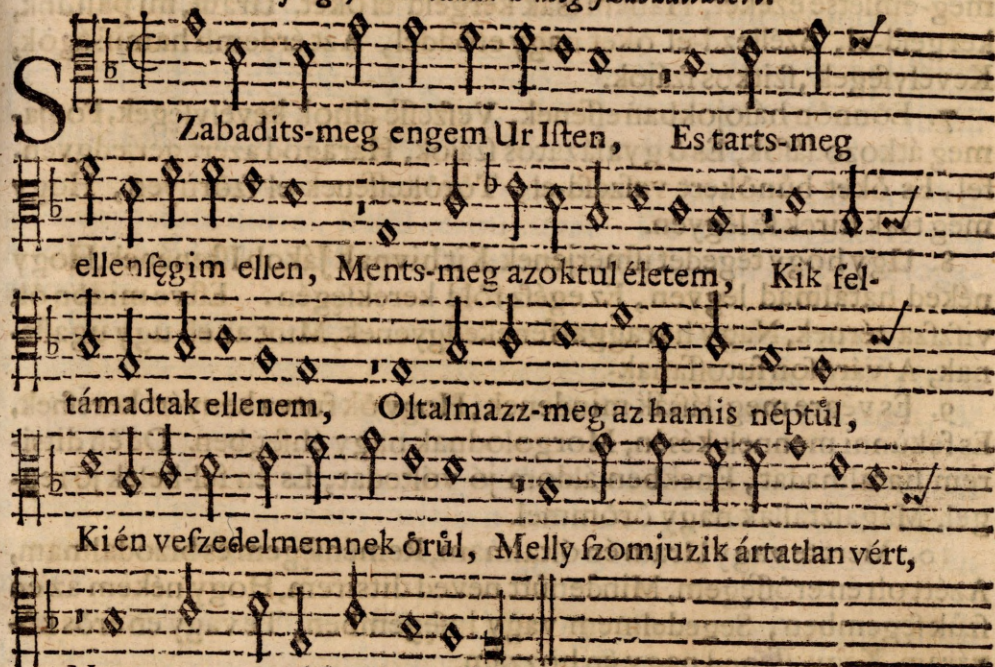
7. Ezen az igaz és hű ember, Igen örül ő szívében, Midőn láttya hogy az Isten, Afféle népet igen meg-vér, Lábait mossa az ilyen, A' gonoszoknak vérében.

8. Végre innen mondhattya minden, Hogy jó az igaznak dolga, Sok és nagy az ő jutalma, Azt minden itt veszi észében, Hogy Isten minden meg-ítél, A' ki jól vagy gonoszul él.

LIX. SOL.

LIX. SOLTAR. T.B.

Eripe me de inimicis, &c.

Könyörgése Dávidnak a' meg-szabadításért.

Zabadits-meg engem Ur Isten, Es tarts-meg

ellenfegim ellen, Ments-meg azoktul életem, Kik fel-

támadtak ellenem, Oltalmaz-meg az hamis néptul,

Kién veszedelmeknek örül, Melly szomjuzik ártatlan vért,

Ments-meg attul szent nevedért.

2. Mert szörnyen életemre törnek, Es én ellenem kötést téstnek, Hatalmassak vadnak rajtam, Kiknek sóha nem ártottam. Azok készűlnek én ellenem, Kik ellen semmit nem vétettem. Kelly-fel azért Uram láss-meg, Es kegyelmessen őrizz-meg.

3. Zebaoth Isten téged kérek, Oh Istene az Izrae'nek! Látogasd-meg a' népeket, Visgaly-meg minden nemzetet. Ne vedd azokat kegyelmedben, A' kik élnek hitetlenségben, Estve mint az eb ugatnak, A' város körül futónak.

4. Mint az éles kard az ő nyelvek, Mordáltság minden ő beszédek, Sőt még szólnak illy bolondul: Ki hallya a' mit nyelvünk szól? De őket Uram meg-neveted, Es őket mind meg-szégyenited, A' pogányoknak jutalmot, Adtz szégyent és gyalázatot.

5. En ellenfegimnek ereje, Kezedben minden tehetősége, Benned bízom én Istenem, Mert te vagy én segedelmem. Az Isten jó voltát jelelti,

K3

jelenti, Nyavalyámnak eleit vészí, Es meg-láttattya én velem, Hogy el-vész én ellenségem.

¶ 6. De őket Uram ne veszéld-el, Hogy népem ezt ne felejtse-el, De meg-émlétse ezeket, Hanem tsak kergesd-el őket. Uram, mi paisunk, kergesd-el, Szélezd-el őket nagy erőddel, Azt érdemli hamisságok, Kevélységek, szitkos szájok.

7. Eönnön hálojokbanessenek, Veszéssé álnok kevélységek, Fogjam meg átkozodások, Es ő gyalázatos szájok, Haragod azért gerjedgyen-fel, Es őket bűnökért veszéld-el, Töröltesseken-el szórnyen, Hogy meg tsak hírek se legyen.

8. Ugy hogy tégedet ismérjenek, Kithivnak Jákob Istenének, Hogy néked hatalmad legyen, Ez egész föld kerekűsége. Estve midőn ők vízfsza-térnek, Nagy haraggal fenekedgyenek, Mint az eb úgy ugassanak, A' városön futossanak.

9. Es végre meg lássák mindenek, Hogy ők futva kenyért keresnek, Es fekünni mennek késén, Morgolodnak nagy éhségben. De én ditsirem hatalmadat, Eneken áldom jó-vóltodat, Es én fel-kelek jó reggel, Magasztallak nagy örömmel.

10. Mert te vagy Uram én óltalmam, Reménységem és bizodalمام, Azért oh én erőfégem, Mindenütt neved ditsirem, Hogy nekem az én szűk ségemben, Segedelmem vagy inségemben, Te vagy én erős kő-váram, Kegyességed nagy én hozzám.

LX. S O L T A R. T. B.

Deus repulisti nos, &c.

Könyörgése Dávidnak, az Izraél népének jó állapotjáért.

M Inkét Ur Isten el-hagyál, Es reánk meg-haragudtál,
Tőled széllyel el oszlatánk, Térj kegyessen ísmét hozzánk,

Mind

Mint e' földet meg-inditád, Nagy hatalmaddal meg-rontád,
Epits-meg az ő nagy romlását, Mert romlás miatt alig álhat.

2. Népedet keményen tartád, Es igen meg sanyargatád, Minket mint egy tsipős borral, Itatál keserű búval. De a' kik tégedet félnek, A' zászlót adád nékiek, Mellyet ők fel-emelnek bizván, A' te igaz fogadásodban.

3. Hogy a' nálad kedves hivek, Végre meg-menekedgyenek, Jobkzeddel tarts-meg engem, Halgass-meg éstégy jól velem, Szólla Isten szentfégében, Örvendek ígéletiben, A' Sichemet részül el-vésem, A' Suchot völgyét meg-mérsekkem.

¶ 4. Galaádot-is ezenne, Meg-vésem erőfégemmel, A' Massé-is ekképpen, Ephraim-is enyim léssen. Ezek a' nagy sereg népek, Fejemnek ereje lésszen, Az Juda-is én örökfégem, Es törvény szerzőm léssen nekem.

5. A' Moáb-is ezen az én népem, Mint egy láb-mosó edényem, Kiben lábaimat mosom, Ebben én nem gyanakodom. Es azt én nyilván el-híszem, Edomra sarumát vetem, Es kik Philistéában laktok, Győzöldemenen vigadoztok.

6. Ki vihetne engembátran, A' nagy keritet városban? Utamat ki igazgatná, Az erős Edom orizágra? Nem tetészedé Ur Isten, Ki minket ülsz helyből helyben, Hogy el nem jövel sereginkel, Meg-űzetél ellenféginkel.

7. Légy minékünk segitségül, Őrizz-meg ellenféginktől, Mert az emberi segitség, Hejában való epség. Az Isten által minékünk, Léssen erős győzöldelmünk, Es ő meg-szabadit bennünket, Meg-tapodgya ellenfégünket.

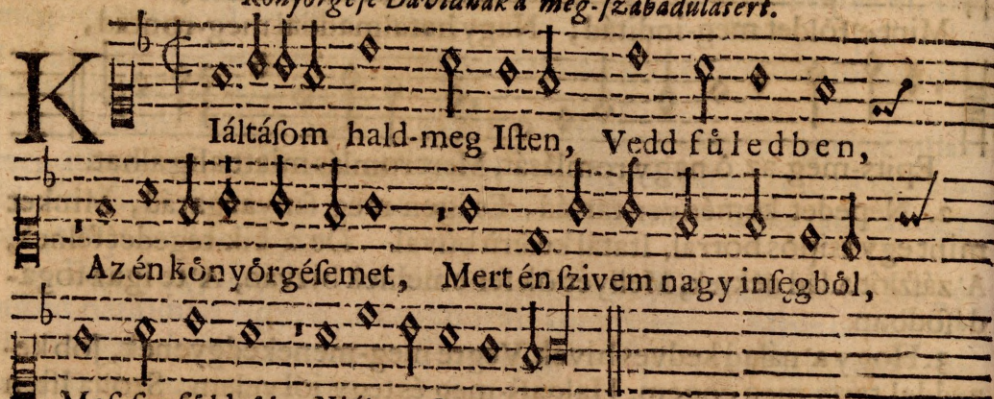
LXI. SOL

LXI. SOLTAR. T. B.

Exaudi Deus, &c.

Könyörgése Dávidnak a' meg-szabadulásért.

Iáltásom hald-meg Isten, Vedd fűledben,

Az én könyörgésemet, Mert én szívem nagy infegből,

Mészze földről, Kiáltya felfegedet.

2. Végy-fől engemet kő-szála, Magaságra, Hol bátorságom legyen, Mert te vagy én erős tornyom, Vigaságom, En ellenfegim ellen

3. Te hajlékodon lakásom, En kívánom, Es ohajtóm szüntelen, Szárnyaidnak árnyékában, Kivánczván, Vagyok jó reménységben.

4. Mert meg-halgatz kérésemben, Oh Ur Isten, Nyújtván kegyefegedet, öröklégeket meg-adod, Es meg-áldod, A' kik félik nevedet,

5. Naphoz napok adaflanak, A' kiralynak, Nagy sok nemzetiségekre Sokasítsad esztendeit, Nyújts életit Véghetetlen időkre.

6. Országá érjen sok időt, Isten előtt, Szép tsendes békefegben, Igazságodnak hűfeg, Elől vegye, Es őrizze kegyeffen.

7. Es ofztán viganéneklek, Szent nevednek, Mostan és mind örök-ké, Es a' melly fogadáft tőttem, Meg-fizetem, Naponként ő nékie.

LXII. SOLTAR. T. B. 24. 95. III.

Nonne Deo subiecta erit.

Panasza Dávidnak a' Saul szolgái ellen.

Az XXIV. Solt. Notájára.

AZ én lelkem szép tsendesen, Nyugszik tsak az Ur Istenben, Mert tsak ő az én üdvösségem, ő nekem erős kő-váram, Meg-tartóm és én őltalmam, Minden gonosztul meg-ment engem.

2. Mit intselkedtek ennyire, Az ártatlan hű emberre? Im meg-jóvendölöm tinéktek, Hogy mint a' régi romlótt fal, A' melly már dűlő felben áll, Mind le-rohantok és el-yesztetek.

3. Azon

LXVII. SOLTAR.

3. Azon vadnak minden-képpen, Hogy a' kit fel-emel Isten, Azt ők vízontag le-nyomhasák, Hazugság minden elméjek, Atokkal rakva ő sziveket, Noha jó szavokat mutattyák.

4. Azért szívem reménfeged, Tsak az Ur Istenben vessed, Eélly tsak az ő fegedelmével, Ő nekem magas kő-szálam, Őltalmam és erős bástyám, Hogy soha ne tántorodgyam-el.

5. Az Isten én idvösségem, Erösségem, ditsösségem, Bizzatok azért tsak ő benne, Elötte ti sziveket, Töltsétek-ki lelketeket, Ő légyen lelkünk hiedelme.

6. De lám e' földi emberek, Tsak hazugok minden rendek, Hogy ha valóba meg-lattatnak, Es a' mértékbe vettetnek, Nintsen semmi nehézfegek, A' fontban egy tseppet sem nyomnak.

7. Ne bizzatok hiyságtokban, Hamis ragadazástokban, Mulando dolgon ne kapjatok, Hogy ha sokasul kintsetek, Ahöz ne bizzék sziveket, Mert nem állandó gazdagságtok.

8. Az Isten egy szót szolt egyfzer, Mellyet én hallottam kétfzer, Hogy nagy ereje vagyon neki, Uram a' kegyesség tiéd, Es te nyilván meg-fizeted, A' kinek dolga mint érdemli.

LXIII. SOLTAR. T. B.

17. 70.

Deus Deus meus.

Könyörgése Dávidnak az Isteni szolgálatban jelen-lételre való szabadságért.

Az XVII. SOLTAR Notájára.

Isten te vagy én Istenem, Jó reggel kereslek tégedet, Hozzád ohajtván el epedett, Szomjuság miatt én lelkem. En testem hozzád esedezik, Szomjuságban el-hólt szintén, E' puszta és száraz földön, Hol semmi viz nem találtatik.

2. Mert látni igen kívánnya, A' te erős ditsösségedet, Es Isteni tisztettedet, A' te ditsó Templomodba. Mert nekem kedvelb életemnél, A' te nagy kegyelmességed, Kiért én ajakim téged, Ditsirjenek szép énekléssel.

3. Magasztallak én tégedet, Eiletemnek minden rendiben, En kezeimet fel-emelvén, Aldom te ditsó nevedet: örül mint ha drága étkekkel, Jól lakott volna én szívem, Szent felfegedet ditsirem, Eneklek rolad nagy örömmel.

L

4. Ro-

4. Rolad el nem felelkezem, Még ágyamban-is emlegetlek, Es midőn reggel énfel-kelek, Tsak te rólád emlekezem. Mert te én velem fokszor jól től, Es meg-szabadítál engem, Azért most-is én életem, Szárnyaid árnyékában örül.

5. Hozzád ragaszkodik lelkem, Soha el nem szakad te tőled, Mert meg-tart engem te job kezed, Midőn kerget ellenfegem. Es a' kik engem háborgatnak, Hogy engemet el-töröllyenek, Azok hirtelen el-vesznek, Mélyen a' föld alá bórulnak.

6. Ellenfeg miatt el-hulnak, Elesfegyver által el-vesznek, Ő testek el sem temettetnek, Kikkel a' rokák osztoznak. De a' Király az Ur Istenbe, Örvendez ez győzedelmen, Es ditsekedhetik minden, A' ki esküszik szent nevére.

7. Mikorön minden tsalárdok, A' kik hazugságot beszélnék, Valóban meg-fégyenitetnek, Bé-dugatik az ő szájok.

LXIV. SOLTAR. T. B.

Exaudi Deus orationem.

Könyörgése szent Dávidnak meg-ólsalmazásért.

Az V. SOLTAR Notájára.

HAlgasd-meg Uram könyörgésem, Tarts-meg ellenfegim ellen, A' melly reám dúhótt szörnyen: Őriz-meg félelmétől engem, Ments-meg életem.

2. Rejts-el engem a' gonoszoktól, A' kik reám fenekednek, Tsak gonosyra igyekeznek, Tarts-meg ő hamis tanátsoktól, Haborgásoktól.

3. A' kik nyelvöket élefitik, Mint öldöklő fegyvereket, Mint a' nyilat beszédek, Az ártatlan emberre lövik, Es azt meg-fertik.

4. Lövöldözik rejtek helyekből, Az ártatlan és igazat, Hirtelen az ő nyilokat, El reálövik kegyetlenül, Vakmerőségéből.

5. Hamiságban hányják ezeket, Es tsak azon igyekeznek, Hogy ők tört titkon vessenek, Ditsekedvén ízólnak illyeket: Ki látna minket?

6. Ez dologban szorgalmatosok, Járnak okos ravaszsággal, El-méjek fok fortelt talál, Sok az ő álnok találmányok, Kikre nagy gyor-fok.

7. De a' boszszú-álló Ur Isten, Hirtelen őket meg-lövi, Nyilaival meg-rententi, Nagy sebeket ejt ő testeken, Kit meg-lát minden.

8. Őket

8. Őket az önnön gonosz nyelvek, Ejt a' veszedelemben, Es kik ezt vészik ezekben, Ez dolgoz igen meg-ijednek, Es el-rémülnek.

9. Es nagy félelemmel mindenek, Hirdetik az Isten dolgát, Beszél-lik annak nagy vóltát, Mellyet innen ezekben vésznek, Es meg-ér-tenek.

10. De szíve az igaz embernek, Örvend az erős Istenben, Ki őt vót-te kegyelmében, Örülnek az jószívú hívek, Es ditsekednek.

LXV. SOLTAR. T. B.

Te decet hymnus Deus.

72.

Hála-adása az Izrael népének, az Istennek sokféle jó-téteményéről.

A Z Sionnak hegyén Ur Isten, Tiéd az ditsiret :/.

Fogadást téznek néked itten, Tisztelvén tégedet.

Mert kéréseket az híveknek, Meg-hallod kegyessen,

Azért te hozzád az emberek, Jönek mindenünnen.

2. Rajtam a' bűn el-hatalmazék, Terhelvén engemet :/ De nagy vóltá kegyeségednek, El-törli vétünköt. Bóldog a' kit te el-választál; Fogadván házában, Hogy élötted nagy buzgosággal, Járjon tornázdoban

3. Javaival a' te házadnak, Meg-elégítettünk :/ Szép dolgain te Templomodnak, Gyönyörködik szívünk. Az te tsuda igazságodból, Meg-felelsz minékünk, Halgass-meg Isten velünk tégy jól, Oh mi segedelmünk.

4. Mindenek tsak te benned biznak, Ez föld kerekiségén :/ Az kik szélllyel lakoznak, A' tengernek szélén. Te mondhatatlan hatalmad-

dal, A' magas hegyeket, Környűfogod mint egy abrontsal, Erőffit-
vén őket.

5. Az tengeri habok zugását, Te meg-tsenedesítéd :/: A' pogány nép
zugodolását, Ottan el-enyélted. Nagy félelmekben el-bádogyadnak,
Mindenek ez földön, Nagy vóltán a' te tsudáidnak, Kinek száma nin-
tsen.

6. Te meg-vigasztalsz mindeneket, Reggela' nap fénnel :/: Biz-
tatz minden élő rendeket, Tsillágokkal éjel. Aldáfiddal meg-látoga-
tod, Az el-száradt földet, Hasznos esőkkel meg-lágyítod, Gazdagit-
ván őket.

7. Az te kutaidból a' vizek, Soha el nem fogynak :/: Hogy a' szép
földi vetemények, Szaporodhassanak, Az barázdákat meg itatod,
Az szántó földeken, A' vetést szép esővel áldod, Hogy bővön terem-
jen.

8. Meg-koronázod az esztendőt, Nagy fok javaiddal :/: Lábaid nyo-
ma kövérségöt, Tsöpöget nagy firral. Lako helyei a' pusztáknak,
Folynak kövérséggel, Hegyek és halmok vigadoznak, Nagy bő ter-
mélekkel.

9. Az szép sík mezők ékefednek, Sok barom tsordákkal :/: Villog-
nak az szép szántó földek, Sűrű gabonákkal, Az hegy oldalak, mező
földek, Sok buza növéssel, Örvendeznek és énekelnek, Nagy gyö-
nyörűséggel.

LXVI. SOLTAR. T. B. 98. 118.

Jubilate Deo omnis terra.

Hála-éneke az Izraelitáknak a' meg-szabadulásért.

Rvendgyegész föld az Istennek, Es énekelly szép
zengéssel, Nagy ditsőffegét szent Nevének, Mindenek
ditsirjék széjjel. Mondgyátok ezt az Ur Istennek,

Tsudá-

Tsudálatosfak dolgaid, Erőffeged nagy hozzád esnek,
Hizelkedvén ellenfégid.

2. A' te Isteni felfegedet, Ez földön mindenek áldgyák, Es ditsőffeg-
es szent nevedet, Enekléssel magasztallják. Jertek, és ezt jól meg-
látsátok, Minden jól ide figyelmezz, Istennek mely tsudálatosfok, Dol-
gai az emberekhez.

3. Az tengert és a' folyo vizet, Meg-száraztya, hogy a' népnek, Lá-
bok szárazon által-mehet, Kin sziveink örvendeznek. Orzága meg-
marad örökké, Szeme lát minden népeket, A' kik fel-támadnak elle-
ne, Elő-menetek nem lehet.

4. Áldgyátok a' mi Istenünket, Ez földön minden emberek, Ditsir-
jétek az ő szent nevet, Nagy zengéssel minden népek: Mert életünket
ő meg-adá, Az ő nagy kegye flegéből, Lábaikat meg-gyámolítá, Ol-
talmazván el-eséftől.

5. De minket igen meg-probálál, Es meg-kesergetél Isten, Meg-ol-
vasztál és meg-tisztítál, Mint az ezűstöt a' tűzben. Te minket szegény
szolgaidat, Adal ellenfeg töriben, Kik hevederrel ágyékinkat, Meg-
kötözék nagy erőffen.

6. Mi fejünkre népet ültetel, Mint a' tevék terhelteténk, Nagy ár-
vizeket ránk eresztél, Sebes tűzön által-menénk. De te ki vezérlel
bennünket, Meg-enyhitél, meg-nyúgotál, Templomodban azért té-
gedet, Ditsirlek szép áldozattal.

7. Az melly fogadást néked töttem, En síralmas ajakimmal, Insegem-
ben mire feleltem, Esedezvén én szajammal: Sok hizlalt szép kövér
barmokat, Áldozatra adok néked, Kosokat, ókröket, bakokat, Meg-
égetek te előtted.

8. Jertek halljátok, hadd beszélljem, Tinéktek Isten félőknek, Az
miket Isten tött én velem, Melly kegyessen tött lelkemnek. Hogy szá-
jammal hozzákiálték, Ottan meg-halगतá engem, Azért beszédével
nyelvemnek, Mindenkor őtet ditsirem.

9. Hogy ha hamiságot ízivemben, Valaha gondoltam volna, Soha

engem könyörgésemben, ő meg nem halgatott volna, De bizonyára az jó Isten, Kérésemben meg-halgata, En panaszomat jól meg-értvén, Könyörgésemnek helyt adá.

10. Légyen áldott a' nagy Ur Isten, Az ő nagy kegyességéért, Ki meg-halgatott kérésemben, Es kegyelmessen hozzám tért.

LXVII. SOLTAR. T. B.

33.

Deus misereatur nostri, &c.

Könyörgése az Izraelitáknak, az Istennek kegyelmes véleklakozásért.

Az XXXIII. SOLTAR Notájára.

UR ISTEN áldgy-meg jó-vóltodból, Es kegyessen forduly hozzánk :/: Oltalmaz meg minden gonosztól, Szent színedet fordits reánk. Hogy ez földön minden, Meg-ismérje szépen, A' te útadat, Es a' pogány népek, Téged tisztellyenek, Meg-tartójakat.

2. Es akkoron ditsirnek téged, Ditsirnek téged a' népek :/: Nagy tisztességet tésznek néked, A' pogányok-is örülnek. Midőn mindeneiket, Es a' pogány népet, Szent igazsággal, Birod és itéled, Es jóra vezérled, Nagy hatalmaddal.

3. Ditsirjen téged minden nemzet, Ur Isten téged ditsirjen :/: A' föld teremtsen bő gyümölsőt, Aldgyon meg-minket az Isten. Adgya szent malasztyát, Nyujtsa áldomását, Es ő felségét, Féllye és rettegje, Ez föld kereksege, Mint ő Istenét.

LXVIII. SOLTAR. T. B.

36.

Exurgat Dominus, & dis:

Könyörgése Dávidnak az Izrael népért, Isteni ditsíretre intéssel egybe.

Az XXXVI. SOLTAR Notájára.

Hogy ha fel-indul az Isten, El-kergettetnek szertelen, Minden ő ellenségi :/: Es el-futamodnak szélllyel, Ő haragos színe elől, Minden ő gyűlöloi. Ugy el-űzetnek hirtelen, Mint a' füst semmivélészen, El-vész minden ő dolgok, Mint viasz olvad a' tűztől, Ugy az ő kemény színétől, El-vesznek a' gonoszok.

2. De az igazak mindnyájan, Örvendeznek nagy vigságban, A' kegyes Isten előtt :/: Es vig szível énekelnek, Hogy ő kevély ellenségek, Meg-szegyenült, el-veszett. Nagy örömmel az Istennek, Enekellyetek nevének, Ditsirjétek áldgyátok, Ki a' szép földhőkön mégyen, Kinek neve erős Isten, őtet magasztaltjátok.

3. Eő

3. Eő előtte vigadgyatok, Mert ő az árváknak attyok, Kiket táplál kegyessen :/: Az özvegyeknek őltalma, Az ő Isteni hatalma, Lakván ő szentségében. Meg-áld edgyes embereket. Ad nekik szép tselédek, Ház-nép tenyészésére, A' foglyokat ő ki-menti, A' párt-útókat rekeszti, Pusztá és parlag földre.

¶ 4. Hogy a' te néped kivivéd, A' pusztán által vezérled, Es ő előttök menél :/: A' föld rendüle tsópóge, Az egeknek veritéke, Hogy haraggal tekintél. A' Sina hegy meg rendüle, Hogy az Izrael Istene, Ráfállá ditsőféggel, Ur Isten a' te földedet, Meg látod örökiségedet, Harmattal és esőkkel.

5. Ez örök földet meg-áldod, Mihelt pusztulását látod, Kinte seregid laknak :/: A' szegényeknek jószágát, Meg-őregbited marháját, Hogy ők meg tartassanak. Ur Isten a' tűz sziveket, Fel-inditád elméjüket, Hogy erről beszélljenek, Kik hogy az ellenség futna, Es ő seregek szaladna, Ekképpen éneklének.

6. A' királyok nagy sereggel, Gyalázattal szégyenséggel, Meg-futamának szörnyen :/: A' kik othon maradának, A' predával osztozának, Martalék részt vőn minden. Hogy ha meg-nyomorodtok-is, Es ha minden gyalazna-is, Es sanyargatna szörnyen, Hogy ha a' kö-fal romlásban, Fekünnétek-is bádgyadván, A' kormos szennyiségben.

7. De mind az-által ti léstetek, Mint a' galamb szárny olly szépek, Melly mint ezüst fejrlik : Es tollainak szépsége, Mint aranynak fényessége, Olly ékesen tündöklök. Hogy a' királyokat Isten, Meg-győzé nagy erejében, Nagy diadalmat szerze, A' föld fejrlik olly szépen, Mint a' Salmon hegy környékén, A' hónap fejrksége.

¶ 8. Az Istennek ditső hegye, A' gyümölsős Balsam hegye Kifel-hat az földhőkre :/: Ti egyéb, és kisebb hegyek, Ez hegyre mit fenekedtek, Mit törtök ez nagy hegyre? Mert ez szent hegyet az Isten, El-választá jó kedvében, őnnön lakó helyének, Es ez helyen mind örökké, Lakozásra vagyon kedve, Isteni felségének.

9. A' mennyei szent Angyalok, (Sok tőményezer őszámok) Seregi az Istennek :/: Vélek vagyon az Ur Isten, Mint néha a' Sinai hegyen, Lakoja a' szent helynek. Uram föl-menél magassan, Es fogva vúd hatalmassan, A' te ellenségedet, Kegyességednek nagy volta, Az emberek ki-oszta, Szép preda nyereséget,

10. Ellenségedet meg-birod, Kőstők helyhetvén hajlékod, Lakozoldi-

zol ditsőfleggel: Aldott légyen az Ur Isten, Ki velünk illy nagy jól té-
fzen, Látogat kegyességgel. Isten a' mi fejedelmünk, Kegyessen la-
kozik velünk, Őriz minket népeit, Halál és élet kezében, Ő az erős ö-
rök Isten, Meg-tartya ő hiveit.

¶ 11. Az Isten ő ellenségét, Meg-veri, meg-töri fejét, A' gonosz el-
lenségnek: Es mind agyon veri őket, Kik nem jobbittyák élteket; Ha-
nem csak bűnben élnek. Mond Istén: Az én népemet, Meg-hozom én se-
regemet, A' Báśannak földéből, Meg-látom nagy irgalmammal, Ki-
hozom nagy hatalmammal, A' tenger mélységiből.

12. Hogy osztán az ő vérekben, A' kik le-vágnak szornyen, Mos-
hassad lábaidat: Ugy hogy a' fok ellenségnek, Véres sebeket az ebek,
Nyallyák sebestagjokat. Oh én Uram, erős Isten! Kilakozol a' szent
helyen, Látták el-menéfedet, Elöl-mentek az éneklők, Az után a' hege-
dűsök, Ekesítvén szép rendet.

13. Középben mennek a' szűzek, Dobot vernek zengedeznek, Ene-
kelnek mindnyájan: Ti a' kik mint egy kút főből, Származtok az Iz-
raeltól, Istent áldgyátok vigan. Ez szép seregnek közepin, Vagyon
a' kiűd Benjamin, A' felfégesb táborral. Az Juda és a' Zabulon, Az
Napthalim-is itt vagyon, Egyéb fő Hadnagyokkal.

¶ 14. Az Isten téged Izrael, Szeretett ezerőfleggel, Nagyobb erőt
adgy Isten: Hogy a' miként elkezdted, Es dolgunkat elő-vitted,
Vidd véghez kegyelmessen. Az Jerusálem városért, Es a' te szent Tem-
plomodért, Néked szép ajándékot, A' Királyok vigan hoznak. Seregít
a' kopjásoknak, Veszeld el hatalmokat.

15. Töröld-el a' sereg tulkot, Űzd el az erős borjukot, Uram kik rád
támadnak: Verd-meg mint a' párt-útóket, Es hodoltsd alád őket,
Hogy adó-pénzt adgyanak. Az Egyiptomi nagy Urak, Es a' Szeretse-
nek nyújtsák, Az Istenhez kezeket, Országok és Fejedelmek, Istennek
énekellyetek, Es ditsirjétek őtet.

16. Enekellyetek Istennek, Kilakója az egeknek, Kiket teremtet
régén: Holott nagy hatalmával, Honnan szava úgy meg-dördül,
Hogy zöng és harfog minden. Ditsirjétek nagy hatalmát, Ki felféges
méltóságát, Izraelen láttattya, Kinek nagy erejét, ott-főn, Az egeken
és folyhőkön, Senki nem tagadhattya.

17. Oh tsudálatos az Isten, Az ő ditső szentfégében! Az Izrael népé-
nek, Erőt ad nagy kegyelmessen, Azértán minden időben, Mi tőlünk
ditsirtefsék.

Salvum me fac, &c.

Jövedelmés a' Christus fennvedéséről.

Az LI. SOLTAR Notájára.

UR Isten segits és tarts-meg engem, Mert a' vizek szintén lelkemig
érnek, Közepin vagyok a' sáros mélységnek, Kiben csak nem el-
filyed én fejem. Az ár-vizek őszve-űtnék rajtam, A' kiáltás miatt
torkom el-rókkett, En szeimben meg-fogyatkoztam, Midőn várom
az te fejedelmedet.

2. En hajam szálánál többen vadnak, A' kik engemet ok-nélkül gyű-
lölnek, En ellenségim szertelen erősek, Es engem el-törteni akarnak,
Noha semmit nem vöttem senkitől, De még-is énnékem kell meg-fi-
zetnem, Nints Uram el rejtve színed elől, Az én bolondságom és min-
den vétkem.

3. Seregeknek Ura, erős Isten, A' ki vezérled a' te seregedet, Kik
benned vetették reménsegeket, Ne hadd miattam esni szégyenben.
Izrael Istene, kik te benned, Szívölbiznak, ne szégyenits-meg őket,
Mert nagy szidalmat szenvedek érted, A' gyalázat el borította színe-
met.

¶ 4. En rokonim idegennek tartnak, Anyám gyermeki nem ismér-
nek engem, Mert szent Templomodon gerjede szívem, Meg-emész-
t nagy ízerelme házadnak. Téged gyalázóknak sok szidalmok, En reám
esének: En pedig sirtam, Es bőjtöltem: De ők csak tsufoltak Engemet
noha minden jót kívántam.

5. Bánat miatt én sákbán öltöztem, De ők én rólam mesét költöt-
tenek, A' kapun ülők és a' részegések, Tsűf énekléssel nevetnek en-
gem. De én te hozzád nagy buzgó szívből, Oh kegyes Isten, könyör-
gők óránként, Halgass-meg Uram kegyességedből, Es kegyelmezz-
meg fogadásod ízerént.

6. Végy ki engemet e' förtös sárból, Hogy el ne süllyedgyek, gyű-
lölőimtől, Ments meg ez nagy vizeknek örvényiből, Tarts-meg el-
lenségim haragjától. Hogy a' mély víz engem el ne nyeljen, Se pedig
fölylül reám ne boruliyon, Ne merüllyek tengeri mélységben, A' kút-
nak szája engem bé ne zárjon.

7. Ur Isten nagy a' te kegyességed, Halgass-meg azért a' mit tőled ké-
rek, Irgalmas szemeid reám nézzenek, Hadd láthassam nagy kegyel-
meffé.

meleged. Ne rejsz-e Uram kegyes ortzádat, Szegény szolgádtul, mert meg-nyomorodtam, Ne késsél, hald-meg kiáltásomat, Add-meg kérésem, vigasztaly-meg Uram.

8. Uram hajolly szomorú lelkemhez, Ez nagy inségből ments-meg életemet, Ellenségim ellen tarts meg engemet, Mert csak bizom kegyelmességedhez. Miként gyaláznak engem jól érted, Látod melly szörnyen engemet rutolnak, Ellenségem nints rejtve előtted, Minden ellenségim előtted vadnak.

9. Ez gyalázatban el-fzakadt szívem, Kesereg lelkem ez nagy ohajtásban, Várván ha találtnék ez nagy kénban, A' ki szive szerént szanna engem. De imé sohol egy ember fintsen, A' ki engemet szanna nyavalyámban, Epével étetnek éhségemben, Etzettel itatnak szomjuságomban.

10. Adgya Isten, hogy ő asztalokon, Az önnön étkektől meg-füladgyanak, ő magok hálójában akadgyanak, Bekeségek veszélyreforduljon. Sötétüllyenek-meg az ő szemek, Hogy azokkal egy tseppet se lássanak, Törd-meg derekokat ő nékiek, Hogy egyenesen fel se állhassanak.

¶ 11. Búsult haragodat onts-ki rájok, Es nagy haragodban ragadd-meg őket, Töröld-el minden ő lakó helyeket, Hogy éppen ne maradjon ő házok. Mert igen kergetnek mindeneket, A' kiket Uram te immár meg-vertél, Ha kire botsáttál vereséget, Annak főrelmit beszéllik örömmel.

12. Szedd-össze minden gonosz bűnöket, Hogy kegyelmedben bé ne véteessenek, Az élő könyvből ki-törölteessenek, Ne ird az igazak közzé őket. Mivel hogy én most nyomorult vagyok, Emelly bator-ságos helyre engemet, Es néked tellyes szívből vigadok, Halá-adással mondok-ditsíretet.

13. Es az inkább tettik az Istennek, A' szarva induit és kőrmös tuloknál, Kit a' szegények meg-látnak vigsággal, Es az ő szívekben ör-vendeznek. Ör-vendez azoknak-is az ő szívek. Kik az Ur Istent ohajt-ván keresik, Mert meg-halgattatnak a' szegények, A' foglyokról ő el nem felelkezik.

14. Meny, föld, tenger az Istent ditsírje, Es minden benne való. Mert meg menti, A' Sion hegyét, Judát meg-éppíti, Szép várásokkal lakó helyekre, Ez helyet meg űlik ő szolgálai, Békével lakják mint örök-

lege-

segeket, Es azoknak minden maradéki Birják, a' kik szeretik te nevedet.

LXX. SOLTAR. T. B.

17. 63.

Deus in adjutorium, &c.

Örvendölés a' Christu szüendésséről a' Dávid személye által, mint a' negyvenedik soltar végében.

Az XVII. SOLTAR Notájára.

Sies ments-meg Uram Isten, Mert benned bizom tellyes szível, Azért hamar légy segítségem, Minden ellenségim ellen. A' kik törnek én életemre, Mind meg-szégyeniteessenek, Kik nyavalyámon örülnek, Térjenek-meg nagy szégyenekre.

2. Szégyenél legyen futások, A' kik szidalmaznak engemet, Es reám kiáltnak hahahét, Gyalázat legyen jutalmok. Hogy azok benned ör-vendgyenek, Kik segedelmedet várják, Es magokat reád bizzak, Mondván: Ditsőségg Istennek.

3. En nyomorult szegény vagyok, Tarts-meg azért oh én Istenem! Mert csak te vagy én segedelmem, Ne késsél, mert majd el-fogyok.

LXXI. SOLTAR. T. B.

31.

Inte Domine speravi.

Dávidnak szabadulásáért való könyörgése.

Az XXXI. SOLTAR Notájára.

TE benned bizom én Istenem, Kérlek oltalmaz-meg, Gyalázat-tul ments-meg, Hogy örök szégyenben ne essem, A' te nagy jó vóltodból, Tarts-meg minden gonosztól.

2. Hajts hozzám füled, Tarts-meg engem, Mutasd segedelmed, Az mint meg-ígérted, Hogy segítségül léssz énnékem, Légy azért én kö-fiziklám, Es én erős kö-váram.

3. Ments-ki az hamisnak kezéből, Es annak markából, Az ki él tsalárdul, Oltalmaz-meg a' kegyetlentől, Benned biztam Uramban, Gyermekségemtől fogván.

4. Hogy szarmazám anyám méhéből, Leg-ottan énnékem, Valál reménységem, Anyám méhéből engem ki-vól, Azért néked éneklek, Es szüntelen ditsírlek.

¶ 5. Engem tsudának tartnak fokban, De te vagy énnékem, Erős reménységem, Adgy éneklést az én szájamban, Hogy hirdessem nevedet, Aldgyam ditsőségedet.

6. Ezén nyavalyás vén koromban, Erőtlenfégemben, Ne vess el Ur Isten, Ne hadgy el én nyavalyáimban, Midőn szegény testemben, Semmi erőfleg nintsen.

7. Mert én ellenségim beszélnék, Rolam tanátskoznak, Alattomban járnak, Es a'kik lelkemben kergetnek, Noha nints semmi vétkem, Kötést résznek ellenem.

8. Mondván: jertek fogjuk meg ötet, Mert Isten el. hadta, Nints semmi óltalma, Varom a' te segedelmedet, Ur Isten ne légy megszíze, Sies segedelmemre.

9. Szégyenits-meg, Kik életemet, Kergetik szertelen, Borits nagy szégyenben, A'kik várják veszedelmemet, Mert én csak téged várlak, Es ditsirettel áldlak.

¶ 10. Szüntelen hirdeti én nyelvem, Szent igazságodat, Es nagy jóvóltodat, Jó-tétid mindennap beszéllem, Sokságát nem titkolom, Noha számát nem tudom.

11. Az Urnak erejére térek, Es ő nagy hatalmát, Szemlélem jóvóltát, Nagy igazságát az Istennek, Mindenkor emlegetem, Soha el nem felejttem.

12. Gyermekefégemtől fogva engem, Hiven tanítottál, Tsuda dolgaidal, Es hogy immáron meg-vénhettem, Es az hajam meg-öszül, Légy most-is segítségű.

13. Miglen a' te karod erejét, Hirdetem mindennek, Jövendő nemzetnek, Es igazságodnak hűségét, Mellyet nyilván lát minden, Magasztalom szüntelen.

¶ 14. Hozzád hasonló ki lehetne, Engemet Ur Isten, Ejtél nagy inségben, De a' föld mélységéből végre, Ímét ki-vonál engem, Es megadád életem.

15. Erőflegemet öregbitéd, Es fel-magasztalál, Ditsőflegre hozál, Hozzám tére Uram felféged, Meg-vigasztala engem, Midőn vala inségem.

16. A' te hűségedet, Ur Isten, Hirdetem, éneklem, Mindennek beszéllem, Ditsirlek Cithera zengésben, Oh szentek ditsőflege, Izraelnek szentflege!

17. Ajakimmal vigan ditsirem, A' te hatalmadat, Es nagy irgalmadat. Lelkemet te hozzád emelem, Kinek meg-tartád éltét, Hogy ditsirjen tégedet.

18. Szün-

18. Szüntelen néked az én nyelvem, Vigan énekellyen, Nagy kegyességeden, Mert te, a'kik gyűlölnék engem, S'várják veszedelmemet, Meg-fégyenitőd őket.

LXXII. S O L T A R. CL. M.

65.

Deus, iudicium tuum Regi da.

Jövendőlés a' Christus országáról a' Salamon személyének példázatában.

Az LXV. SOLTAR Notájára.

URam a' te itéletedet, Adgyad az Királynak :/: Igazságodnak add értelmét, A' Király fiának. Hogy ő a' te nagy féregedet, Igazán itéllye, Es a' te fok szegény népedet, Törvénnel vezérlye.

2. A' nép meg-láttya az hegyeken, A' békeség firját :/: Az halmokon meg-láttya minden, Az igazság hasznát. Erő-fzaktul meg-óltalmazza, A' szegény kőfőget, Es nagy hatalmával meg-rontya, A' kegyetleneket.

3. Ditsir és retteg téged minden, Tenéked engedvén :/: Mig a' Nap és Hóld tart az égen, Szépfényességében. Alá-botsát szép kedves esőt, A' kaszált mezőre, Tsópógtet nagy szép nedveséget, Az el-fzáradt földre.

4. Az igazaknak jól lesz dolgok, Mert meg-virágoznak :/: Szép békeségben lesz lakások, Jártáig az Hóldnak. Uralkodik a' tenger szélén, Mind a' más tengerig, Az Ephrates vize környékén, A' föld határáig.

5. Előtte térdet fejet hajtnak, Az idegen népek :/: A' földet előtte tsokollyák, Minden ellen ségek. A' tenger mellyéki királyok, Es szigetbéliak, Es az Arabaiak dúfok, Ajándékkal jönnek.

¶ 6. Nagy alázatoson imádgak, őt minden királyok :/: Minden népek őtet szolgállják, Es ölészen Urok. Mert ő a' szegényt meg-segíti, A' ki őtet hívja, Es a' nyomorultat meg-menti, Kinek nints gyámola.

7. A' szűkölködőket meg-fzánnya, Nagykegyességében :/: Es a' szegényt hozzá-fogadgya, Meg-örizvén hiven. Erő-fzaktul meg-tartya őket, Es a' tsaládságtul, Nagyra bótsúlli ő véreket, Meg-menti gonofztul.

8. Eltében ajándékoztatik, Seba arannyal :/: Ditsőflegessen köszönetik,

retik, Nagy szép áldásokkal. Teremnek szép sűrű gabonák, Az hegy oldalokon, A' szép vetések ingadoznak, Mint fák a' Libanon.

9. A' városbéliek nagy szépen, Nőnek virágoznak :/: Mint a' szép zöld páfit mezőben, A' füvek villognak. Ez Királynak nagy ditsősége, Mind örökké meg-áll, Ki terjed felségének neve, Mig a' nap-fény szólgál.

10. E' földön minden nemzetsegek, Őtet áldgyák vigan :/: Es szívek szerint ditsekednek, E' kegyes Királyban. A' pogányok-is így ditsirik: Ditsőség Istennek, A' ki nagy tsudát tselekezik, Ura Izraelnek.

11. Az ő neve nagy ditsőséggel, Mindenütt áldatik :/: Szentiségének ditsiretivel, Mind e' föld el-telik.

LXXIII. SOLTAR. T. B.

Quam bonus Izraël, &c.

Vigasztalás az Istentelenek jó szerentsés állapotjok ellen.

B

Izonyára jó az Isten, Az Izraelnek jelesben,
Az kik szíveket tisztán tartják, Az ő jó vóltát azok látták,
De én csak nem félen hajlék, Ugy meg-tántorodék lábam,
Járásomban úgy meg-botlám, Hog' csak né szörnyen le-dülék.

2. Mert bofzokodom az népre, Kinek nagy esztelenisége, Midőn látom hogy az hitlenek, Illy nagy jó szerentsében élnek, Az halállal nem bajlódnak, Semmi fájdalmat nem látnak, Erős kővérek testekben, Elnék nagy jó egésségekben.

3. Nints nekik mint egyebeknek, Semminémű gyótródések, Midőn

más

más embert vér az Isten, ők élnek nagy jó békeségben. Azért kevélység nyakokon, Mint arany lántz környül vagyon, öltöznek mint szép ruhában, Negédségben, erőszakban.

4. Fénlik szemek kővérségtől, Ki-düllyettek a' fejeikből, Nagyobb az ő jó szerentséjek, Hogy nem mint kívánhatná szívek. Azért gonosz az ő dolgok, Kevélység minden szándékok, Gonofságokkal kérkednek, Nagy göggelfönnnyen beszélnék.

¶ 5. Szájokat nagy káromlással, Az égre tátyák szitokkal, Gyalázatokkal rakva nyelvek, Kik az egész földre ki-ütnek. Azért az hivek gyakorta, Esnek nagy mély gondolatba, Mert pohárjok ő nekik, Keserű vízzel töltetnek.

6. Mondnak végre: Az Ur Isten, Láttyaé ezt a' mennyekben? Mi nyavalyáinkat tudgyaé, Keserűségünket szánnyaé? Imé az Istentelenek, Láttátok élnek örömben, A' mint kívánniak szívekben, Gazdagok, jó szerentséffek.

7. Mit használ tehát énnékem, Hogy tisztán tartom én szívem,? Es mitsoda hasznom van abban, Hogy kezem mosom tisztaságban? Imé mind hejában marad, Hogy én így kefergettetem, Ottan rajtam büntetésem, Reggel mihelyen meg-virrad.

8. Tsak nem én-is igen szóllek, De látám hogy nem jól esnék, Es ártalmas lenne azoknak, Kik te fiainak mondatnak. Azért jobban meg-gondolám, Magamban meg-hanyám vetém, De sokkal nehezbnek lelem, Hogy nem végét találhatnám.

9. Miglen el bé-menék végre, Az Istennek szent helyére, Es végezetre vóm eszemben, A' gonoszok vége mi légyen. Azt-is jól meg-értem osztán, Hogy őket te meg-bünteted, Sikamló helyre helyheted, Es veted a' pusztaságban.

¶ 10. Ugy hogy tsudállyák mindenek, Hogy illy hamar oda léfznek, Vesznek és esnek nagy inségben, Szégyenségekben és rettegetben. Minden ő gazdagságokat, Mulandó álommáté szed, Kiből ha ember fel-ébred, Az lelt jokban semmit nem lát.

11. Ezen vala nagy banatom, Es szívemben nagy fájdalmom, Kinőzám szörnyen veséimet, El-hagyám hitetni elmémet, Olly tunya és bolond válek, Mert ez dologhoz nem érték, Előtted lők oly tudatlan, Mint a' barom melly oktalan.

12. De én te nálad maradok, Noha sok nyavalyát látok, Mert te meg-

meg-tartál job kezddel, Nagy inségemben nem hagyál-el. Tanátsoddal vezérly engem, Igazgass te ösvényedre, Osztan végy-fel ditsősségre, Tégy illy kegyessen én velem.

13. Az mennyégben te vagy nékem, Tsak egyedül én Istenem, Ez egész földön senki nintsen, Kit kivüled lelkem kedvellyen. Ha el-fogy testem és lelkem, Még-is vigasztalás szívemben, Egyéb részem nékem nintsen, Te náladnál én Istenem.

14. Mert kik töled el-távoznak, Azok el-vesznek romlanak, El-vesztet azokat hirtelen, Kik biznak bálvány istenekben. Azért én hozzád folyamom, Fő boldogságom az nékem, Hogy benned én reménységem, Es jó-téted magasztalom.

LXXIV. S O L T A R. T. B. 116.

Ut quid Deus repulisti in fin.

Könyörgése az Izraelnek az meg-szabadításért.

M Iért vetz minket így el Ur Isten, Mire haragzol
mi reánk ennyire? Miglen gerjendez haragodnak tüze,
Juhaidnak nyájára illy igen?

2. Emlekezzél-meg te seregedről, Mellyet régenten magadnak szerezettél, Fel-vőtt örögségedről emlekezzél, A' Sion hegyén lakó helyedről.

3. Kelly-fel és végre jövel Ur Isten, A' gonoszokat töröld és puszitd-el, Kik vakmerő-képpen ő seregekkel, Pusztaságot téznek szent helyeden.

4. Holott ditsireted hirdettetett, Most ellenségid ott orditnak szörnyen, Es a' tenéked szenteltetett helyen, Az ő zászlójok fel-emeletett.

5. Az te templomodra nagy erővel, Fel-hágtanak hogy ők azt el le-
törjék,

törjék, Törik, vágják, fémlenek ő sejszéjek, Mint ha erdőt vágnának sereggel.

6. A' templom, melly elébb ékes vala, Szép táblákkal és czifra deszkázzattal, Vagdatatik sejszéekkel és bárdokkal, Es dorongokkal hánnyák tétova.

7. Ez te Templomodat fel-gyújtották, Te szent helyedet tűzzel megégettég, Drága lakó helyét te szent nevednek, Tövestől fogva mind el-rontották.

8. Noszfa hozzá, mondgyák ő magokban, Pusztitsuk-el őket nagy szörnyűséggel. Az Istennek Szentegyházait szélllyel, Mind meg-égették a' tartományban.

¶ 9. Nem láttjuk már jeleiterődnek, Közöttünk immáron nintsen, Prophéta, Nints jövendő mondó a' ki tudhatná, Ha léfzen vége e' nagy veszélynek.

10. Oh Ur Isten ezt meddig engeded, Hogy ellenséink minket nevéssenek? Örökké hagyodé gyűlöldnek, Hogy ekképpen ingerlyék szent neved.

11. Miért fordítod-el kezeidet? Job kezedet mit dugod kebeledben? Vajha egyszer ki-nyújtanád ísmétlen, Mutatván nekünk segedelmedet!

12. De az Isten én Királyom régen, A' ki engemet bird és jól vezérlött, Hatalmát jelentvén ez világ előtt, Hogy ő a' segedelem mindenben.

13. Te választád két-felé a' tengert, A' Sárkának te rontottad-meg fejét, A' Cet-halaknak meg-törted fejeket, Nagy tagjok szélllyel a' parton hevert.

14. Kiket osztán eledelül küldél, Az népnek a' nagy pusztá helyében, Patak vizet és forrást tsuda-képpen, Az erős kősziklából eresztél.

15. Meg-száraztád a' folyo vizeket, Tiéd a' nap éstied az étfaka, Hogy a' sötétiséget világosítsa, Arra teremted a' Napnak fényét.

6. Te nagy Isteni bőltsefégeddel, Bizonyos határt vetettél a' földnek, Eskülobbséget az nyártul az télnek, El-osztád hévféggel és hideggel.

¶ 17. Emlekezzél-meg lásd-meg ez dolgot, Ellenségid mint rutolnak nevetnek, Melly szörnyen e' tünnya és bolond népek, Szent neveden téznek gyalázatot.

18. Az te gerlice galambotskádat, Ne hadd a' gonosz vadaknak megenni, A' szegényeket eszedből ne vedd-ki, Hanem kegyelmessen viseld gondgyokat.

19. Emlekezzél Uram kötédéről, Mert ez egész föld merő sócétseggel, El-tölt, és rakva tsalárd gonosz néppel, Mindent nyomorgatnak kegyetlenül.

20. Ne hadd hátra térni szégyenséggel, Az te szegény nyomorult szolgálodat, Fordíts hozzájuk te nagy jó vóltodat, Hogy nevedet ditsirjék vig szível.

21. Kelly-fel Uram, és forgasd igyedet, Te nagy gyalázatodról emlekezzél, Ez bolond népnek ezt ne engedgyed-el, Kik naponként rutolnak tégedet.

22. Ne felejtse el üdvöltéseket, Ellenségidnek, kik reád támadnak, Es ellened dühöffen patvarkodnak, Nagy kiáltások éri az eget.

LXXV. S O L T A R. T. B.

Confitebimur tibi Deus.

Fogadás tétele Dávidnak az ő regnálásáról.

D Itsirünk téged Isten, Ditsiret légyen néked,
Mert az te ditsó neved, Hozzánk közel jött hiven,
Mi azért tsudáidat, Hirdettyük jó-vóltodat.

2. Ha időm lesz valaha, En igazán itélek, Ha feneke e' földnek, Egyszer s' mind le rohanna, En még-is ő oszlopát, Jól állatnám gyámollát.

3. Az bolondokat intem, Ne bolondoskodgyanak, A' kik pedig gonoszok, Térjete meg, úgy kértem, Szarvat ne emellyetek, Illy fön ne beszélljete.

4. Mert

4. Mert a' tiszta és az erő, Nem az Nap-kelet felől, Sem az Nap-nyé- szetről, Sem nem pusztaból jó, Minden az Istenen áll, Ő aláz, s' magasztal.

5. Az pohár ő kezében, Kiben nagyon vörös bor, Kit ő teli tölt sok-szor, Minden népnek ez földön, De végre a' gonoszak, A' seprőjét megiszák.

6. En örökké ditsirem, Az Jákobnak Istenét, Hirdetem ditsőségét, Es szarvokat meg-szegem, Az Istenteleneknek, Hogy az jók felkel- lyenek.

LXXVI. S O L T A R. T. B.

30. 139.

Notus in Judæa Deus, &c.

Hála-adása az Juda népének a' győzedelmért.

Az XXX. SOLTAR Notájára.

E Sméretes az Ur Isten, Az Judában, és szent neve, Az Izraelnek földében, Mészze terjett ditsősége, A' Sálemben szép ő sátora, Az Sionon lakó hajléka.

2. Ott meg-láttya minden ember, Hogy Isteni hatalmával, Meg-tórik ij, pais, fegyver, Hadat meg-szállit azonnal, Nagyob fellégednek ereje, Hogy nem a' kborlók fok hegye.

3. Az ellenség el-dulaték, Reájok mély álom esék, Kiket vitézeknek vélték, Tudatlan lön az ő kezek, Mihelyen feddésed hallatik, Mind szer s' mind ló el-aluszik.

4. Ki álthatna meg-előtted, A' ki illy rettenetes vagy? Midőn haragod fel-gerjed, Menybéli sententiád nagy, Mellyet hallatz az emberekkel, A' föld meg-rémült tsendességgel.

5. Midőn fel-kél az Ur Isten, Tartván kemény ítéletit, Hogy a' szegényeket itten, E' földön meg-tartsa népit, Ditsiretedre fordul néked, Ha a' nép harakszik ellened.

6. Meg egyszer nyilván el-vezted, E' maradék dulót fulót, Jer ditsirjék Istenünket, Meg-álván fogadáitokat, Kik mindenkor vattok ő véle, Es el nem távoztok ő tőle.

7. Adgyatok szép ajándékot, Ez rettenetes Istennek, Ki meg-tóri hatalmokat, A' gonosz fejedelmeknek, A' nagy Királyok itt e' földön, Előtte léznek rettegésben.

LXXVII. S O L T A R. T. B.

Voce mea ad Dominum clam.

Tanuság a' kísértetben való vigasztalásról.

A Z Istenhez az én szómat, Emelém kiáltásomat,
 Hogy fel-kiálték hozzá, Beszédem meg-halgatá.
 Mindennemű szükségemben, Reménységem tarts az Isten,
 Ejel kezem fel-tartom, Az égre hozzá nyújtom.

2. Lelkem nagy bánatban esett, Minden vigasztalást meg-vét, Az Isten rettent engem, Ha róla emlékezem. Noha Istennek szivemben, Panaszlok nagy inségemben, Lelkem még sem találhat, Semmiben nyugodalmat.

3. Szemeimet nyitva tartod, Alunni éjel sem hagyod, Erőmben úgy el-fogyék, Hogy egy szót sem szólhaték. Gondolám a' régi időt, Es forgatám szemem előtt, Az el-múlt elzúdnókat, Hányám és vetém őket.

4. Meg-emlitém hegedűmet, Néhai éneklésimet, Szivem egész étfzaka, Ezt mind elő forgattya. Ennek hogy értelmét lellyem, Azon igyekezik lelkem, Elmélkedvén erőssen, Végre szöllék ekképpen:

5. Ez harag mindenkortarté, Az Ur örökké el vété? Nintsene ő nékie, En hozzám semmi kedve? El-fogyotté nagy kegyelme, Es ő Atyaiszerelme? Es immáron hátra tért, Az mit minékünk ígért?

6. Tellyességgel el-fogyotté, Hozzánk való nagy szerelme? El-alutté irgalma, Az ő nagy haragjába? Végre mondék: Oda vagy, Az én életem immáron, Isten meg-vonta kezét, Nem nyújtya segedelmét.

7. De

7. De meg-gondolám ísmétlen, Miket mivelte régenten, A' te nagy tsudáidot, Kiket sok ember látott. Tsudáidról gondolkodván, Kiket látek dolgaiban, Elmélkedém erőssen, Végre szöllék ekképpen:

8. Oh erős kegyes Isten! Szent vagy tseleketidben, Es sohol senki nintsen, Hozzá hasonló Isten. Tsuda Isten a' te dolgod, A' mint gyakran meg-mutatod, Minden népek jól látták, Nagy voltát hatalmadnak.

9. Népedet te ki-mentetted, Nagy inségéből ki-vötted, Jákobnak és Josephnek, Nemzetét mind kettőnek. Hogy a' viz téged meg-láta, Ottan nagy félelme juta, Es a' tenger mélysége, Leg-ottan meg-rendüle.

10. A' földhők esőtejtének, Es nagy menydörgések lönek, A' magas ég harfoga, Széllyel minden tsattoga. Sűrű nyilak röpülének, Sebes kö-esők esének, Olly villámások lönek, Hogy az egész föld fénlék.

11. Az föld meg-rendüle szörnyen, Urad lön a' nagy tengeren, Által menél a' vizen, Lábad nyoma még lintsen. A' te szerelmes népedet, Mint egy nyáját vezérletted, Ki hozzá hatalmaddal, Moses és Ááron által.

LXXVIII. S O L T A R. T. B.

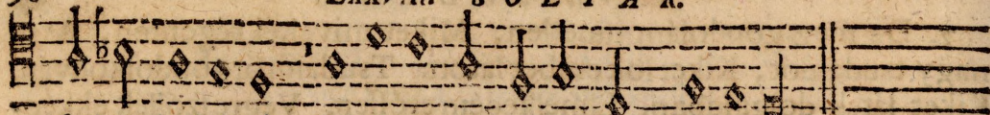
Attende popule mi, &c.

Elő-számlálása Istennek az Izrael népéhez különb-külömb jó tetteiményinek és sok féle oltorinak.

H Algas én népem az én törvényemre, Füleidet hájtsad
 az én beszédemre, Az mellyek az én szájamból származnak,
 Hogy jól meg-érthesd mi voltát azoknak, Mert én néked olly
 dolgot

N₃

dolgot beszélek, Kit titoknak tarthatnak mindenek.

2. Olly dolgot, a' kit a' mi atyáinktól, Hallottunk és meg-értettünk azoktól, Nem hogy tsak mi arról meg-emlekeznénk, De fiainknak-is meg-beszéllenénk, Hirdeisük azért nagy ditsőfféget, Es az ő fok tsuda téteményét.

3. Az Jákobbal ő erős kötést szerze, Az Izraelt törvénnyel kötelezé, Hagyván hogy az atyák ezt meg-beszéllék, Es elő-számlállyák ő gyermekeknek, Hogy ezt azok-is nyilván tudhasák, Kik az ő nemzetekből származnak.

4. Hogy ők az Istenben reménlenének, Es ő dolgait el ne felejténék, Törvénye szerént életeket szabnák, Hogy ők végezetre ugy ne járnának, Mint az ő rofz természetű atyok, Az Istentől hirtelen elhajlók.

¶ 5. Mint az Ephraim fiai régenten, Fegyverrel nyíllal fel-készülvén szépen, Mind-az-által semmit nem használnak, De nagy szégyenséggel hátat adának, Mert Istennek kötést nem tarták, Es ő törvénye szerént nem jártak.

6. Hamar el-felekeztek az Istentől, Es az ő nagy fok tsuda tételiről, Kiket az előtt láttatott ő vélek, Es az mellyek az Ægyptomban lóttek, Az Zoán mezőn melly tsudákat tótt, Az ő atyoknak szemei előtt.

7. Látták hogy a'tenger két felé válék, Hogy azon által szárazon mehettek, A'tengert ő két felől fel-emelé, Nappal őket kód ofzloppal vezérlé, Es midőn nagy sötétség volt éjel, Őket vezette világos tűzzel.

8. Az pufztán a'kősziklát meg-hasítá, Es a'vizzel, az melly abbol ki-folya, Népet meg-itatá, es azon helybe, Az kő-sziklábol kút fejet ereszte, Kiből olly bűséges viz buzdula, Melly mint a' patak sebessen folya.

¶ 9. Gonofzságokat de még sem hagyak-el, Az Ur Istent ingerlék nagy bűnökkel, Es a' pufztában meg-kisírték őtet, Hogy tőle kértek tsak gyönyörűséget, Etelt kívánván ő éhségekben, Kiért zugodtak az Isten ellen.

10. Mondván: Eredgy-el hidd-elte magadban, Hog' az Isten nekünk e' pufz-

e' pufztaságban, Afztalt készítsen: Mert láttuk jollehet, Az kő-sziklábol hogy vizet eresztett, De a' kenyér es az hus hol vagyon, Ez népnek illy étket hogy adhaffon?

11. Hogy az Isten ezt hallá meg-bufula, Tűzes haragja Jákobra buzdula, Meg-indula az Ur nagy haragjában, Az Izrael népére-is azértán, Hogy ők az Ur Istenben nem biztak, Sőt ő segedelmét meg-utálták.

12. Mert mihelyen ezt a' néptől meg-hallá, Az földhőknek leg ottan parantsola, Es meg-nyitá a' mennyei kapukot, Honnan a' Manna minteső le-omlott, Hogy a' nagy éhségben kiáltának, Mennyei eledt találának.

¶ 13. Ez népnek itt nagy lön ő szerentséje, Angyali kenyért eledelül lőle, Ugy hogy ebben minden eleget évék, Parantsola a' nap-keleti szélnek, Melly onnan föllyül alá-zudula, A' déli nagy szél-is meg-indula.

14. Az hús mint egy eső alá-rohana, Mint a' sűrű por, kinek nintsen száma, Madarak hullának nagy sűrűséggel, Mint a' fővény a' tenger parton szélllyel, Számtalan fok a' fátorok között, Ugyan el-lepte az egész mezőt.

15. Ekképpen ők olly igen el-telének, Hogy nem tsak az éhség ellen évének, Hanem gyönyörködtek-is magokat, Még sem hadták-el erköltsős vóltokat, De hogy az hús még szájakban vólna, Es az hasok még meg nem tólt vólna.

16. Ottan az Ur haragja fel-gerjede, Az népnek javát köztők meg-emészte, Jó iffiat el-veszté Izraelnek, De ők ez után ismét vétkezének. Előbbi erköltsőkben el-mentek, Az Isten tsudáinak nem hittek.

¶ 17. Azért fok tsapás miatt ő életek, Meg-rövidüle napjok, eszendejek, Midőn az halált szemek előtt néznek, Az Istenhez ők ismétlen térének, Ő benne veték reménsegeket, Jó reggel tőle kérven kegyelmet.

18. Ez inségben az Istent meg-emliték, Őtet erős kő-szálaknak ismérék, Es őtet hatalmas Istennek vallák, Egyedül őtet meg-tartónak mondák, De tsak hamis szó jóve szájakból, Es nyelvekkel szollának tsalárdul.

19. Mert az ő szívek nem valának tiszták, Es az ő kérése szerint nem jártak, De még-is kegyelmessen tőn ő vélek, Nem hagyá hogy e' bűn ártson nekik, Kedveze nekik szűnék haragja, Es ő büntetést hátra hagyá.

20. Meg-gondolván hogy az'ő természetek, Gyarló test, el-mulan-dók az emberek, Mint a' szél, a' melly hirtelen el-zudul, Es ő fuvallása hátra nem fordul, De ők még-is haragra inditák, A' pufztában őtet meg-busíták.

21. Ez hitlen és gonosz nép meg nem szűnnek, Az erős Istent gyakran meg-kifirték, Az Izraelnek ő szent Istenének, Majd ugyan parantsolnia kezdenek, Ő erős karját meg-nem gondolták, Mellyel ellen-segtől meg-tartattak.

22. Es az ki Egyiptomban tött tsudákat, Es az Zoánban mivel nagy dolgokat, Tsuda tétellel hatalmát mutatá, Mikor a' vizet vérré változtatá, Azt mivel minden folyo-viznek, Hogy azokból lenki ne ihatnék,

23. Sok undok férgeket küldé reájok, Mardosák őket legyek és szunyogok, Közikben ereszte fok rút békákat, Es gyümöls vesztő tserebogarokat, A' fásák mind el-lepék a' földet, Es el-veszték a' veteményeket.

24. A' szőlők kő-eső miatt vesznének, A' füge-fák-is nem teremhetének, Barmokat el-veszté a' kő-esőkkel, Ő tsordájokat tűzes fergeteggel, Minden haragját rajtok ki-önté, Haragjának tűzét rájuk dőjté.

25. Meg-fizete nékiek valósággal, Meg-veré ő gonosz angyali által, Kiket öldöklésre rájuk botsáta, Az ő nagy haragjának utat nyita, Meg életeket is nem kéméllé, Minden barmokat dőggel el-veszté.

26. Minden első szűlött az Egyiptomban, Meg-öleték a' Chámnak sátorában, Az első nevendéken kedves iffiak, Kik erejekben már nőni indultak, El-hozá a' pufztán az ő népit, Vezérlé őket mint nyáj juhait.

27. Bátorsággal ő seregét ki-vivé, Az ellen-seget a' tengerben veszté, Mindenütt szabadon viseltetének, Mig a' szent föld határában érenek, Mind a' nagy hegyik a' ditsirt földön, Mellyet erős job kezével meg-vón.

28. A' népeket ő előle ki-hajtá, Hogy e' földet népe örökül birná, ő sátorokat adá Izraelnek, Még-is ellene jártak az Istennek, Kifirték és busíták az Istent, Nem őrzék az ő tőle vótt törvént

29. De gonosz erkölcsöknek engedének, Es mint az ő attyok hátra esének, Mint egy rosz kéz-iv vízfza-fordulának, Es fel-inditák haragját az Urnak, Bálvány imádással őt busíták, Boszszú-álló voltát meg-inditák.

30. Mi-

30. Mihelt Isten ezt felőlők meg-érté, Ő nagy haragja ottan felgerjede, Es meg-gyűlölé az Izrael népet, El-hagyá Sílót ő választott helyét, Holott az ő szent Sátora állott, Kiben ő az emberek közt lakott.

31. Ő erejeket fogva el-viteté, Es az ő ditsőségeket ereszté, Az ellen-seg kezében, és ezeknek, A' vérestört adá a' hitleneknek, Ugy meg-haragvék örökségére, Es meg-busula az Izraelre.

32. Az iffiú népek tűz miatt vesznének, Es a' szép szűzek nem tiszteltetének, Tisztességgel férnek nem adatának, A' pogányok fegyver által el-hullának, Kiknek özvegygé lótt feleségek, Erettek gyázban nem öltözhettek.

33. De az Ur Isten fel-kele ísmétlen, Mint a' ki a' mély álomból felserken, Es mint a' ki fok bort ivott, és kiált, Akképpen ő az ellen-segre talált és hátul rajtok nagy sebet vágott, Rajtok örök gyalázatot hagyott.

34. Ofztán a' Joseph sátorát meg-veté, Az Ephraim nemzetét sem kedvellé, De el-választá a' Juda nemzetét, Véle edgyütt a' kedves Sion hegyét, Az ő palotáját ott éppité, Ő fellegetének ditsőségre.

35. Ez lesz mint a' föld olly erős palota, Az melly helyéből ki nem mozdul soha, Az után el-választá a' Dávidot, Ő szolgájának szegény rendből valót, Az juh nyáj mellől hívá szolgáját, Nem utálá szegény állapotját.

36. A' szoptatók közzül hozatá őtet, Hogy legelteffe az Jácobnak népet, Az Izraelt mint örökkét rá bizá, A' mint ofztán arra vólt neki gondgya, Hogy őket legelteffe, birhassa, Es kezével hiven igazgassa.

LXXIX. S O L T A R. CL.M.

Deus, venerunt gentes, &c.

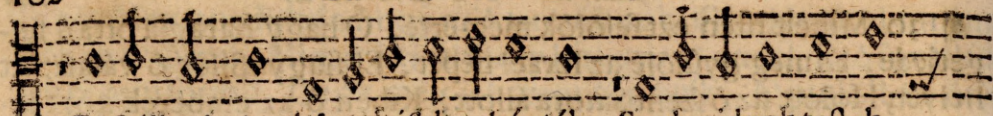
Könyörgése a' Sidon népnek a' meg-szabadításért.

Róködben Uram pogányok jöttek, Es Sz. Templo-

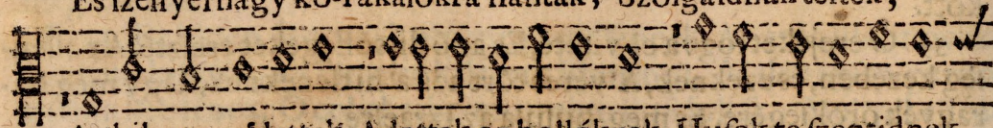
modat meg-ferteztették, Jerusálem városát el-rontották,

Es

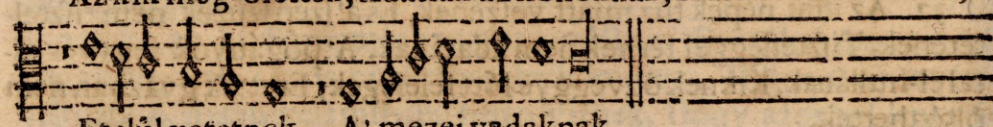

Es széllyel nagy kő-rakásokra hánták, Szolgaidnak testek,

Az kik meg-ölettek, Adattak az hollóknak, Husok te szentidnek,

Etelül vetetnek, A' mezei vadaknak.

2. Az városon nagy fok vért ki-ontának, A' fok vér mint vizek széllyel folyának, Tévének olly szörnyű öldökléseket, Nem lón ki el-témetné a' testeket. A' mi szomszédságunk, Tsufságod űz rajtunk, A' kik környülünk laknak, Minket nem bősülnek, Sőt tsak meg-nevetnek, Tsufolnak és rutolnak.

3. Mig haragszol Uram reánk ekképpen, Haragod miglen gerjeded illy igen? Meddig terjeszted boszszó állásodat, Ki minket mint a' sebes tűz el-fogyat; Boszszúdat azokra, Onts a' pogányokra, Kik téged nem ismernek. Dójs az országokra, Hol nevedet soha, Nem tisztelik a' népek.

3. Mert Jákobot ök meg-ötték, el-nyelték, Az ő nemzetiségét meg-emésztették, Minden házait földre le-rontották, Kietlen pusztaságra fordították. Botásd-meg bűnünket, Ne emlitsd-meg őket, Nagy haragod szűnnyék-meg, Mert igen gyötretünk, Jövel mi Istenünk, Es kegyelmessen tarts-meg.

¶ 5. Tekints-meg Uram kegyelmességedet, A' te szent nevedért segits-meg minket, Szabadíts és tarts-meg minket kegyessen, Bűneinket botsásd-meg izent nevedben, Hogy ne nevettekünk, Kérdvén: Hol Istenünk? Verd-meg a' pogány népet, Vért szolgaidnak, Kit ök ki-ontának, Nékik el ne engedgyed.

6. Jussön elődben firalmok azoknak, Kik a' rabságban ohajtnak és firnak, Iestsments-meg, hogy ök el ne veszfzenek, Kik immár halálra íteltetnek. Szomszédinknak éppen, Fizeid-meg hét-képpen, A' mit rajtunk miveltek, Hogy téged Ur Isten, Szidalmaznak szörnyen, Fizeid-meg ő nékik.

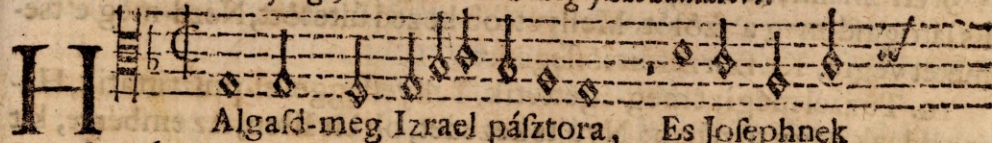
7. Es

7. Es mi, ugy mint te nyájad és seregéd, Magasztallyuk és ditsirjuk szent neved, Ditsiretedet mindenkor hirdettyük, Es nemzetről nemzetre ki-terjesztyük.

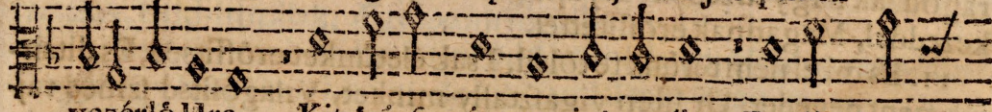
LXXX. SOLTAR. T.B.

Qui regis Izraël, &c.

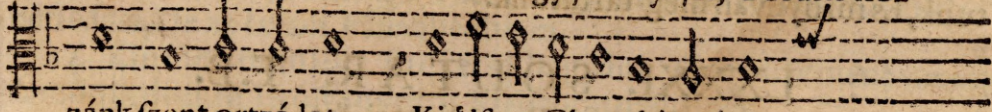
Könyörgése a' Sideloknak a' meg-szabadulásért.

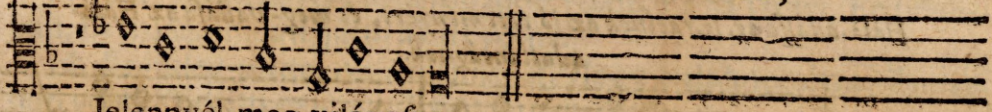
Algasd-meg Izrael pásztora, Es Josephnek

vezérő Ura, Kit őrizsz mint egy juh nyáját, Fordíts hoz-

zánk szent ortzádat, Ki űlsz a' Cherubimokon,

Jelenyél-meg világoson.

2. Mutasd-meg Uram nagy erődet, Láttasd-meg az Ephraim előtt, Mutasd-meg Bénéminnak-is, Így tégy a' Manassenak-is, Tarts-meg-minket tell yességgel, Nagy inségünkben ne hadgy-el.

3. Ur Isten téri hozzánk ismétlen, Őrizz-meg minket minden gonosz ellen, Világoságot nyújtsad, Irgalmatat ránk fordítsad, Téríts hozzánk szent ortzádat, Es semmi nekünk nem árthat.

4. Oh Ur Isten vallyon mig tartod, Mi rajtunk a' te nagy haragod? Ha adod-meg kérésünket? Könyhullatást kenyér helyett, Adál nekünk, és itatál, Minket nagy könyhullatással.

5. Te minket feddődésben ejtél, Szomszédinkal nem bősültetél, Az ellenségnek lón tsuffja, Tarts-meg seregeknek Ura, Világosítsd színed rajtunk, Es nem lesz semmi bántásunk.

¶ 6. A' szóló tövet Egyiptomból, El-hozád a' sovány országból, Es az jó földben plántálád, Honnan a' népet ki-hajtád, Estágas helyen nagy meszse, ő gyökere ki-terjede.

Oz

7.Ö

7. Ő széles árnyéka ki-terjett, Bé-fedte a' magas hegyeket, Az ő vészfelei magassak, Fel-nőttek mint a' Cedrus-fák, Agait mind a' nagy vizig, Kiterjeszté a'tengerig.

8. Miérttördeléd elgyópúját, Hogy erefztél belé más népet, Ki szó-leit le-szággatá, Az erdei kan ki-turá, A' vadak ki-nyóvék szörnnyen, Hogy engedéd ezt Ur Isten.

9. Uram ismétlen térj mi hozzánk, Menyégből szemed fordíts reánk, Es látogasd-meg a' szólót, Mellyet job kezéd ültetött, Nézd-meg e' tse-metét végre, Kit szerzél ditsősségedre.

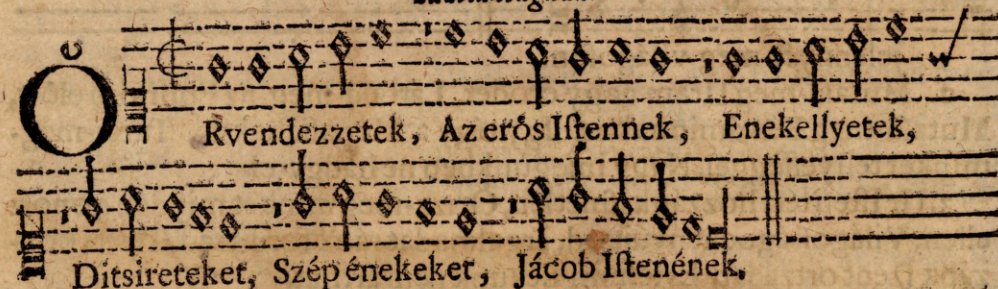
10. Tüzzel megint meg-égettetik, Tellyességgel el-pusztittatik, Ha-ragodnak nagy tűzében: Nyújts kezedet, oh Ur Isten, Az emberre, kit kezedd, Magadnak erőssítettél.

11. Es mi el nem térünk te tőled, Tsak életünket erőssítsed, Es ditsír-jük szent nevedet, Ur Isten vigasztally minket, Világosítsd szined raj-tunk, Es mi nyilván meg-tartatunk.

LXXXI. S O L T A R. T.B.

Exultate Deo adjutori, &c.

Hála-adás az Izraelnek az jó tetteiért, és meg-vallása az Hála-adatlanságnak.

2. Szép ditsiretet, Néki mondgyon minden, Lantokban őtet, Es Cí-terákban, Ditsírjuk vigan, néki zengedezvén.

3. Most ez újhóban, Néki örvendezzünk, Trombita szóban, Rendelt időnkben, Vig innepünkben, Illik énekelnünk.

4. Mert Izraelnek Isten parantsolá, Es a' Josephnek, Hogy ők ek-képpen, Elnének híven, Jelül nékik hagyá.

5. Illy kötést szerze, Isten a' Josephel, Midőn ki jöve, Az Ægyiptom-ból, Holott a' nép ízól, Isméretlen nyelvel.

¶ 6. A'

¶ 6. A' tereh alól, En ki hozám őtet, Hogy sár gyurástol, Téglá ver-mekből, Es inségek-ből, Ki mentsek kezeket.

7. Hozzám kiáltál, Te nagy inségedben, Es meg-tartatál, Imádságo-dat, Meg-halgatám ot, A' nagy menydörgésben.

8. Az Meribánál, En meg-kisírtélek, Látám azonnal, Nagy kemén-séged, Még-is tenéked, Illyen szóval szóllék.

9. Halgald én népem, Es közlöm te veled, Erős kötésim, Hald-meg Izrael, A' mit szám beszéll, Es azt jó meg-értsed.

10. Néked ne légyen, Idegen Istened, De egyedül én, Tsak engem tisztelly, Senkitől ne fély, Nevemet bősűllyed.

11. En vagyok néked, Istened egyedül, Inségedben téged, En meg-tartalak, Es ki-hozalak, Ægyiptom földéből.

¶ 12. Tarts-feltsak szádod, Es meg-töltöm bőven, Menten meg-látod, Hogy nagy bőséggel, Lesz az eledel, Tsudálatos-képpen.

13. De az én népem, Engem nem halgata, Noha intettem, Gyakor bezzéddel, De az Izrael, Füleit bé-dugta.

14. Kin meg-busulék, Es őket el-hagyám, Hogy bár mennyenek, Önnönkedvekre, Es ösvényekre, Szabadon botsátám.

15. Ha népem szível, Szót fogadott volna, Es ha Izrael, En útaim-ban, Estanátsomban, Járni akart volna.

16. En-is leg-ottan, Az ő ellenséget, Nagy hatalmomban, El-ver-tem volna, Vetettem volna, Rájok én kezemet.

17. Ő ellenségit, Néki adtam volna, Jó szerentséjét, En ő nékie, Nagy sok időkre, Terjesztettem volna.

18. Buzát nékie, Szépet adtam volna, Eledelére, Es nagy bőséggel, A' kö-szizklából, Mézett adtam volna.

LXXXII. S O L T A R. T.B.

46.

Deus stetit in Synag. &c.

Panasz-sza az Istennek a' Birákra és regnalókra.

Az XLVI. S O L T A R Notájára.

AZ Isten áll ő seregében, A' Birák gyülekezetiben, Közöttök igaz-at itél, Es nékiek igyenfelel: Miglen itéltek ti ekképpen, A' tör-vényi igazság ellen? Hogy személyét a' hamisnak, Nézitek ked-vezvén annak.

2. Szegényt itéllyetek igazán, Eskönyörüllyetek az árván, Úgyét a' szü-

O3

2. szűkölködőnek, Erő-szaktul meg-mentsétek. A' nyomorultat az hamis, Ki szabadítsátok markából, Hogy a' szegény erőt végyen, Az hatalmaskodo ellen.

3. De intésemet nem fogadgyák, Sőt értetlenül meg-utállják, Nagy sötétségben mennek-el, Kin a' föld tsak nem fillyed-el. Imé én mondom hogy ti vadtok, Kik isteneknek hivattatok, Es a' magasságos Urnak, Ti mondattok fiainak.

4. De mindnyájan meg-kell halnotok, Mint egyebek ti-is ki-mul-tok, Végre ti mind oda léztek, Ugy-mint egyéb fejedelmek. Támadgy-fel azért oh Ur Isten, Es ítél-meg mindent ez földön, Mert néked ha-talmad vagyon, Minden népen ez világon.

LXXXIII. S O L T A R. T. B.

Deus, quis similis, &c.

Könyörgése az Isten népének az ellenség ellen.

U Ram ne halgass illy igen, Ne maradj e' veszteglésben,

Ne nyugodgyál oh erős Isten! Mert ellenséged dühösködnek,

Es az kik tégedet gyűlölnék, Fel-emelték fejeket fönnyen.

2. Kiváltképpen néped ellen, Tsalárd árultatás-képpen, Sok álnok tanácsokat lelnek, Es a' kikre te gondot tartasz, Es rejtek helyedben oltalmaz, Azok ellen őszve-esküsznek.

3. Mondván: Jertek im ezeket, Veszessük-e' e' nemzetet, Töröllyük-e' őket e' földről, Fogyassuk-e' e' népet szintén, Hogy emlekezet se le-hessen, Az Izrael népe nevérol.

4. Gonosz tanácsot végeztek, Te ellened kötést tőttek, Az Edomi Ismaéliták, A' Moabnak és az Hágárnak, Nemzeti te ellened járnak, Gebaliák és Ammoniták.

5. Phi-

5. Philisteus és Amalek, Es mind a' Tyrusbéliek, Nagy erővel fel-készültenek, Az Assur-is ezekkel együtt, Segíteni a' Loth fiait, Min-den erővel igyekeznek.

6. Ez népekkel-is azt tegyed, Mint a' Midiánt el-vesztéd, A' Kiffon pataknaál régenten, Mint Sifar és Jabin el-veszte, Az Endornál éltek el kele, Ollyak lőnek mint a' sár a' földön.

7. Ó Fejedelmi mint Oreb, Ugy járjanak mint a' Zéeb, Mint ama Zebah és a' Salman, A' kik mondották nagy kevélyen, Az Istennek haj-lékit menten, El-foglallyuk nagy hatalmunkban.

8. Tedd forgó kerékké őket, Mint szél a' posdorjatsópút, Mint az febes tűz meg-égeti, A' nagy erdőt, Es el-pusztittya, Es mint a' febes tűznek lángja, A' magas hegyet meg-emészti.

9. Kergesd meg forgó szeleddel, Nagy rettegéssel ijezd-el, Szél-vész-szel háboríts-meg őket, Ó ortzájokat szégyeníts-meg, Hogy tégedet ismerjenek meg, Es bősüllýék te szent nevedet.

10. Tisztítsd őket nagy szégyenben, Es éjts-bé nagy félelemben, Töröld-el hogy innét mindenek, Ismérjek, hogy te az Isten vagy, A' kinek hatalma igen nagy, A' kit felfégsenek neveznek.

LXXXIV. S O L T A R. T. B.

Quam dilecta tabernac. &c.

Könyörgése Dávidnak az Isteni tiszteltetben való jelen lételre Jerusalemben.

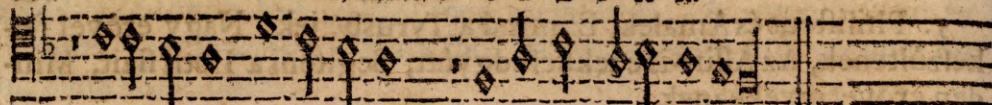
O H feregeknek Istene, Melly kedves gyönyörűsége,

A' te szerelmes hajlékidnak! Az én lelkem foházkodik,

Tornáztodban kívánczik, Oh Istene a' magasságnak,

Ahétó-

Ahétozik testem lelkem, Te hozzád élő Istenem:

2. Az verébnek vagyon fészke, Es honnyában költ a' fetske, En Kiralyom Zebaoth Isten, Hol vadnak a' te oltárid, Es te szentféges hajlékid? Hol ditsíretel felfegeffen? Bizony boldog az olly ember, Ki téged házádban ditsér!

3. Oh boldog az ember nyilván, A' ki a' te útaidban, Kéván járni szívellélekkel, Menvén a' firalom völgyén, Az hol merő száraz minden, Ott-is ő nagy hiedelemmel, Kútát és tsinál tsatornát, Kiben eső vizet botsát.

4. Nyerefégről nyerefégre, Mennek erőről erőre, Mig hozzád jutnak a' Sionra, Oh erős Zebaoth Isten, Hajts hozzám füled kegyessen! Figyelmezzél imádságomra, Jácob Istene, nagy Isten, Halgass-meg én szükségemben.

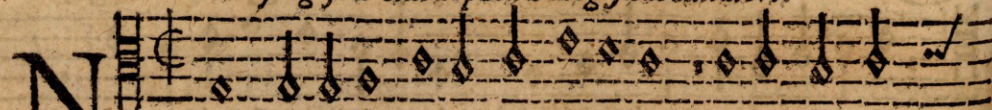
5. Mi paisunk oh Ur Isten, Kenettődre nézz kegyessen, Mert jobb egy nap a' te házádban, Hogy nem ezer nap egyébütt, Az Isten torná-tza előtt, Kapun álló lennék inkább, Hogy nem mint sok időt élnek, Házokban a' hitleneknek.

6. Mert minékünk fényes napunk, Az Isten, és mi paisunk, Nagy ditsőféggel szeret minket, Azokkal kegyelmet téfszen, Kik járnak az jó ösvényen, Sok javaival áldgya őket, Boldog az ember éltében, Ki bizik az Ur Istenben.

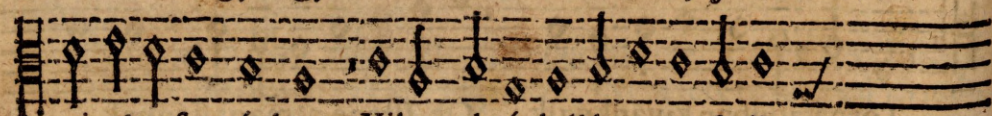
LXXXV. SOLTAR. T. B.

Benedixi Domine, &c.

Könyörgése a' Sion népnek a' meg-szabadításért.

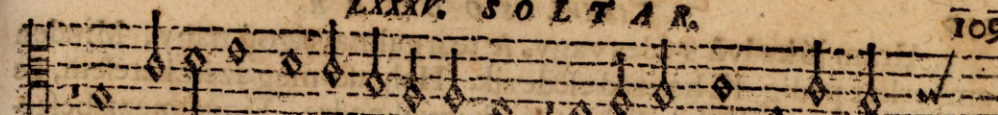

Agy kegyessen től Uram földeddel, Jácob nemze-

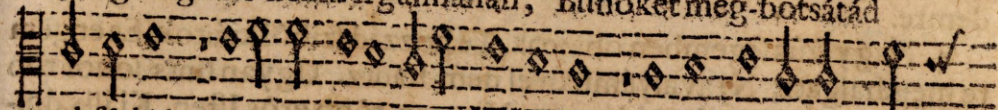

tivel az fogságban, Kiketrabságból hazaeréztél,

Meg-

Meg-engedel nekik irgalmassan, Bűnőket meg-botsátád

el-földed, Ellenek haragodat enyhítéd, Uram kegyessen végy

hozzád minket, Veddel rólunk haragodnak tűzét.

2. Nem-de mind örökké haragszolé? Mind éltig nyújtodé haragodat? Népedet már meg nem enyhítéd, Hogy benned lelhesse vigaságot? Es noha nagyok a' mi bűneink, Még-is mutasd kegyelmed minékünk, Es noha töltünk sok gonofságot, De tőled kérünk irgalmasságot.

3. En meg-halगतom mit szól az Isten, Az ő népének és ő szentinek, Békeséget beszél kegyelmessen, Hogy bolondságból nevétkessenek, Kik őt félik, minden meg-hidgye, Közel azokhoz ő segedelme, Hogy ditsőfége lakjék földünkben, Minden inséget rólunk el-vészen.

4. Joság hásséggel öszve békélik, Békeség igazság egymást szépen, Tsokollyák, e' földön nevededik, Az hit, látzig igazság az égen. Mindennéműjót ad az Ur Isten, Es sok jó gyümöls terem e' földön, Az igazság mégyen őelőtte, Es ő járása mind örökké.

LXXXVI. SOLTAR. CL. M.

Inclina Domine aurem, &c.

77.

Könyörgése Dávidnak a' meg-szabadításért.

Az LXXVII. SOLTAR Notájára.

Hajts hozzám Uram füledet, Es halgass meg kérésemet, Mert igen szegény vagyok, Az én szükségim nagyok. Tarts-meg testemet lelkemet, Nézd ártatlan életemet, Szolgádhoz térjen kedved, Ki bizik csak te benned.

2. Hozzád minden-nap ohajtok, Nagy szükségemben kiáltok, Te nagy irgalmad szerént, Kegyelmezz-meg oránként. Szolgád lelkét vigasztald-meg, Uram kiáltásom hald-meg, Mert szívemet ez végre, Elmertem fel az égre.

P

3. Uram

3. Uram jó kedvű s' édes vagy, A' te irgalmaságod nagy, Minden emberhez pedig, Ki hozzád esedezik. Halgass meg azért kérésem, Es nézd meg esedezésem, Tekintvén kegyelmedre, Figyelmezz beszédemre.

4. Nagy szűkségemben ohajtok, Te hozzád sziből kiáltok, Es engem te meg halgatz, Nyavalyámban el nem hadtz. Ugyan fints sohol több Isten, Ki hozzád hasonló legyen, Nintsen több erős Isten, Ki illy dolgot tehesse.

5. Ez világon minden népek, Kiket teremtetél el-jőnek, Es imádnak tégedet, Ditsőitik nevedet. Mert te nagy és hatalmas vagy, Tsuda tételeid sok és nagy, Te vagy egyedül Isten, Sohol Isten több nintsen.

6. Vezérly Uram útaidban, Hogy járjak igazságodban, Es csak arra hajts szívem, Hogy szent nevedet féltsem. Neked Uram hálát adok, Estelyes sziből vigadok, Mind örökké nevednek, Ditsiretet éneklek.

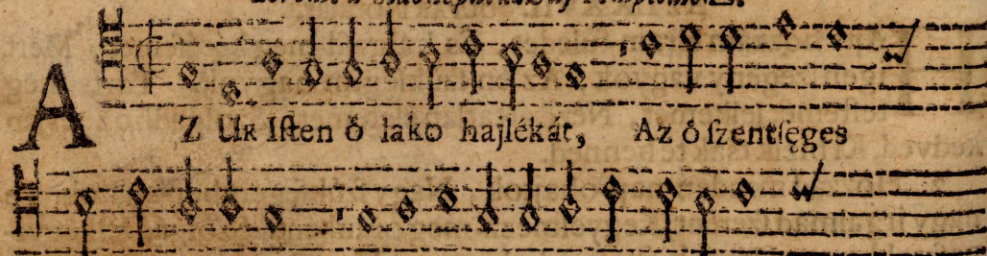
7. Mert meg-kegyelmezzél nekem, A' pokolból ki-vöd lelkem, Fel-támasztál újonnan, Az mélységből ki-hozván. Imé az Istentelenek, Uram reám dühöttek, Kik csak hatalmaskodnak, Semmit rajtad sem ádnak.

8. Dete irgalmas Ur Isten, Igaz vagy természetedben, Jó, hiv, és engedelmes, Haragra késedelmes. Tekints reám kegyelmezz meg, Uram szolgádat segitsd meg, Szolgáló leányodnak, Fiád foglald magadnak.

9. Add jó jelét mi voltomnak, Kit ellenségem lássanak, Es szégyenlyék hogy engem, Meg segitesz Istenem.

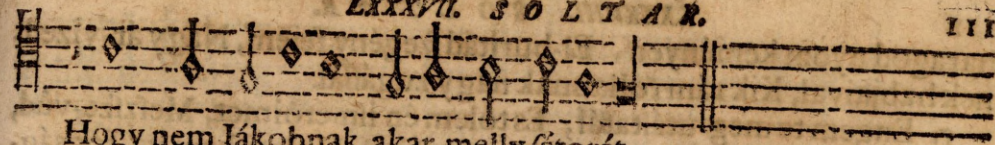
LXXXVII. S O L T A R. T. B.

Fundamenta ejus in montib.

Ez ő az a Sion népe az új Templom.

hegyén helyheti, Es az Siont ő inkább szereti,

Hogy

Hogy nem Jákobnak akar melly sátorát.

2. Te felőled nagy ditsiretek léznek, Oh Isten városa! Egyiptommat Mond Isten, és a' Babyloniát, Azokhoz tudom kik engem esmérnek.

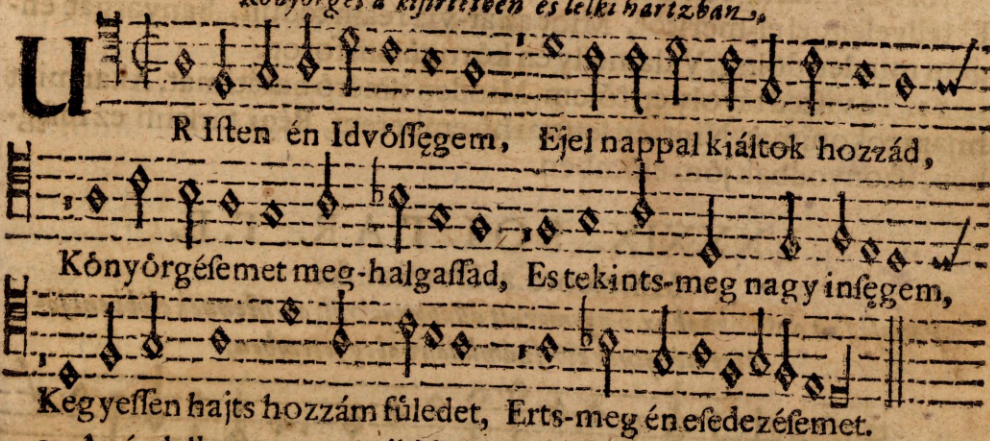
3. A' Philisteusról még így beszélnek, A' Tyrusról és a' szerentsenről, Ekképpen szólnak és egyéb népről: Ezek a' Sion hegyén születtenek.

4. Az Isten jól meg-erősíti őket, Mikor népeit őszve-számlálja, Akkor ezek felől is azt mondgya: Ez nép is szent Sionról született.

5. Azért ott énekelnek szép éneket, Mond az Isten, és itt örvendeznek, Mert én ditsőségére ez helynek, Támasztok nagy szép élő kútfejeket.

LXXXVIII. S O L T A R. C. L. M.

Domine Deus salutis, &c.

Könyörgés a' kísértésben és lelki harczban.

R Isten én Idvösségem, Ejel nappal kiáltok hozzád,

Könyörgésemet meg-halgassad, Estekints meg nagy inségem,

Kegyessen hajts hozzám füledet, Erts meg én esedezésemet.

2. Az én lelkem nyavalyákkal, Teljesféleggel el-áradt, el-tölt, Mint a' ki már a' sírban készült, Es a' pokolra alá-szal, Vagyok ahoz szinte hasonló, A' kinek már kész a' koporsó.

3. Meg fosztattam életemtől, Mint a' kiket agyon vertenek, Kik az halottak közt hevernek, Kikről már nem emlékezel, Kik el-temetteten fekszenek, Este kezedből ki-estenek.

4. A' koporsóban töl engem, Bé-vetél a' sötét mélységben, Holott hara-

haragod nyom keményen, El-buritád szegény fejem, Nagy ár-vizednek habjaival, Kik rám rohannak nagy zugással.

5. Engem te meg-utáltatál, Es tőlem én ismérőimet, Mészíze-vúd, el-hadtak engemet, Es a' tömlőtzen tiszítál, Holott kemény fogságban vagyok, Kiből ki nem szabadulhatok.

¶ 6. El-keferedtek szemeim, Fájdalom miatt el-bádgadtak, Naponként Uram téged hilak, Hozzád terjesztvén kezeim: Halottaknak térszé tsudákat, Nékik mutatszé nagy dolgokat?

7. De fel-támadé az halott, Hogy tsuda teteled hirdesse? Es a' kopor-fóban vagyóné, Ki említse jó vóltodat? Es igazságodat a' sírben, Ki ditsírné veszedelmében?

8. A' sötétben ki ismérné, A' te tsuda téteményidet? Az hol el-fel-lettek tégedet, Igazságod ki értené? De én csak te hozzád üvöltök, Minden reggel néked könyörgök.

9. Uram miért vetz-el engem, Miért rejtet-el szemeidet? Szegény vagyok, erőmel-velzett, Jaj melly igen gyótróttetem, Ez én régi nagy inségemben, Előtted vagyok rettegésben.

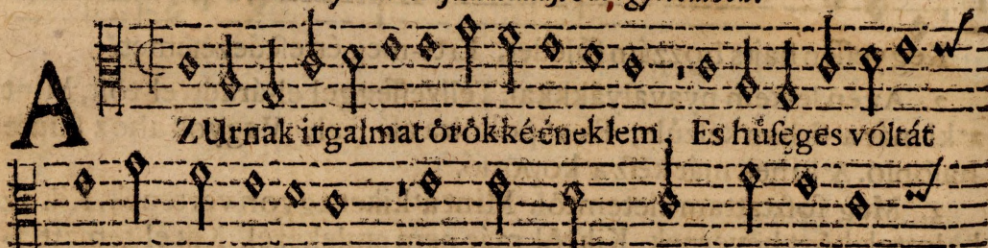
10. Nagy haragod reám borult, Nagy rettegés engem környül vótt, Estellyeféggel el-merítőt, Mint az ár-viz reám todult, Sanyargat engem minden dolog, Valamelly én környülem fereg.

11. Te víszed távolý én tőlem, Minden ismérő barátimat, Akar mint hijam rokonimat, Nintsen semmi hú emberem, Régi társaim ez inségben, Iszonyodnak jóni előmben.

LXXXIX. SOLTAR. T. B.

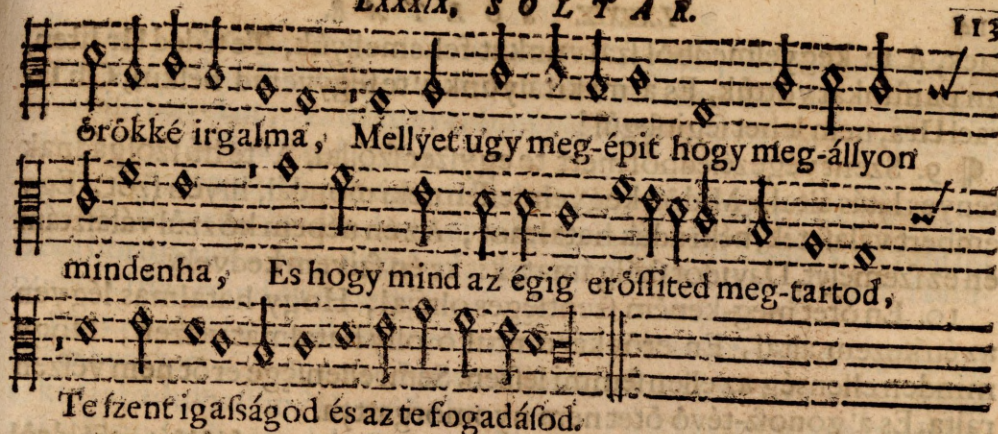
Misericordias Domini, &c.

Panasz-sza a' Sidóknak az ő nyomorult állapotokról, az Istennek előbbeni jó-téteményinek elő-számlálásval egyetemben.

mindenkor hirdetem, Mert mondom: hogy meg-ál mind

örök

Te szent igazságod és az te fogadásod.

2. Mond Isten: Az én el-választott szolgámmal, Frigyet szerzettem és kötést a' Dáviddal, Kinek erőssen meg-esküdttem én nevemre, Hogy az ő magvának örökké tart nemzete, Es az ő királyi székinél fíról-fíra, Mindenkor meg-marad a' királyi korona.

3. Az egek hirdetik tsuda dolgaidat, Az szent gyülekezet te igazságodat, Mert vallyon s' kifsoda volna ottfőn az égben, Ki nagy hatalommal hozzád hasonló legyen? Az erős Angyalok seregében vagyóné, Ki ez ditső Úrhoz hasonlatos lehetne?

¶ 4. Igen rettenetes ez felleges Isten, Ötet féli minden a' szent gyűlésekben, Oh Zebaoth Isten minden enged tenéked! Te nagy erős Isten vallyon kiérne veled? A' te igazságod melly lakozik te nálad, Soha el nem múlik, de örökké meg-marad.

5. Az háborús tenger vagyón hatalmadban, Fel-emelt habjait le-nyomod leg-ottan, Egyiptom országát le-vágát fegyvereddel, Te el-lenfegidet el-kergetéd erőddel, Tied a' meny és föld, és ez széles világot, Te fundálád szerzéd, és a' benne valokat.

6. Tőled tsináltatott az észak és a' dél, Hermon és Thábor hegy nevedről énekel, Erős a' te karod, hatalmas a' te kezéd, Job rakod fel-indult, és széked előtt néked: Igazság, kegyesség hajlékodon rád néznek, Kegyelem és hűség te színed előtt mennek.

7. Boldog a' nép a' melly tenéked örvendez, Minden dolgát Uram ez vízi jól véghez, Fényes ortzád előtt ezek járnak metészen, Es a' te nevedben örvendeznek szüntelen, Mert nagy ditsőffégre őket fel-magasztalod, Es jó téteményed rajtok meg szaporítod.

8. Te vagy ékessége az ő erejének, Minden hatalmokat te adtad né-

P 3

kiek,

kiek, A' te kegyelmedből szarvunkat fel-emellyük, Tetőled Ur Isten, mi paifunkat vöttük, Es a' mi királyunk a' tefegyvered nélkül, Oh Izrael Ura, nem lehet segítségül!

¶ 9. Szent végezéfedből mert te egyszer szóllal, A' te hű szolgádnak fényes látás által, Midőn kegyelmessen néki mondál, ilyen szót: Egy embert választék, néki adék hatalmot, Az én népem között választám én ez személyt, Dávidot szolgámat, kit az én szívem kedvelt.

10. En őtet meg-keném szentféges olajjal, Hogy hatalmas legyen az én kezem által, En erős káromtul ő olly hatalmat vészen, Hogy minden ellenség az ellen semmi léssen, Semmi ellensége erőt nem vészen rajta, Es a' gonosz-tévő őtet nem nyomorgattya.

11. Az ő ellenségit előtte meg-töröm, Minden gyűlölöit e' földről el-töröm, Az én kegyességem és hűségem lesz véle, Hogy az én nevemben ő szarvát fel-emellye, Mert én edgyik kezét tészem a' nagy tengerre, Es az ő job kezét a' nagy folyo-vizekre.

12. Es ő olly beszéddel szólóztán énnékem: Te vagy az én Atyám és erős Istenem, En őtet fel-vésem első szülött fiammá, Es ez egész földön tészem erős királlyá, Irgalmamat néki mind örökké meg-tartom, Es én kötésemet ellene fel nem bontom.

¶ 13. Es én az ő magvát örökké terjesztem, Es királyi székit jól meg-erősítem, Valamig az ég tart: De ha az ő fiai Törvényem el-hadgyák és nem engednek néki, En rendelésemet hogy ha ők meg-vetendik, Parantsolatimat és ha nem követendik.

14. En vesztőmmel őket az ő nagy bűnökért, Meg-látogatom, és meg-sujtom vétkekért: De én kegyelmemet ő tőle meg nem vonzom, Es fogadásomat ő néki meg nem máslom, Mert szent kötésemet nem akarom meg-szegni, A' mit szájam mondott nem ízoktam visztavonni.

15. Az én szentfégemre egyszer meg-esküdttem, Dávidnak szolgámnak, nem hazud beszédem, Hogy az ő nemzete meg-tart minden időben, Es királyi széki meg-marad azon-képpen, Mint a' Nap és a' Hóld az égen meg maradnak, Tiszta bizonyági az én fogadásomnak.

16. De te meg-utálád és szinte meg-vetéd, Es nagy haragodat kenettedre öntéd, Szolgádnak kötést te szinte meg-utálád, Ekes koronáját a' földre le-tapodád, Falait el-töréd, el-rontád erősségit, Tőveből ki-hanyád szép ékesépületit.

¶ 17. Az

¶ 17. Az úton járóknak ők sákmányul hagyád, Es ő szomszédinak nevetőségül adád, ő ellenséginék fel-emeléd kezeket, Es meg-vidámitád gyűlölöi sziveket, Az ő fegyverének élit hegyitel-vővéd, Es őtet az hadban egy szálné sem segitéd.

18. Minden ékeffégét nevének el-törled, Ez királyi székit a' földre le vetéd, Es meg-rövidítéd napját iffúságának, Nagy szégyen gyalázat ő reáborulának, Mig rejtéd-el magad? Örökké haragszolé? Haragodnak tűze mind éltig gerjedeze?

19. Gondold-meg életemnek ő rövid idejét, Hijában szerződé mind az emberek? Kitsoda az ember a' ki halált ne lásson? Es a' koporsóból el ki-szabadulhasson? Uram hol vagyon most a' te régi kegyelmed, Kiról a' Dávidnak től eskütt ígéretet?

20. Gondold szolgálidnak nagy gyalázattokat, Es hogy sok népeknek ízonyu szidalmát, Keblemben hordozom, kik tégedet boszszontnak, Gyalázzván nyomdokát fel-kenett királyodnak. Ditsőség té-néked, és áldással Ur Isten, Kire minden néptől mondasék, Amen.

XC. S O L T A R. T. B.

78.

Domine refugium tu, &c.

Tanulság az életnek meg-gondolattjáról.

Az LXXVIII. SOLT. Notájára.

TE benned biztunk eleitől fogva, Uram téged tartottunk hajlékunknak, Mikor még semmi hegyek nem vóltanak, Hogy még sem ég sem föld nem vólt formálva, Te vóltál és te vagy erős Isten, Este meg-maradt minden időben.

2. Az embereket te meg-hagyód halni, Es ezt mondod az emberi nemzetnek: Legyetek porrá kik porból lóttetek, Mert ezer estendő előtted annyi, Mint a' tegnapiak ő el-mulása, Es egy éjnek rövid vigyázása.

3. Ki múlni hagyod őket olly hirtelen, Mint az álom melly el-múlik azontul, Mihelt az ember fel-ferkeny álmából, Es mint a' zöld fűvetske a' mezőben, A' melly nagy hamarsággal el-hirvad, Reggel virágzik s' este meg-szárad.

4. Midőn Uram haragodban versz minket, Ottan meg-halunk és földre le esünk, A' te kemény haragodtul rettegünk, Hogy ha meg-tekinted nagy bűneinket, Titkos vétünkét ha elő hozod, Eszined eleiben állatod,

¶ 5. Ha-

¶ 5. Haragod miatt napja életünknek, Menten el-múlik olly hirtelenséggel, Mind a mondott szót el-radgya a' szél, A' mi napink kiket nekünk engedtek, Mint egy hetven esztendei idő, Hogy ha több tehát nyoltzvan esztendő.

6. Es ha kedves vólt-is valamennyire, De többire vólt munka és fájdalom, El-kél éltünknek minden ékeffége, El-múlik mint az árnyék és az álom, De ki érti a' te haragodat? Tsak az a' kifélt hatalmadat.

7. Taníts-meg azért minket kegyelmessen, Hogy rövid vóltát éltünknek értsük, Es eszefféggel magunkat vífellyük. Oh Ur Isten fordully hozzánk ismétlen, Mig hagyod hogy éltünk nyomorogjon? Könnyörű már a' te szolgaidon.

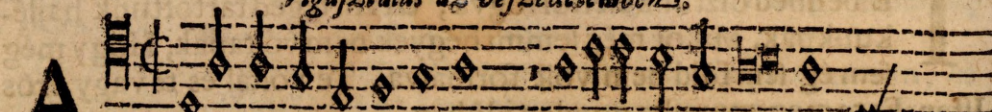
8. Tölts-bé minket reggel nagy irgalmaddal, Hogy jó kedvel vigyuk véghez éltünket, Ne terheltesünk szorgalmatossággal. Vigasztal minket és adgy könnyebiséget, Es haragodat fordíts-el rólunk, Mellyel regulta oltoroztatunk.

9. Szolgaidon láttassad dolgaidat, Ditsőffégedet ezeknek fiain, Add értenünk felséges hatalmadat, Mi kegyes Urunk, oh irgalmas Isten! Minden dolgunkat birjad, forgassad: Kezeink munkáit igazgassad.

XCI. SOLTAR. T. B.

Qui habitat in adiutorio.

Vigasztalás az veszedelemben.

A

Z ki az Felséges Urnak, Lakozik oltalmában,

Es ez nagy hatalmasságnak, Nyúgoszik árnyékában,

Ez illyen nyilván mondhattya: Isten az én kő-várom,

ő életemnek oltalma, Es tsak ő benne bizom.

2. A' va.

2. A' vadásznak ő törétől, Téged meg-mentféltedben :/: Az hamis nyelvek mérgétől, Meg-óltalmaz kegyessen. Téged ő kedves szárnyával, Takargat és bé-fedez, Es az ő igazságával, Mint paissal védelmez

3. Nem léfzen néked félelmed, Ejeli irtozástól :/: Szived nappal meg nem ijed, A' röpülő gyors nyiltól: Nem árt néked semmik éppen, Az ejeli döglet, Az halálos dög dél-szinben, Néked semmit nem tehet.

4. Ha te mellőled egy feiől, Ezren el-esnének-is :/: Es tiz ezren jobk kéz felől, Nem árthat néked még-is. Sőt meg-nézélled kedvedént, őket szemeid előtt, Mondván: ő érdemek szerént, Ez veszély rajtok esett.

¶ 5. Summa szerént, az Istenben, Vetem hiedelmemet :/: A' ki űla' magas helyben, Ebben vesd reménységedet: Es semmi kár téged nem ér, Sem nem esel veszélyben, Es minden gonosz hátra tér, Háza felé sem mégyen.

6. Mert az ő szent Angyalinak, Meg-parantsolta nyilván :/: Hogy téged oltalmazzanak, Minden te útaidban. Ezek tégedet nagy szépen, ő kezekben hordoznak, Hogy lábad ne ősd a' kőben, Olly hiven igazgatnak.

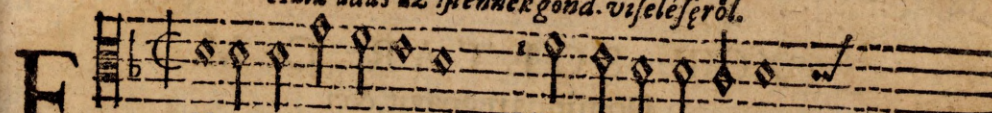
7. Oroszlánon és Sárkányon, Minden kár nélkül járhatz :/: Oroszlán kőlykőn és kigyon, Labaiddal tapodhatz. Mond Isten: őtet meg tartom, Mert engem sziből szeret, Es őtet meg-oltalmazom, Mert ditsiri nevetet.

8. Mihelyt hiv könyörgésében, őtet menten segitem :/: Véle léfzek szűkségében, Kiből hamar ki-vésem. Es nagy ditsúslegre őtet, Emelem, magasztalom, Es az én ségedelmemet, ő néki meg-mutatom.

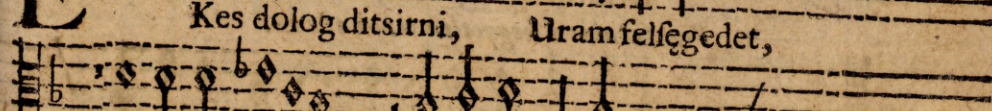
XCII. SOLTAR. T. B.

Bonum est confiteri, &c.

Hálaadás az Istennek gond. vífeléséről.

E

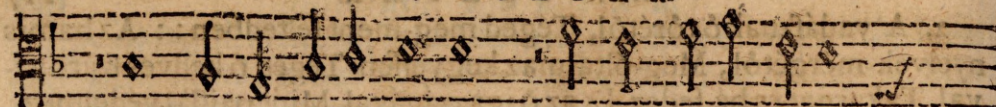
Kes dolog ditsirni, Uram felségedet,

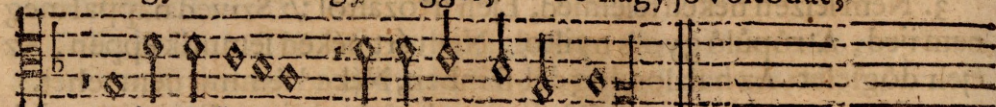
Es az te nevedet, Enekkel magasztalni.

Hogy

Hogy ember áldgya reggel, Te nagy jó vóltodat,

Es igazságodat, Ditsirje minden éjel.

2. Lantban és hegedűben, Es szép cymbalmokban, Hangos cite-rákban, Ditsirtessél zengésben. Dolgaidon örvendek, Hatalmatat látván, Kezedsz tsudáján, Örömben éneklek.

3. Sok és nagy tsudálatos, Te tselekedeted, Mélység bõltseféged, Beszéded drágálatos: Ez dolgot az esztelen, Egy-fzálné sem érti, Es meg sem tekinti, Hogy ez miképpen légyen:

4. Hogy a' gonoszok nőnek, Mint a' fű a' mezőn, Virágoznak szépen, A' fok istentelenek. Hogy örökké essenek, A' veszedelemben, Te vagy örök Isten, Fölötte mindeneknek.

5. Mert im a' hitetlenek, A' te ellenséged, Minden gyűlölőid, Szörnyűképpen el-vesznek. Szarvamat fel-emeled, Mint az egy szarvunak, Hogy én vigadhattak, En Istenem te benned:

6. Meg-kenik én fejemet, Zöldellő olajjal, Hogy diadalommal, Lás-sam ellenfégit. Végre én füleimmel, En ellenfégitről, Es gyűlölőimről, Ujhirt hallok örömmel.

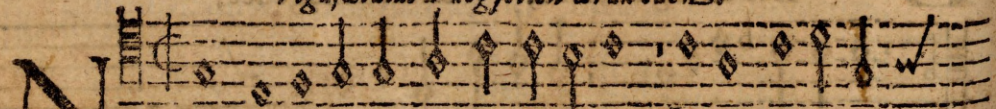
7. Virágoznak a' hivek, Mint a' szép pálma-fák, Es mint a' cedrus fák, Kik a' Libanon nőnek. Es az Ur hájlékában, Ezek plántáltatnak, Szépen virágoznak, Az Isten tornáztában.

8. Hogy ha meg-őszültek-is, De mindazonáltal, Nagy szaporasággal, Gyümölsöt hoznak még-is. Hogy igazságát hiven, Mindenütt hirdessék, Az én Istenemnek, Kiben hamisság nintsen.

XCIII. SOLTAR. CL. M.

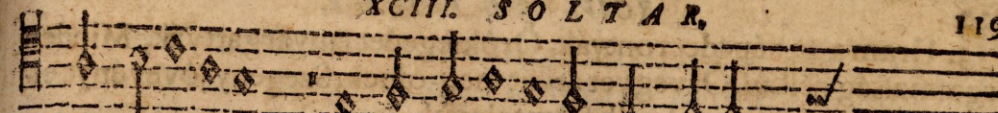
Dominus regnavit, &c.

Vigasztalás a' kegyetlen Urak ellen.

Nagy hatalommal regnál az Isten, Öltözvén felle-

ges

ges erejében, Ez föld kerekiségét úgy helyhete,

Hogy mozdulása nem lesz nékie.

2. A' te széked kezdettől fogván vólt, Istenféged örökké orszá-golt, A' folyo-vizek erőssen zúgnak, Az magos habok igen har-sognak.

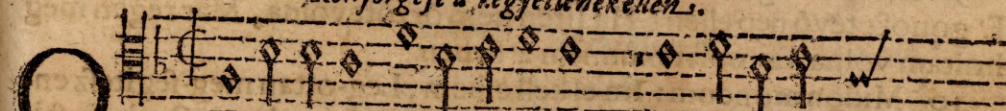
3. De bár a' tenger zúgjon erőssen, Es az habok hánkodgyanak fõn-nyen: De õk mind semmik az Isten ellen, Mert õ hatalmasb a' magas menyben.

4. Uram meg-marad a' te mondásod, Merõ hûség a' te tudomá-nyod, Házadnak szentség õ ékeffége, Kinek örökké nem lészzen vége.

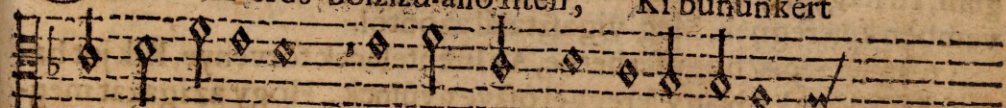
XCIV. SOLTAR. T. B.

Deus ultionum, &c.

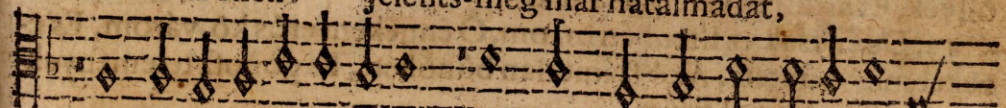
Könyörgése a' kegyetlenek ellen.

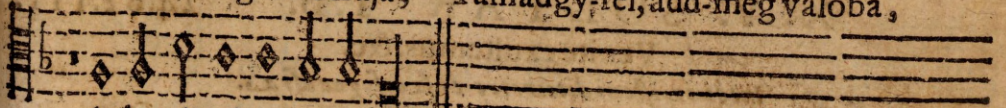
H erős boszféú-álló Isten, Ki bûnünkért

büntetz erőssen! Jelents-meg már hatalmatat,

Minde világnak biraja, Támadgy-fel, add-meg valoba,

A' kevélyeket jutalmát.

2. Miglen marad ez büntetetlen, Meg-fuvalkodnak fel-kevélyen, A' gonosz istentelenek? Mig élnek illy vigasággal, Es az õ gonoszságok-kal, Vallyon meddig ditsekednek?

Q2

3. Uram

3. Uram a' te népedet rontyák, Örökségedet fanyargattyák, Minden irgalmaság nélkül, Özvegyet árvát meg-ölnek, Szegény jövevényt elvesztnek, Még ezt mondgyák szemtelenül.

4. Az Isten ez dolgot nem láttya, Az Jakob Istene nem tudgya, A' mi ket mi szerzünk mostan. En tsudálok ti rajtatok, Hogy illy oktalank vattok Hányjátok meg magatokban:

5. A' ki a' fület teremttötte, Es a' látó szemet szerzette, Hogy nem látna sem hallana? A' pogányok büntetője, Egy ebet hogy ne büntetne, Ki mást tanít hogy ne tudna?

6. Az Isten minden szivnek titkát, Jól tudgya minden gondolattyát, Hogy semmire kellők láttya. Boldog a' kit te igazgat, Es törvényed retanitasz, Es kinek vagy oktatója.

7. Hogy ha gonoszul léssen dolga, Es érkezik háborúsága, Mindent el-szenved tsendesen, Miglen az istentelennek, Vermet koporsót készítnek, Hol örömében vig léssen.

8. Mert nem hadgya Isten ő népét, El nem felejtí örökségét, Sőt vagy on rájok nagy gondgya, Es midőn ideje el-jő, Mindent igazán itél ő, Es az hiveket meg-tartya.

9. Ki ment a' gonosztul meg-engem, Es ki támad-fel én mellettem, E' gonosz tévő nép ellen? Ha Isten nem őrzött volna, Már régen meg holtam volna, Es most fekünném a' sírban.

10. Midőn mondom: Im el kell esnem, Leg-ottan meg-segítesz engem, Te nagy irgalmaságodbol, Mikor nagy bánatban volnék, Es szivemben keféreznék, Meg-vigasztalál azontol.

11. Itéletedhez hogy férhetne, Az istentelenek törvénye, Kik jót hamisra fordítanak? Nagy sereggel őszve gyűlnek, Hogy az igazat meg-öllyék, Es ártatlan vért ontsanak.

12. De én csak az Istenben bizom, Ő énnékem erős kő-várom, Es ezeket meg bünteti, Az ő számtalan bűnökért, Es gonosz teteményekért, Az Isten őket el veszti.

XCIV. SOLTAR. T.B. 24.62.III.

Venite exultemus, &c.

Intés az Isteni ditsiretre és sző fogadásra.

Az XXIV. SOLTAR Notájára.

JErtek örvendgyünk mindnyájan, Az Urban mikősziklánkban, Vigadozzunk szép énekekkel, Mennyünk színe eleiben, Es magasztaljuk kegyeslen, Örvendetes ditsiretekkel.

2. Mert

2. Mert ő az hatalmas Isten, Es nagy Király mindeneken, Ő a' fejedelmeknek Ura, Ez egész földnek mélyfégét, Es az hegyeknek erejét, Hatalmas kezében foglallya.

3. Ővé a' tenger, a' mellyet, Erős kezével teremtet, A' szárazt-is ő szerzeszéken. Az Urnak jer imádkozzunk, Néki térdet fejet hajtsunk, A' ki minket teremtet bőltsen.

4. Mert ő Istenünk és Urunk, Mi pedig juhain vagyunk, Ő legeltet minket mint nyáját, Lagyítsátok szíveteket, Hogy ha hívánd ma titeket, Leg-ottan hogy halljátok szavát.

5. Mint a' Meribán régen, Es a' Massa pusztá helyen, Mond Isten: A' népek mint jártak, Holott a' ti eleitek, Engemet meg-kifirtettek, Es tsuda dolgaimat látták.

6. Hol negyven esztendeiglen, Engem busítottak szörnyen, Az ő kemény természetekkel. Mondék végre: Imé ezek, Gonofságokban el-mennek, Az én ősvényem nekik nem kell.

7. Kiért rájok meg-haragvám, Hogy tőlök így boszszontattám, Mivel hogy ők meg nem térének, En meg-esküvém nekik, Hogy soha örökké ezek, Nyugodalmomban bé nem mennek.

XCVI. SOLTAR. T.B.

Cantate Domino.

Intés az Isteni Ditsiretre.

E Nekellyetek minden népek, Ujéneket az Ur Istennek,
Ez földön ő nekiminden, Ditsiretet énekellyen,
Jó vóltát hirdesse mindennek.

2. A' pogányok közt ditsősségét, Hirdessétek jóteteményét, Mert nagy és erős az Isten, Hát inkább tisztellje minden, Hogy nem mint egyéb Isteneket.

Q3

3. A' po

3. A' pogányok sok Istenük, Merő bálványha meg-nézzük, De Isten mennyet teremte, Nagy hatalom jár előtte, Minden dolgai felfüggessek.

4. Nagy ditsősségét láttya minden, Az ő tiszteletes szent helyén, Jer-tek tehát minden népek, Adgyunk hálát az Istennek, Mert nagy az ő ditsősségében.

5. Az Urnak ditsősség adásék, Es az ő neve ditsirteísék, Adgyunk ő néki hálakot, Minden kedves ajándékot, Kapui előtt szent helyének.

6. Jer mennyünk az Ur eleiben, Es imádgjuk figyelmetessen, Templomában szentsegének, Tőle mindenek félyenek, Ez egész föld kereksegében.

7. Ne rejsétek a' pogányoktól, Hogy ez nagy Ur Isten országol, E' földet meg-erősíti, Hogy ne lehessenefeti, Népét itéli igazságból.

8. Örülljön az ég hangosággal, A' föld örvendgyen vigasággal, A' tenger zugjon, a' mező, Zengedezzen és az erdő, Az Ur előtt nagy háládással.

9. Az Isten el-jó térvén tenni, Es e' földön mindent itélni, E' világot igazsággal, A' népeket tisztasággal, Itéli s' az jókat meg-menti.

XCVII. S O L T A R. T.B.

Dominus regnavit, &c.

Intés a' Christushnak tiszteletire.

A Z Ur Isten regnál, Ő az erős Király, Kin mind
ez föld örvendgyen, Minden sziget örülljön, Fölhó áll
előtte, Eshomály környüle, Ő törvény székinék,

Es ité-

Es itéletinek, Igazság ereje.

2. Tűz mégyen előtte, Mellyel ellensége, Szörnyen meg-égettetik, Es hamuvá tétetik, Hírek sem lesz soha, Az ő villámása, Fénlik világoson, Ez egész világon, A' föld fél haláltya.

3. Az Isten színeinek, Előtte a' hegyek, Mint viasz el-olvadnak, Mert Ura e' világnak, Hirdetik az egek, Minden féle népnek, Az ő igazságát, Es nagy ditső vóltát, Az ő hatalmának.

4. Hát pirónkodgyanak, Kik bálvánt imádnak, Es tisztelnék képeket, Kikre vetik sziveket, Ti minden istenek, Őtet tisztell yetek, Alván széki előtt, Kit a' Sion hallot, Es örült ez hirnek.

5. Uram a' Judának, Leányi vigadnak, Ditsirvén itéleted, Mert magassan fel-vivéd, A' te ditsősséged, Minden népek felett, Minden isteneknél, Fellyebb emeltetél, Nagy a' te felséged.

6. Ti Isten szeretők, Gonoszt gyűlöllyetők, Hamis tselekedetben, Hogy részetek ne légyen, Mert az ő szolgait, Meg-menti hiveit, Gonoszok kezéből, ő nagy erejéből, Meg-tartya népeit.

7. Szentihez világát, Nyújtja nagy irgalmát, Es a' tiszta szivűek, Tőle örömet nyernek, Szent hívek ez Urban, Örüll yetek vigan, Es az ő szentségét, Ditsősséges nevét, Aldgyátok mindnyájan.

XCVIII. S O L T A R. T.B.

46. 118.

Cantate Domino, &c.

Intés a' Christushnak ditsiretore.

Az LXVI. SOLTAR notájára.

E Nekellyetek újéneket, Az Ur Istennek örömmel, Mert nagy tsudákat tselekedett, Erős karja erejével. Mi velünk az ő idvősségét, Kétség nélkül meg-érteté, Igazságát és kegyességét, Minden népnek ki-jelenté!

2. Meg-gondolá irgalmaságát, Es kegyességét tekinté, Es az ő nagy hűséges vóltár, Az Izraelhez terité. Ad nekünk küldött idvősséget, Ez egész föld kereksegén, Nyilván meg-látta minden nemzét, örvendgyen hát néki minden.

3. Örüll yetek és vigadgyatok, Mondgyatok szépénekeket, cimbal-mokal

mokkal hangitsallyatok, Zenditsétek hegedűket! A' trombitákat fújátok-meg, E' Király előtt zengjete, Tsendüllyetek zudullyatok-meg Tengeren földön mindenek.

4. Az Ur előtt a' folyo vizek, Örvendezzenek mindnyájan, A magas hegyek az Istennek, Tapfollanak vig vóltokban. Mert imé el-jó törvént tenni, Meg-itéle földön mindent, Mind e'világot jólrendeli, A' tiszta igazság szerént.

XCIX. S O L T A R. T. B.

Dominus regnavit, &c.

Imés az Urnak ditsiretűre és imádására.

A Z Ur országol, Es regnál nagy jól, A' nép meg-rémül,
Hogy ő ott-fón ül, A' Kerubimon ki előtt nagyön,
Félnek és rettegnek, E' földön mindenek.

2. Nagy az Ur Isten, ő erejében, A' Sion hegyén, Minden népeken, Vagyon hatalma, őt minden áldgya, Mert nagy az ő neve, Es ditső szentsége.

3. Ez erős Urnak, Mint jó királynak, Nem kell hamisság, Tsak kell igazság, Jó ítéletőt, A' Jákobnak tótt, Kit ő igen szeret, Mint válaszfótt népét.

4. Istent áldgyatok, Magasztallyatok, Hajtsatok térdet, Sámolya előtt, Mert a' szentféges, Aáron és Móses, Az ő szent papjai, Kőnyörgöttek néki.

5. Es a' Samuel, Kőnyörgésével, Istent keresé, Nagy szükségébe, Es kérésekben, Meg-hallá Isten, Meg-adá nékiek, A' mit tőle kértek.

6. Főnn a' főlhőben, Ofzlop képében, őket vezérlé, A' puszta helybe, Kik ő törvényét, Es szent igéjét, Hiven meg-őrizték, Frigyét kedvellették.

7. Meg-

7. Meg hallád Isten, Ő kérésekben, Hozzájok térél, Es meg-enge-dél, Kegyességedből, De hogy bűnőkből, Ők ki nem térének, Meg-büntettetének.

8. Aldgyatok őtet, Mint Istenünket, Térdet hajtsatok, Es imádgyatok, A' Sion hegyén, Ő lako helyén, Ditsirtetik itten, Mert szent az Ur Isten.

C. S O L T A R. T. B.

Jubilate Deo, &c.

Hálaadás lelki jó eredményekért.

E Z földön ti minden népek, Az Istennek örvendgyetek,
Előtte szépénekekkel, Szolgallyatok őt vig szível.

2. Tudgyatok hogy ez az Isten, Ki minket teremtet bőltsen, Es mi vagyunk ő népei, Es ő nyájának juhai.

3. Ő kapuin mennyetek-bé, Hálát adván szívetekbe, Jer mennyünk bé-tornáztiban, Néki nagy hálakat adván.

4. Mert nagy az ő kegyessége, Es meg-marad mind örökké, Es az ő szent igazsága, Meg-áll és el nem fogy soha.

CI. S O L T A R. T. B.

Misericordiam & jud.

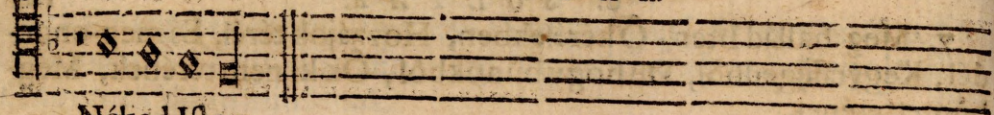
Fogadása Dávidnak az ő Országlásáról.

M Istennek előtte irgalmasságról, Lészen éneklé-
sem az igazságról, Es ditsiretet mondok szüntelen,

R

Néked

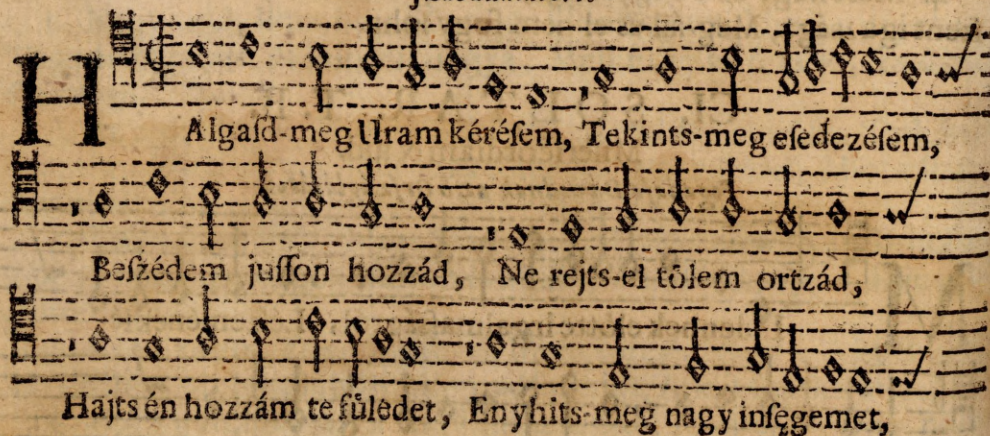
Néked Isten.

2. Okosággal járok minden útamban, Miglen el-jősz ez országot rám bizván, Hogy házamat hiven vezérhessem, Igyekezem,
3. Semmi gonosz dolgot én nem kedvellök, De minden gonoszul élőt gyűlölök, Ezekre semmiképpen nem vetem, Az én szemem.
4. Az hamis szívű távoly mennyen tőlem, A' gonosz emberhez nem leszen kedvem, Nem jön a' tsalárd ember előmben, Semmi helyén.
5. Ki ő feleittitkon rágalmazza, Annak nálam nem leszen maradása, A' fuvalkodo kévélyt előttem, Nem szenvedem.
6. Az én szemeim azokra nézzenek, A' kik ez országban igazán élnek, Nálam ezek lakjanak, s' hű szolgák, Szolgályaik,
7. A' tsalárd ember sóha nékem nem kell, En házamban annak nem adatik hel, Az hazudozo szemeim elől, Távoly kéről.
8. Jó reggel ki-irtom a' gonoszokat, El-törölöm e' földről a' hamissakat, Az Isten városát meg-tisztítom, Tisztán tartom.

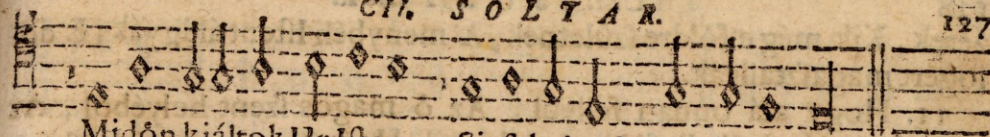
CII. SOLTAR. T. B.

Domine exaudi oration.

*Könyörgése ez Sidó népnek az Babyloniai fogságból való meg-
szabadulásért.*

Midőn

Midőn kiáltok Ur Isten, Siefs halgaš-meg kegyessen.

2. Mert napjai életemnek, Olly hirtelen el kelének, Mint a' fűst és a' pára, Es mint a' tűzhely pora, Minden tsontom ugyl-szárad, Szivem mint a' fű el hervadt, Ugy hogy az én életemet, El felejtém kenyeremet.
3. Bűröm tsontaimhoz ragatt, Keferves siralmom miatt, Ez iszonyu inségben, Ollyatén löttem szintén, Mint Pelikán a' puszttában, Siralmas kiáltásimban, Ollyá löttem mint a' bagoly, Ki az kietlenben huhol.
4. Ollyan vagyok mind untalan, Mint veréb az eszterhában, A' mely egyedül maradt, Ellenség reám támadt, Gyaláznak engem naponként, Eskik boszontnak oránként, Ha kinek veszélyt kívánnak, En rólam példát formálnak.
5. Por hamu nékem kenyerem, Mellyet étel gyanánt érzem, Italom könyveimmel, Elegyitem mint vizzel, A' te nagy haragod miatt, Kinek tüze ugyl fel-lobbant, Hogy engemet fel-emelél, Es ismét az földhöz utél.
6. Az én időm im el-mulék, Mint az árnyék el-enyészék, Minden testem el-aíza, Mint a' le-kaszált széna, Az melly meg nem éled többé, De te meg-maradtz örökké, Es a' te emlékezeted, Mind örökké megtart hired.
7. Azért kelly-fel oh Ur Isten, Haragod ne gerjedezen! Sion városát szánd-meg, Es néki kegyelmezz meg, Mert már im az idő el-jött, Es a' melly már sokat késött, Jelen vagyon az az ora, Hogy dolga forduljon jóra.
8. Hogy a' te szolgaid végre, Ószve gyűlvén e' szent helyre, El-pusztult kő rakásit, Kedvellyék éppülésit, Es osztán a' pogány népek, Uram nevedet rettegjék, Ez földön minden királyok, Meg-vallyák hogy te vagy Urok.
9. Mert az Ur jól meg-éppité, A' Siont meg-ékefité, Es ditsósságát iten, Meg-mutatá ismétlen, A' nyomorulták panaszát, Meg-halgatá nagy siralmát, Kéréseket meg nem veré, Sőt kegyelmeffen tekinté.
10. Ezt ember hiven fel-irja, Hogy nem maradgyon mindenha, Légyem emlékezete, Nemzetégről nemzetre, Hogy az jövőendő nemzetek,

zetek, Kik még e' földre születnek, A' menybéli Istent áldgyák, E' dolgoért magasztalják.

11. Hogy alá onnan fellyúl, Az ő magos szent helyéből, Az menyből alá nézel, E' földre le-tekintél, Hogy meg-hallja kéréseket, A' foglyoknak inéceket, Es azokat ő meg tartya, Kiket ítéltek halálra.

12. Hogy szent neve az Istennek. A' Sionban ditsirtellék, Es az Jerusálembe, Aldassék ditsősege, Midőn a' népek seregben, öszve-gyűlnek e' szent helyben, A' királyok-is itt lésznek, Es szolgálnak az Istennek.

¶ 13. Le-veré az én erőmet, Ez útban, és életemet, Meg-rövidité, és én, így szollék keserve: Ne hadgy el-vesznem Ur Isten, Eiletemnek közepiben, Mert mind örökké meg-vadnak, Eízendeid el nem fogynak.

14. E' földet te teremtetted, Es ekképpen helyheztetted, Tsak te kezéd munkája, Az Egnék alkotmánya, De ezek mind el-veszendők, Uram te meg-maradtz, de ők, Mint a' ruha mind el-kopnak, Szépsegekben meg nem állnak.

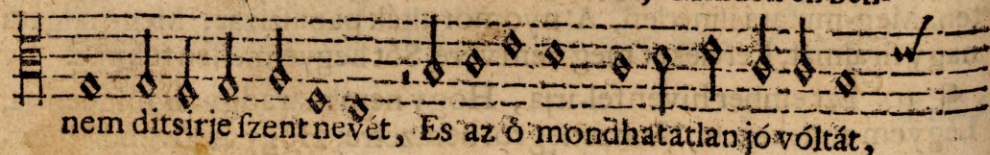
15. Es midőn Uram akarod, Őket úgy el-változtátod, Mint az el-viselet ruhát, Az melly tétül meg-szakatt. Te vagy a' ki régen valál, Voltod változás nélkül áll, Te eízendeidnek vége, Nem lészzen soha örökké.

16. Azért a' te szolgaidnak, Fiai meg-szaporodnak, Es meg-maradnak végig, Azaz, örök időkig. Az néked szolgált hivek, Es egész ő nemzetsegek, Meg-állnak és meg-maradnak, Es örökké el nem fogynak.

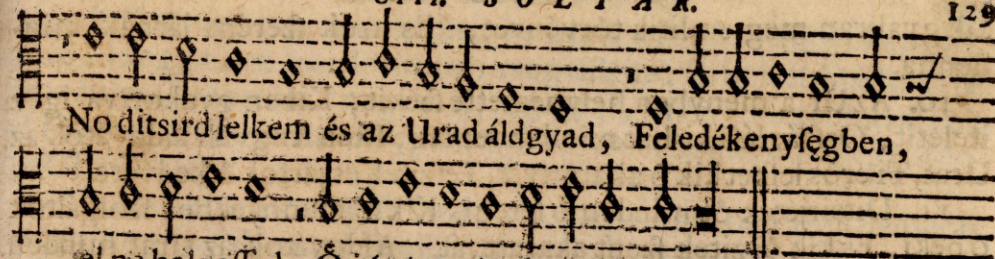
CIII. S O L T A R. CL. M.

Benedic anima mea Dom.

Hála-adás az bűnök meg-botsáttáért.

No di-

el ne halgassad, Ő jó teteményinek sok voltát.

2. Adgy halát ennek a' ki bűneidet, Meg-botsáttya, gyógyitya selemidet, Kiment minden nyavalyádból hiven, Es életedet veszélytől meg-menti, Az halál veszedelmitől meg-őrzi, Irgalmával meg-koronáz szépen.

3. Ki életedet kegyessen táplállya, A' mi szádnak kell bőfeggel meg-adgya, Mint a' fajt meg-iffiét és meg-újét, Es a' kik méltatlanságot szenvednek, Azok tőle kegyessen meg-mentetnek, Hozzájuk nyújtja az ő jó kedvét.

4. Eő útait meg-mutatá Moisésnek, Azonképpen az Izrael népének, Meg-jelenté nagytuda dolgait, Mert ő irgalmas, kegyes és kegyelmes, Nagy tűrhető, jó, hű, és engedelmes, Haraggal nem terheli szolgait.

5. Es hogy ha bűnünkkel ő meg-bántatik, Néha kegyelme tőlünk meg-vonatik, De nem haragszik reánk örökké, Es nem olly hirtelen pőről mi velünk, Nem büntet a' mi bűnünk szerént bennünk, Olly hajlandó ő a' kegyelemre.

6. Ugy feléppiti azokhoz irgalmát, Kik őtet szeretik felik hatalmát, Melly magas a' szép ég e' föld felett, Minden bűnünket mi tőlünk olly mészíze, Ő el-fordittya szinte mint melly mészíze, A' nap-kelettől az napenyészet.

¶ 7. Mint az atyafiához kegyelmes, Ő is azokhoz igen engedelmes, Kik őt igazán felik, tisztelik, Mert jól tudgya melly gyarló a' mi voltunk, Es hogy mi olly romlott emberek vagyunk, Mint a' por melly a' szél től hintetik.

8. Ember-elete a' fűhöz hasonló, Fel-nő és zöldül, de hamar el-műlő, Mint a' gyenge virág a' sík mezőn, Mellyet mihelt meg-fuvall a' meleg szél, Es hűl és hervad ékelessége el-kél, Embert nem tudgya hól volt, s' hoválón.

9. De az Ur kegyelme örökké meg-áll, Azokon kik őt felik igazsággal, Es firol-fira terjed irgalma, Azokon kik meg-tartják ő kötelet, A' kik

kik gyakran meg-emlitik törvényét, Es azok szerént járnak mindenha.

10. Az Ur a' menyben helyheztette székét, Kiben gyakoriya igaz ítéletit, Országálása ki-hat minden rendre, Isten Angyali áldgyátok az Urat, Ti erős lelket kik ő akarattját, Tisztitek és jártok ő kedvére.

11. Ditsirjétek őt minden ő feregi, Kik a' mennyekben szolgáltok ő néki, Es kik őrzitek szent akarattját. Áldgyátok az Urat minden állatok, Ő nagy birodalmát magasztaltjátok, Áldgyad lelkem örökké az Urat.

CIV. SOLTAR. CL.M.

Benedic anima mea Dom.

Ditsireti az Istennek a' teremtetett dolgokrol, és mindeneknek szép rendiről.

Aldgyad lelkem az Urat és tisztöld, Ditsőffegével
rakva meny és föld, A' te felfeged Uram nagy és erős,
A' te ékfeged nagy szép és fényes, Te őltözeted ékes és tiszta,
Szép világosság származik róla, Az egeket széleffen ki-
terjesztéd, Mint egy kárpitot úgy fel-ékesítéd.

2. A' vized környüled mint kamarát, El fel-alkottad mint szép palotát, A' földhőkön úgy jársz mint egy szekéren, A' szelek szárnyokon hordoznak szépen. Angyalidat sebes szélle térszed, Mint száguldó postákat ki-küldöt, Menydörgés, tűz, láng, villámás előtted, Mint kéz szolgaid úgy fűgnek te tőled.

3. Az

3. A' földfundamentomát meg-vetéd, A' mellyre erőssen helyheztetéd, Hogy azon mindenkoron meg-állana, Es helyéből soha ki nem mozdulna, Ki az előtt a' nagy mélységekben, Vizzel mint ruhával völt el földvén, A' nagy vizek ő rajta föllýul folytak, Kik a' nagy hegyeken is föllýul multak.

4. De mi helyente meg-fedded őket, Meg-futamának fedded előtt Hogy meg-hallák menydörgését te szódnak, A' földről sietvén el-szaladának: A' nagy hegyek föl-emelkedének, Es a' mély völgyek mind ki-tettzének, Minden meg-tartya ő tulajdon helyét, Mellyet felfeged nékiek engedett.

5. Határát a' nagy tenger meg-tartya, Azt semmiképpen által nem hágja, Hogy többé ez föl-emelkedett földek, ő vize miatt el ne merüllyenek, A' kút-fejeket a' szép völgyeken, Te felfeged rendelte nagy szépen, A' patakok kikiinnen ki-tsordulnak, A' hegyek között zengedezve folyanak.

6. Arra hogy a' mezőn járó barmok, Es az erdőn lakó vad állatok, Ez vizekben és ez szép kút-fejekben, Igyanak és meg-újullyanak szépen, Ez helyen ember hall ékes zengést, Egi madaraktul szép énekelést, A' kik a' hives zöld ágokon ülnek, Es gyönyörűségesen énekelnek.

7. A' nagy hegyeket te onnan föllýul, Meg-nedvesítéd a' magas égből, Hogy a' te jó bőféges kezeiddel, E' földet be-töltsed szép gyümölcsökkel, Es a' barmoknak szénát adtz bőven, Kiket teremtesz szélyvel a' réten, Es ő munkája által az embernek, Fűvet és buzát adtz ő életének.

8. Vigaságra borítad az embernek, Es kenyért adtz kitől erőssödgyék, Olajt is bővön engedtz ő nékie, Hogy az ő színe szépen fénylők tőle, Te meg-öntözöd az élő fákat, Esa' szép nevendék Cedrusokat, Kiket a' Libanus hegyén ültettél, Meg-nedvesítéd szép hasznos esőkkel.

9. Holott a' madarkák fészket raknak, Eski-költésre fészkekben tojnak, Az eszterag-is ő fészket ott rakja, Az jegénye fákön vagy on hajléka, Az magas hegyeken a' vad ketskék, Esa' szarvasok helyet keresnek, Az kö-fiziklák közt laknak a' patkányok, Az hőrtsők őknék ott az ő barlangjok.

10. Az Holdat helyheztetted az égre, Hogy az esztendő őt ősfiza részekre, Tudgya a' fényes Nap hol kell le-menni, Estudgya útát oda vezér-

vezérleni, Te szerzed a' nagy sötéttséget, Hogy meg-válaszsa nap-tul az éjet, Es étszaka az erdei sok vadak, Az ő barlangjok bolelő bal-lagnak.

11. Azon-képpen az orofzlán kőlykek, Az Ur Istentől ételt keres-nek, Ordítanak a' préda éhség miatt, Hogy meg-tölthessék az ő éh-gyomrokat, De mihelyt a' fényes nap fel-virrad, Ki-ki mind ő barlang-jában szalad, Es ott lesznek és fekszenek tsendesen, Miglen ismétlen sötét estve leszen,

12. Az ember reggel fel-kél idején, Es tisztí szerént munkára mé-gyen, Szántó-földre, rétre, kertben, szőlőben, Es ott munkálkodik mind estvéiglen. Uram melly nagy a' te bőltseféged, Es bőltseféges tselekedeted! Nagy dolgaidnak Uram nintsen száma, Kikkel mind e' föld kereksege rakva.

13. Ha meg-gondolatik a' nagy tenger, Meg nem számlálhattya ott az ember, Az halakat és a' sok állatokat, Külömb formákban aprot és nagyokat, Azon el-mennek a' sok nagy hajok, Az nagy Cethalak úsz-nak alattok, Kiket arra szerzettél a' tengerben, Hogy ők ott játszo-gyanak jó kedvekben.

¶ 14. Minden állat Uram te reád néz, Szemeit emelvén felségedhez. Eledelt adtz nékik ő idejekben, Elődben gyűlnek néked esedezvén, Es te mind meg-elégited őket, Ha meg-nyitod bővséges kezedet, Nem leszen senkinek semmi szüksége, Mert te jól tudod kinek mi szük-sege.

15. De ha el-rejted ortzádat tőlők, Meg-rettennek és ottan le-dől-nek, Ha lehelletit meg-vonszod azoknak, Ottan el-hulnak és porrá változnak. De ha rájok lehellest ismétlen, Leg-ottan mind meg-éled-nek szépen, Mert te tőled ők meg-elevenednek, Es te meg-újítod szí-néte' földnek.

16. Az Urnak légyen örök tisztesség, Es ővé légyen minden ditsőf-ség, Örül az Ur ő tsuda dolgaidban, Gyönyörködik teremtetett állati-ban. Tekintésetől a' föld meg-rémül, Es az ő haragjátul meg-rendül, Reszketvén a' nagy hegyek füstölőgnék, Hogy ha az Urtol ők meg-illettetnek.

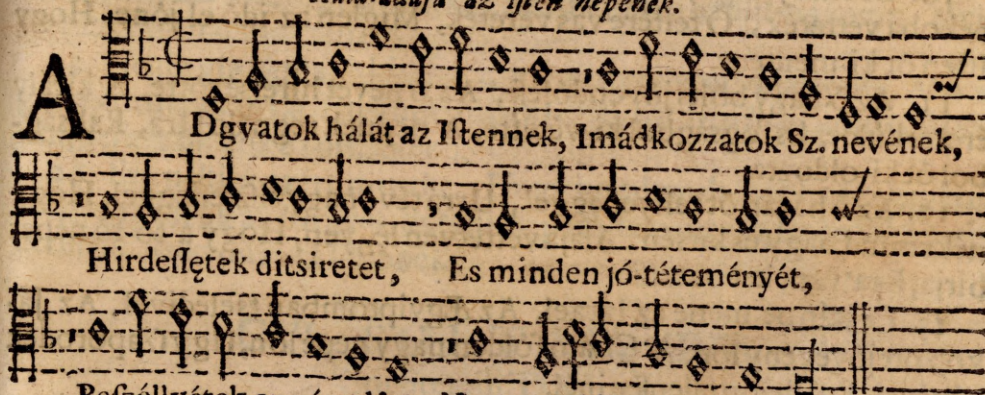
17. Az Urnak ditsiretet éneklek, Valamig én ez világon élek, Az Ur Istent én egész életemben, Ditsirem és áldom szép éneklésben. De vi-szontag azt kérem ő tőle, Hogy éneklésem jó kedvel vegye, Es osztán tellyes szivemből örvendek, Szép énekeket mondván szent nevének.

18. Az Isten utálo bűnös népek, E' földről szörnyen el-töröltetnek, Ugy hogy közzülők senki meg nem marad, Oh én Istenem a' nagy Ur Istent áldgyad.

CV. S O L T A R. T.B.

Confitemini Domino.

Hála-adása az Isten népének.

Dgyatok hálát az Istennek, Imádkozzatok Sz. nevének,

Hirdesétek ditsiretet, Es minden jó-téteményét,

Beszélljétek az nép előtt, Nagy tsudait mellyeket tőtt.

2. Néki viganénekellyetek, Tsuda dolgait ditsirjétek, Magasztal-lyátok szent nevét, Kik sziből felitek őtet, Örüllyön azoknak szivek, Kik az Urtol értekeznek.

3. Keresétek e' kegyes Urat, Es annak szinét és hatalmát, Meg-gon-dollyátok dolgait, Ne felejtsetek tsudait, Itéletit hirdesétek, Mellyek ő szájából jöttek.

4. Ti Abrahámnak nemzetségi, Istennek választott szolgai, Kik Já-kobtól származtatok, Es választott fiak vadatok, Mi Urunk e' kegyes Isten, A' ki regnál mindeneken.

¶ 5. Meg-emlekezik szüntelenül, Az ő szentféges kötéseiről, Es az ő igaz igéje, Ezer és több nemzetségre, Mind örökké meg-áll frigye, Mellyet Abrahámmal szerze.

6. Meg-emléti ő esküvését, Mellyet az Isák atyánknak tett, Es meg-igérte Jácobnak, A' ki bizonnyal hűn annak, Hogy az Izrael kötése, Meg-maradna mind örökké.

7. Mondván: (Vedd eszedben ez igét,) Néked adom a' Canán földét, Te azt örökségül bírod, Sinoroddal részre osztod: Noha kisdéd volt seregek, Keveslék és idegenek.

8. Ottan népről népre térének, Országrol országra menének, Es az Ur

Ur mind vélek vala, Hogy népekárt ne vallana, Ugy hogy az ő nagy ereje, A' királyokat el verte.

¶ 9. En kenőttimet ne bántsátok, Prophétáimnak ne ártsátok, Az földre küldé éhfeget, El-fogyatá kenyereket, Oszlán egy embert botosáta, A' ki ő előttök járna.

10. Ez vala Joseph, ki egy Urnak, Szolgájul el-adaték annak, Es ő békoba vetteték, Ő testére vas vereték, Miglen az idő el-jőne, Hogy Isten őt ki-mentené.

11. Az ő nagy bölts-jövendölése, Az ő nevét híressé tőtte, A' király érette küldé, Es fogságból ki-vétette, A' népnek regnáló Ura, Rabságból őt ki-oldozta.

12. Az ő házán őt tellyességgel, Urrátév nagy tisztességgel, Hogy néki mind nagy és kitsén, Alája vettetvén legyen, Hogy a' fő-fő népet birja, Es a' véneket oktaffa.

13. Oszlán bé-mene az Izrael, Az Egyiptomban tselédivel, Az Jákob ott jövevény lön, A' Chám földén nagy népé lön, Ugy szaporodék népével, Erősb lön ellenfejinél.

14. De az Ur Isten ő sziveket, Ugy el-forditá elméjeket, Hogy az ő népeit ezek, Szörnyen gyűlölnie kezdék, Hogy őket nagy álnoksággal, El-fogyatnak hamissággal.

15. A' Mosest hozzájok botosátá, Ki őtet hűséggel szolgálá, Az el-választott Aronnal, Es nékiek ezek által, Nagy tsudait meg-mutatá, Az egész Chám tartományba.

16. Sötétséget küldé ez földre, Ki minden helyeket el lepe, Ezek ketten mind meg-tévék, Mit Isten hagyá nékiek, Az vizet vérré forditá, A' halakat mind meg-fojtá.

¶ 17. A' földre békák rohanának, Ugy annyira hogy el-mászának, A' Király komorájában, Es mihelt szólla leg-ottan. Számtalan rút féreg terme, Sok tetű omla a' földre.

18. Eső helyett hánya köveket, Tűz lángal a' szőlő-vefzfőket, El-vefzté a' füge fákat, Ki írta itt minden fákat, Es mihelt ismétlen szólla, Számtalan sok sáska juta.

19. A' fűvet e' földön e' férgek, Es a' gyümölsőt mind el-évék, Első szültőket meg-ölé, Ez országban, és ki-vivé, Ő népét, nagy gazdagsággal, Sok ezüsttel és arannyal.

20. Ó táborokban az emberek, Semmi betegségben nem estek, Ugy hogy

hogy az Egyiptomiák, Ki-menéséken vigadtak, Hogy tőlök legyen mentsegek, Kik miatt volt nagy félelmek.

¶ 21. Egy kóddal bé-fedezte őket, Mellyet fölöttök ki-terjesztett, Az égen tüzentámaszta, Ki éjel világot tartá, Sok fürjet ada nékiek, Mihe-lyen ő tőle kértek.

22. Egi kenyérrel őket tartá, Es a' kősziklát fel-fzakasztá, Kiből az viz a szárazza, Mint egy patak ki-buzdula, Meg-emlité ígérétét, Mellyet az Abrahámnak tett.

23. Népét vigszággal ő ki-hozta, Választott népét vigasztalta, A' pogányok tartományát, Ezeknek adá jószágát, Kit kezekkel munkálkodván, Szerettek voltez országban.

24. Ezt nékiek azért mivelte, Hogy gondgyok lenne törvényére, Hogy fogadnak az ő szavát, Es tennék parantsolattyát, Es örökké meg-örzenék, Kiért ditsiret littenek.

CVI. SOLTAR. T. B.

Confitemini Domino.

Elő-számlálása az Isten sok jó-téteményének az Izrael népéhez és büntetésének az ő bűnökért.

A Z Urat áldgyátok, mert jó Irgalma örökké való,
Vallyon s' kitsoda mondhatná-ki, Az ő nagy erős hatalmát?

Sok és nagy az ő ditsireti, Kinek ki tudhatná számát.

2. Boldog a' ki az Ur szavát, Meg-örzi parantsolattyát. Uram rolam emlekezzél-meg, Népedhez való kedvedért, Kérlek engemet látogass meg, Idvőzítő szerelmedért.

3. Hogy javaival élhessek, Te választott hiveidnek, Es hogy szívem örvendezhesen, Örömén a' te népednek, Es a' te nagy ditsőségeden, Örök népeddel örvendgyek.

¶ 4. Atyáinkal egyetemben, Vétkeztünk felfegyed ellen, Töttünk nagy sok gonofságokat, Eltűnk rút hamis életben, Eleink nem nézték dolgot, Az Egyiptomnak földében.

5. Hozzájok kegyességedet, Nem nézték sok jo-tétedet, Ellened sok-szor tselekegvén, Amaz zeres tenger mellett, Még-is meg-fegitő az Isten, Meg-mutatá nagy erejét.

6. A' veres tengert meg-fedde, S' menten el szárada vize, Altal-vivé a' nagy mélyfögen, Es az iszonyu nagy pusztán, Meg-menté gyűlöli ellen, Kegyetlen kézből ki-hozvan.

7. Ellenfegek birtokából, Ki-szabaditá markokból, Viz el nyelé az ellenfeget, Egy sem marada közzülek, Ott vévők ezekben igéjét, Hivők és nevét ditsirék.

¶ 8. Hamar el-felejték ismét, Az ő sok tsuda tételét, Segítséget tőle nem kértek, Kévánságokra indultak, A' pusztán Istent meg-kiszérték, Es nagy hatalmát probálták.

9. Ott kívánságok bé-tölték, Sok étel nekik adaték, Ugy hogy végre ugyan meg-untak, A' ráborban Mofes ellen, Es az Aron ellen támadtak, Kiket választott az Isten.

10. A' föld fel-nyilék, és a' Dátánt El-nyelé, és az Abiránt, A' patvarkodókra hirtelen, Tűz esék, s' el-veszté őket, Borjut öntének Örre hegyén, Annak tőnek tisztességet.

11. Tisztéket ugy el-tserélék, Mint ha volna ő Istenek, Barom képpen ki szénát észik, El-felejték a' meg-mentőt, Istenre nem lőn gondgyok nekik, Ki Egyiptomban tsudát tött.

¶ 12. Ötsudait Cham orfágban, Nem gondolták-meg magokban, Melly nagy rettenetes dolgokat, Tőn a' vörös tenger mellett, Kin meg-indétván nagy haragját, Meg ölni akara őket.

13. Ha az el-valasztott Mofes, Nem látott volna ez néphez Esebben ellent nem tart vala, Es ha Istennek haragját, ő el nem fordította volna, El-veszti vala taborát.

14. Az jó földet meg-utálák, Kit az előtt ohajtottak, Eő beszédinek nem hívének, Morgolodtak sátorokban, Es az ő izavát nem követték ő kemény nyaku voltokban.

15. Kin meg-haragvók az Isten, ő kezeit fel-emelvén, Hogy a' pusztán őket le verje, Es őket magvokkal edgyütt, Egy helyről másikra kergesse, Es el-ozlassa mindenütt.

¶ 16 Ot-

¶ 16. Ottan hamar az ő szivek, A' Bálpeorra tsüggedtek, Evének halott áldozatot, Kiért ismétlen az Isten, Rájok botsáta tsapásokot, Mert meg-busiták szertelen.

17. Miglen Phineás fel-kele, Es ő bűnöket meg-fedde, Ki általa a' tsapás meg-szűnék, Igazságára nékie, E' dolog tulajdonittaték, Mind örökkön és örökké.

18. Ismét haragra inditák, Kúttjánál a' háborgásnak, Kinna, Mofes sok gonoszt látott, Es tőlők sok bűt szenvedett, Szívében ugy meg-busíakodott, Hogy nyelve tsak nem vétkezett.

¶ 19. Pogány népet el nem törlek, Mint Isten hadta nékiek, Hanem azokkal elegyültek, Az ő dolgokat tanultak, Es ő bálványokat tisztelték, Kik fogdoló hálók voltak.

20. Mert ő az önnön fiokat, Es az ő szépleányokat, Az ördögöknek fel-áldozták, Artatlan vért ki-ontának, Fiokat áldozatra adták, A' Canáni bálványoknak.

21. A' földet meg-fertezteték, ő öldöklő véres kezek, ő magokat is meg-motskolák, Sok féle gonofságokban, Mert mélyen el bé-borulának, A' bálványi bujaságban.

¶ 22. Az Isten rajok haragvók, Es meg-indula ellenek, Örökkégitől el-irtozék, őket ada pogány kézben, Kik őket szertelen gyűlölték, Ur-ra tévé az ő népén.

23. Kik őket keményben gyötrék, Nehéz kezekkel terhelék: Gyakran ki-menté e' veszélyből, Még-is ellene járának, Hogy sanyargának illy veszettől, Hamiságok oka annak.

24. De még is a' kegyes Isten, Meg-tekinté inségekben, Meg-halgatá ohajtásokat, ő kötést meg-emplite, Meg-fzáná nagy nyavalyákat, Es nekik meg-kegyelmeze.

25. Hozzájok enyhite ismét, Kik fogságban tarták őket, Segéts Ur Isten, és hozz őfzve, A' pogányok közzül széllyel, Es szent nevedet örvendezve, Ditsirjük nagy ditsőfleggel.

26. Az Ur fel magasztaltassék, Istene az Izraelnek, Ditsirteffék az ő szent neve, Es hogy örökkéugy legyen, Minden nép igyen szollyon, szre: Ditsőfleg az Urnak, Amen.

S3

CVII.

CVII. SOLTAR.
CVII. SOLTAR. CL. M.

Confitemini Domino.

Elő-számlálása az Isten meg-szabadításának, melyet az embernek szokott gyakran meg-mutatni.

D Itsirjétek az Urat, Mert nagy ő jó-volta,
Es örökké meg-marad, A' ő nagy irgalma,
A' kik meg-váltattak, Ő általa kegyessen,
Kintol meg-tartattak, Őtet ditsirjék hiven.

2. Kiket ő támadatrol, Es nap enyészetről, Dél felél és északrol, Bégyűjte sok földről. Kik a' szörnyű pusztán, Idestova bujdosztak, Semmi váraft ottan, Lakásta nem találtak.

3. Holott nekik nem vala, Etelek italok, Kin lelkek el-bádgyada, Nagy bú szálla rájok, Ez ő infegekben, Istenhez kiáltának, Kitől nagy kegyessen, Meg-szabadittatának.

4. Es igaz úton őket, Nagy szépen hordozá, Holott lelnének helyet, Városra juttatá, Ezek hát vig szível, Az Ur Istent ditsirjék, Minden népnek széllyel, Nagy tsudáit beszéllék.

5. Hogy a' szomju lelkeket, Meg-itatá vizzel, Es mindaz éhezőket, Bé tölté étellel, Kik a' nagy sötétben, Fogságban hevertének, Halálos infegben. Nagy vasakat viselrek.

¶ 6. Mert az Isten igéjét, ők meg nem gondolák, Es az ő jó tanátsit, Meg-vették tsufolák, Kiért ők keményen, Meg-ostoroztatának, Segedelmekben, nem lén, Midőn így kénlodnának.

7. De hogy ő izűlegekben, Kiálták az Urat, Meg-menté őket menten, Visselvén gondgyatok, Ő nagy hatalmából, Fel-bontá köteleket, Halál árnyékából, El ki-botsátá őket.

8. Ald-

CVII. SOLTAR.

8. Aldgyák ezek az Istent, Ditsirjétek kegyelmét, Minden nép közt naponként, Hirdecsék tsudáit, Ő tőri fel-menten, Az erős értz kapukat, El-törli nagy könnyen, Az ő nagy vas zárjokat.

9. A' bolondok kinlódnak, Az ő bűnök miatt, Az Isten haragjának, Erzik benneki fullát. Sem étel sem ital, Nem kell semmire nekik, Mert a' szönyű halál, Szemek előtt forgodik.

10. Mihelt ők kiáltának, A' kegyes Istenhez, Tőle meg-tartatának, Nekik lön kegyelmes. Mihelt ő egy szót szól, Meg-jobbul az erőtlen, A' beteg meg-gyógyol, Mert meg-menti az Isten.

11. Aldgyák ezek az Istent, Ditsirjék kegyelmit, Minden nép közt oránként, Hirdecsék tsudáit, Istennek szivekből, Aldozzanak hűség-gel, Tsuda tételiről, Enekellyenek széllyel.

¶ 12. Kik az hajokon járnak, A' széles tengeren, Nagy veszélyben forganak kereskedéltűzven. Azok értik dolgát, Es nagy hatalmát láttyák, Számatalan tsudáját, A' mélységről gondollyák.

13. Hogy ha ő a' szélnek szól, Meg-indul leg-ottan, Nagy hirtelen fel-zudul, S' habokat széllyel hány, Mellyek fel-űtköznek, Es az eget verdefik, Ismétlen le-dőlnek, Rettegnek a' kik nézik.

14. Széllyel ugy tántorganak, Mint egy részeg ember, Semmihez nem kaphatnak, Mert széles a' tenger, De ha ez veszélyben, Az Istenhez kiálnak, Meg-menti kegyessen, Hogy el ne borullyanak.

15. Jó időt támáaszt ismét, A' tengert enyhíti, A' fel-emelt hab vizét, Szépen le-fekteti, Ott igen örvendnek, A' tengert sendességén, Ha az partra érnek, A' kit kívántak szintén.

16. Aldgyák ezek az Istent, Ditsirjék kegyelmit, Minden nép közt naponként, Hirdecsék tsudáit, Es ditsirjék őtet, A' gyülekezetben, Magasztallyák nevét, A' vénnek seregében.

¶ 17. Ő a' folyo-vizeket, Szintén ki száraztya, A' tsurgo kút-fejeket, Szárazra fordittya, A' gyümölsős földet, Meddő parlaggá téfzi, Mert itt sok bűnöket, Töttek, és az bünteti.

18. Esőkkel nedvesíti, A' száraz földeket, Folyással ékesíti, A' sovány helyeket, Es ez illy földeket, Adgya éhező népnek, Hogy itt lako helyet, Es várost éppitsenek.

19. Kik e' földet bé-vetik, Es szőlőt ültetnek, Es szép fű nevededik, Hasznokra a' népnek, Es őket meg-áldgya, Hogy szaporodhasának, Es fogyátkozása, Ne légyen a' tsordáknak.

20. De

20. De el-fogynak ísmetlen, Es sanyargattatnak, El-nyomatnak szertelen és szorongattatnak, A' fejedelmeket, Meg-vettetteké teszi, A' pusztaban őket, Ut nélkül széllyel viszi.

21. Kegyessen fel-emeli, Ő a' nyomorultat, Tselédit ki terjeszti, Mint a' sereg nyáját. Az jok kik ezt látták, Örvendez az ő szivek, De szájakat dugják, A' kik hamisan élnek.

22. A' kinek esze vagyon, Meg-nézzé ezeket, Es meg-láttya jó módon, Az Isten kegyelmét.

CVIII. SOLTAR. T.B.

60.

Paratum est cor meum.

Könyörgése Dávidnak Királyságának egész és teljes birodalmáért.

AZ XL. SOLTAR Notájára.

UR Isten kész az én szívem, Es azon vagyon én lelkem, Hogy tenéked énekellyen, Hegedűben zengedezzen, Nosza Lantok és Citherák, Zöndüllyeték-fel musikák, Mert igyekezem én szívemben, Így menni az Ur eleiben.

2. Ditsirlek Uram tégedet, Minden nemzetsegek előtt, Tisztellek szépénekekkel, Minden nép előtt vig szível, Mert a' te kegyelmes-séged, A' széles égre ki-terjed, Felfegyednek szent igasága, A' földhőket mind fellyül mulya.

3. Magasztaltátsál az égre, Ditsőfegyed nyújts e' földre, Szerelmes népedet tarts-meg, Nyújts kezéd, engem halgass-meg. Az Isten ő szent-ségében, Meg-vigasztala kegyessen, Hogy a' Sichemet én meg-vésem, Es a' Sukot völgyét el-mérem.

4. A' Galádót-is akképpen, Meg-vésem én nagy erőmben, A' manasses-is mind enyim, Azonképpen ez Ephraim. Mind e' seregek enyimek, Erőfegyed én fejemnek, Judalest Királyi országom, Es én törvény szerző regnálom.

5. Moáb lézen énnékem, Mintegy láb mosó edényem, Kiben lábaimat mosom, Es aztén bizonynal tudom, Es tellyességgel el-híszem, Edomra sarumát vetem, Philisteusok örvendgyetek, Az én ditsó győzödelmemnek.

6. Ki vinne engemet bátran, E' nagy kerített városban? Engemet ki vezérlene, Az erős Edom földére. Nem te tészedé Ur Isten, Ki minket ülsz helyből helyben? Hogy el nem jövé sereginkel, Meg-üzetél ellen-séginkel.

7. Légy

7. Légy minékünk segítségül, Örizz-meg ellenségingktől, Mert az emberi segítség, Hijában való epeség, Az Isten által minékünk, Lészen erős győzödelmünk, Es ő meg-szabadit bennünket, Meg-tapodgya ellenségingket.

CIX. SOLTAR. T.B.

28.

Deus laudem meam ne.

Könyörgése Dávidnak Doeg ellen, Christushnak a' Judás ellen.

AZ XXVIII. SOLTAR Notájára.

OH Ur Isten én ditsőfegyem, Ne halgass, ne felejts-el engem! Mert rágalmaazz az istentelen, Száját reám tátotta szörnyen, Hazugságot szól ellenem, Nyelvével sérteget engem.

2. Ok nélkül rolam gonoszt szólnak, Es nagy ellenségeknek tartnak, Azért hogy én őket szerettem, Kegyetlenül gyűlölnék engem, En tsak Istennek szüntelen, Imádkozom ez inségben.

3. Jokért nékem gonoszt fizetnek, Jo szeretetemért gyűlölnék, Támasz az én ellenségemre, Istentelent büntetésire, A' Sátán állyon mellette, Job keze felől nékie.

4. Ő néki minden ítéletben, Nehéz kárhoztatása legyen és minden-némű könyörgése, Bűnre fordullyon ő ellene, Hofzszú élete ne legyen, Más állyon az ő tisztiben.

5. Fiai legyenek arvákká Felesége özvegy aszszonnyá, Gyermekei ez földön szüntelen, El-bujdossanak helyből helyben, Házokból ki pusz-tullyanak, Es ok széllyel koldullyanak.

6. Az uforás ennek marháját, Ellenség vegye-el jószágát, Ne legyen segedelme néki, Inségében ne szánnya senki, Az ő árvain e' földön, Semmi nép ne könyörüllyön.

7. E' földről minden maradéki, El-töröltesse nek ő néki, Nemzete el-fodgyon más részben, Es el ne felejtse az Isten, Bűnöket ő elejek-nek, Mell yet öktselekedtenek.

8. Istentől ne legyen el-fedve, Az ő ánnának undok vétke, Sőt minden bűnök ő nékiek, Isten eleiben érjenek, E' földön ő hire neve, El-töröltessek örökké.

9. Azért hogy soha semmi-képpen, Ő nem könyörült a' szegényen, A' nyomorult embert nem szánta, Sőt a' nyavalyást sanyargatta, Es azt halálra kergette, A' kinek nagy volt sérelme.

10. Az átkot mindenkor kívánta, Azért méltán meg-esik rajta, Az

T

áldás

áldás nem kellet ő néki, Azért méltán azt el nem vészi, Ő magát mint egy ruhában, Öltözte az átokban.

11. Az átok mint a' viz ő belé, Ugy follyon, kivel tellyék béle, Minden tsontyát az ő nagy átka, Mint a' ható olaj meg-járja, Atokban mint öltözetben, Övedzek minden időben.

12. Illy jutalmat ad Isten nékik, Kik az én lelkemet kergetik, Es reám szörnyen agyarkodnak, Eletemről sok gonoszt szólnak, Te pedig kegyelmes Isten, Légy jelen nagy inségemben.

13. Irgalmaddal biztatom lelkem, Szent nevedért őrizz meg engem, Mert szegény szűkölködő vagyok, En szívemnek fájdalmi nagyok, Im el kell múlnom hirtelen, Mint az árnyék a' sötétben.

14. Egy helyről másokra kell mennem, Mint a' fászkát kergetnek engem, Az én térdeim el-lankadtak, Bőjtölés miatt tántorognak, Minden testem úgy el-fáradt, Semmi kővére nem marad.

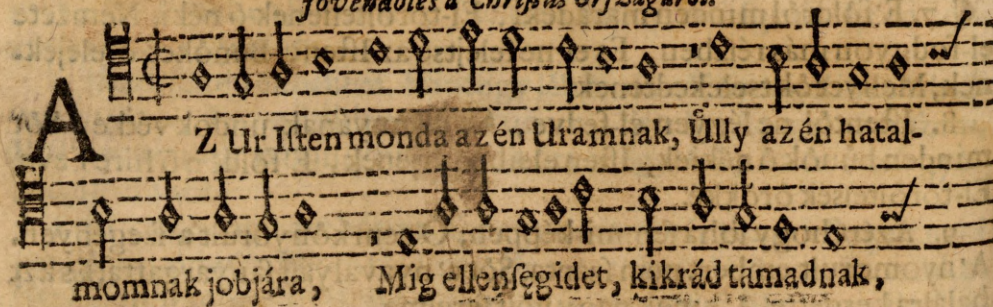
15. Ez én nagy keferűségemben, Tsufolnak és gyaláznak szörnyen, Fejeket rázzák midőn látnak, Es engem gunyolnak boszszontnak, Azért Ur Isten segít-meg, Nagy kegyelmességedért tarts-meg.

16. Midőn én ellenem fel-kelek, Tőled meg-szégyenitessenek, Hogy én örvendezzek szívemben, Ezek eszenek nagy szégyenben, Es érdemlett gyalázatban, Öltözzenek mint palástban.

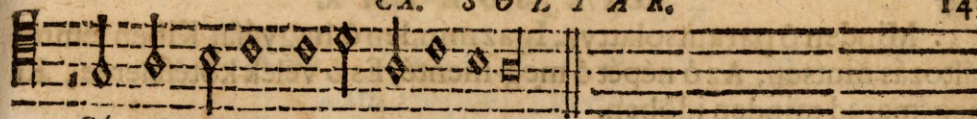
17. Az Ur Isten én az én számmal, Ditsirem szép ének mondással, Magasztalom őtet szüntelen, Mert ő könyörül a' szegényen, Es azok ellen meg-tartya, A' kik itélik halálra.

CX. SOLTAR. CL.M.

Dixit Dominus Domino.

Jövendülés a' Christus Országáról.

Számoly

Sámoly székül vetem lábad alá.

2. Az Ur a' Sionból küldi páltzádat, Birodalmodnak erősségére, Ellenség közt mutasd országgláfordat, Uralkodgyál a' népnek közöttte.

3. Ditsősségére a' te szentségednek, A' nép örvendez győzödelmeden, Olly fok fiaid tenéked születnek, Mint az hajnali harmat az földön.

4. Mert az Ur Isten meg-esküött tenéked, Mellyet meg nem bán soha örökké, Melchisedek rendi szerint (ezt értse,) Te vagy a' fő Pap most és örökké.

5. Az Ur a' ki ül a' te job kezeden, Ha meg-haragszik egykor valóban, Az hatalmas Királyokat erőssen, Hatalmával meg-rontya legottan.

6. A' pogányokon ítéletit tartya, Meg tölti a' földet holt testekkel, Ellenségidnek fejeket meg-rontya, Orzága ki-hat e' földre széllyel.

7. Az úton iszik ő a' folyamatból, Kinek vize foly nagy harfogással, Ennek-okáért ő nagy hatalmából, Fejét fel-emeli, méltosággal.

CXI. SOLTAR. T.B.

24.62.95.

Confitebor tibi Domine,

Hála-adása az Izrael népének.

Az XXIV. SOLT. notájára.

H Alát adok Uram néked, Tellyes sziból áldlak téged, A' hiveknek ő feregiben. Meg-vallom ditsősségedet, Hirdetem ditsiretedet, Eletemnek minden rendiben.

2. Nagyok az Urnak tsudái, Es a' ki azt meg-tekinti, Örvendez annak az ő szive, Az ő ditső méltosága, Es az ő szent igazsága, Meg-marad örökkön örökké.

3. Tsuda dolgait az Isten, Szerzette emlékezetben, Kegyes és irgalmaskedvéből, Etelt ad azoknak bőven, A' kik őtet félik hiven, Meg-emlekezik kötéseiről.

4. Népével nagy tsudákat tett, Hogy a' pogányok örökét, Kezekben adá ő nékik: Merő hűség és tisztaság, Es álhatatos igazság, Minden dolga az ő kezének.

T2

f. Min

5. Minden ő parantsolattya, Igaz minden ő hagyása, Kiben semmi változás nintsen, Az ő népet ő meg-menté, Es ő vélek kötést serze, Ki meg-marad minden időben.

6. Szent és ditső az ő neve, Es az Urnak ő felelme, A' jó bőltsefegnek kezdeti, Ki meg-tartya ő törvényét, Es meg-őrzi szent Igéjét, Annak meg-marad ditsireti.

CXII. SOLTAR. T.B.

Beatus vir qui timet Dominum.

Tanuság az Isteni félelemről.

B Oldog ember az ki az Istent, Féltiszteli szive szerént,
Es az ő törvényt szereti, Nagy lesz ez földön ő nemzete,
Óregbül az hivek serege, Mert az Ur meg-áldgya és őrzi.

2. Gazdagsággal őtet meg-láttya, Kivel bővölködik ő háza, Igazsága meg-áll örökké, A' hiveknek a' sötétségben, Világot támaszt a' jó Isten, Hogy láttasék rajtok kegyelme.

3. Az hű ember költsönt ad szível, Hamissággal senkit nem terhel, Ez el nem dől, meg-áll végiglen, Ki az igazságot kedvelli, Es életét ahhoz rendeli, Örök emlékezetben léfzen.

4. Es ő egy szálát sem fél azon, Hogy róla gonosz hír támadgyon, Reménsege néki az Isten, Es bátorságos az ő szive, Mig-meg láttya hogy ellensege, Meg-büntettetnek, esnek veszélyben.

5. Javait hiven osztogattya, A' szűkölködőket nem hadgya, Kiből őregbül igazsága, Az ő szarva meg nem hanyatlik, Söt ékeffen fel-emeltetik, Bőtsületes nagy méltóságra.

6. Hogy ezt láttya az Istentelen, Bőszonkodik rajta szívében, Es ő nagy gonosz haragjába, Tsikorgattya fogait szornyén, De ha meg-eped-is mérgében, De el-vész minden kívánsága.

CXIII.

CXIII. SOLTAR. CL.M.

Laudate pueri Dominum.

Ditsireti az Istennek felséges voltának, és hogy a' szegényeket fel-emeli.

A Z Urat ti ő szolgai, Ditsirjétek mert érdemli,
Aldgyátok szent nevét mindnyájan, Ditsirtesésk szent felsége,

Most és örökkön örökké, Ő szent neve áldasék tisztán.

2. Napkelettől enyészetig, Áldasék neve mind végig, Mert az Ur a' magas mennyekben, Regnál minden pogányokon, Nagy ditső hatalma vagyon, Melly fellýül hat a' szép egeken.

3. De ki volna hasonlatos, E' mi hatalmas Urunkhoz? Kinél felségesb sohól nintsen, A' ki mélyen el-alá néz, Mindenre valami hol lesz, Itt e' földön, és fõnn az égben.

4. A' szegényt porból fel-vész, Es sárból fel-emeli, Allapattyát fel-magasztalván, Fel-ülteti végezetre, A' nagy fejedelmek közzé, Az ő népe közt hazájában.

5. Az az szízyon izomoruságát, Ő magtalansága miatt, Boldog vigaságra fordittya, Gyermeké annyává teszi, Es szépfiakkal szereti, Házát gyümöltsel szaporittya.

CXIV. SOLTAR. CL.M.

In exitu Israel de Aegypto.

Hála adása az Izrael népének.

H Ogy Izrael ki-jött Aegyiptomból, Holott az nép

T3

idegen

idegen nyelven szól, Meg-tére Jákob Háza, Judát Isten
magának szentelé, Az Izraelt országul fel-vövé,
Ó lón nékie Ura.

2. A' tengerezt látván hátra álla, A' jordan vize félen fordula, Mind hátra sietének, A' hegyek szökdöstek mint a' kosok, Es az halmok mint a' juh bárányok, Magassan szökdöfének.

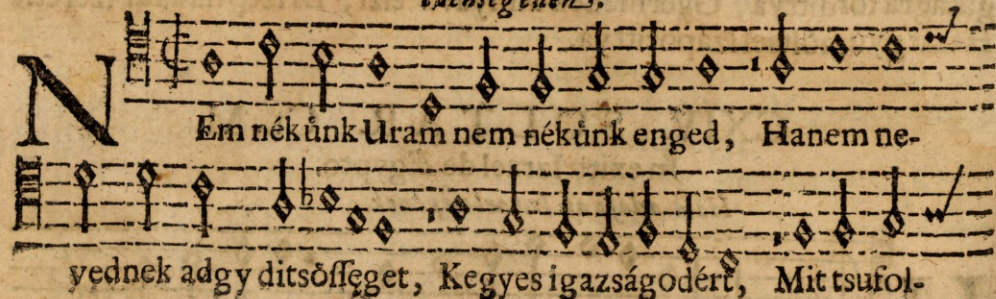
3. Mi lelt téged tenger? mit tért hátra? Mi lelt téged Jordán? ki úz vízfű? Hogy el-szaladtz illy igen? Mit szöktetek hegyek mint a' báránkák? Esti halmok mint a' kis juhotskák, Miért szöktök illy főnyen?

4. Az Urnak haragoszine előtt, Jácob Istene haragja előtt, Mind e föld meg-rettenyen. Ki a' kő sziklát tó-vizzé téfzi, A' kemény kővet vízzé erefzti, Hatalmas erejében.

CXV. SOLTAR. CL. M.

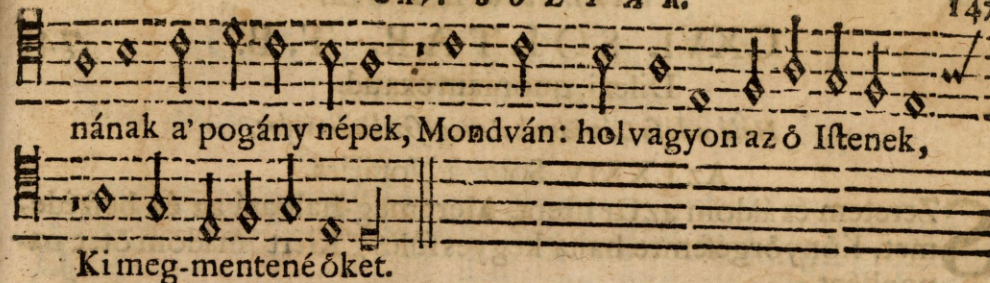
Non nobis Domine non.

Könyörgés a' meg-szabadításért, és vigasztalás a' balványimádó ellenség ellen.

Nem nekünk Uram nem nekünk enged, Hanem ne-
vednek adgy ditsőfféget, Kegyes igazságodért, Mit tsufol-

nának

nának a' pogány népek, Mondván: hol vagyon az ó Istenek,
Ki meg-mentené őket.

2. De a' mi Istenünk erejével, Valamit akar mindent meg-mivel Mind mennyen és földön: De fok bálványok a' pogányoknak, Aranybol ezüftből tsináltatnak, Embereknek kezekben.

3. Szájok vagyon nekik, de nem szólnak, Szemek vagyon, de semmit nem látnak, Nints elevenség benne, Fülök vagyon, de még-is nem hallnak, Orrok-is vagyon, de nem szagolnak, Szagot ők nem éreznek.

4. Kezek vagyon, de semmit nem fognak, Lábok-is vagyon, még sem járhatnak, Nem szólnak ó torkokkal, Hasonlok ezekhez kik ezeket, Tsinállyák, és kik tisztelik őket, Egyenlővek egymással.

5. De te Izrael Istenben bizzál, Es az Ur Istenhez ragaszkodgyál, ó paisod tenéked: Aronnak háza Istenben bizzál, A' nagy Ur Istenhez ragaszkodgyál, ó meg-ségithet téged.

6. Isten félök bizzatok Istenben, Hidgyetek az ó segedelmében, Bizzatok e' paisba: Meg-emlit az Ur mert szeret minket, Es az Izraelhez nyújtja kegyelmét, Aron házat meg-áldgya.

7. Ó meg-áld mind kitsint és mind nagyot, A' kik őtet félik mint Urokat, Es kik szolgallyák őtet: Az Ur titeket bővön meg-áldgyon, Sok áldásival meg-szaporitson, Es minden nemzettöket.

8. Meg-áld a' nagy Ur Isten titeket, A' ki teremttette mennyet földet, Minden szép ékességgel, Az eget ó magának meg tartya, Földet ember fiainak adgya, Hogy azt meg-lakják széllyel.

9. Senki téged Uram nem magasztal, Sem ditsir, a' ki halallal meghal, Es tétetik a' firben, Mi annak-okáért a' kik élünk, Téged Ur Isten áldunk, ditsirünk, Most és minden időben.

CXVI.

CXVI. SOLTAR. T. B.

74.

Dilexi, quoniam exaud.

Hála-adás a Dávidnak a meg-szabadításért.

Az LXXIV. SOLTAR Notájára.

Szeretem és áldom az Ur Istent, Mert meg-halgatá az én beszéde-met, Kőnyörgésemre hajta kegyesfülét, Kiért imádom őtet na-ponként.

2. Midőn az halál, környűlvön engem, Estsak nem szörnyű köte-libenejte, Pokolnak kinnya engem rettegtete, Nagy volt bánatom és nagy sérelmem.

3. Segítségül hívám az Ur nevét, Tarts-meg lelkemet: s' ottan meg-segite, Az Ur hű, igaz, és nagy ő jó kedve, Ő meg-őrzi az együ-gyűket.

4. Mikor én nagy nyavalyában volnék, Ottan meg-menté nyomo-rult életem: Légy tsendességben te azért én lelkem, Látván fegedel-mét felfegednek.

5. Te meg-mentél az haláltól engem, Szemem firástol, lábomat esteftől: Az élők földén rájok szűnetlenül, Az te színed előtt én Iste-nem.

¶ 6. Hitem Istenben mikor így szóllék, En szegény lelkem vala nagy infegben, Eset mondám félelmes sietőségben: Híszem hazugok min-den emberek.

7. Mit adgyak az Urnak jó-tétéjért, Az hála adó pohárt én fel-vé-szem, Es az Ur jó-téteményit hirdetem, Szent nevét áldom segítse-géjért.

8. Fogadásom az egész nép előtt, Hála-adással meg-adom nékie, Az hiveknek halála (minden hídgye) Drágalátos az Ur szeme előtt.

9. Imádlak téged idvőzítőmet, Ki engem választál szegény szol-gádnak, Fia lévén szolgáló leányodnak, Fel-oldozád minden köteli-met.

10. Aldozom néked hála-adással, Nevedet minden nép előtt hir-detem: Es a' melly fogadást az előtt töttem, Meg-állom minden előtt vigsággal.

11. A' te házadnak ő pitvariban, E egész Jerusálemben tisztellek: Velem egygyütt az Urat ditsirjétek, Mondgyatok alleluját mindnyá-jan.

CXVII.

CXVII. SOLTAR. T. B.

149

127.

Laudate Dominum omnes.

Intése minden népeknek, hogy Istent ditsirjék az Christus országában való hívásáért.

A Z Urat minden nemzetek, Ditsirjétek minden népek,
Mert nagy az ő kegyessége, Kit rajtunk meg-erősíte,
Es meg-marad igazsága, Mind örökké, Alleluja.

CXVIII. SOLTAR. CL. M.

66. 98.

Confitemini Domino quon.

Tanulság a Dávid Királynak, és a' Christushnak Országáról.

Az LXVI. SOLTAR Notájára.

ADgyatok hálaát az Urnak, Mert nagy az ő kegyessége, Es nagy volta szent irgalmának, Meg-marad most és örökké. Izrael bá-torsággal mondgyad, Hogy meg-áll kegyelmessege, Irgalmas voltáról azt vallyad, Hogy meg-marad mind örökké.

2. Mondgyad bizvást Aronnak háza, Hogy az Urnak ő jó kedve, Es meg-marad irgalmasága, Most és örökkön örökké. Istenfélők mond-gyátok mostan, Hogy az Urnak kegyessége, Meg-marad ő tellyes vól-tában, Ettől fogva mind örökké.

3. Az Urhoz én nagy infegemben, Kőnyörögvén fel-kiálték, Es meg halgata kérésemben, Tőle fegedelmet nyerek: Az Ur Isten vagyon én velem, Es tőlem másóvá nem tér, Hát kitől kellyen nékem félnem? Mit ártson nékem az ember?

¶ 4. Jelen vagyon velem az Isten, Es a' kik jomnak örűlnék: Meg-vetem őket félen nézven, A' kik engemet gyűlölnék: Sokkal jobb az Istenben bizni, Hogy nem valamely emberben, Sokkal jobb benne reménleni, Hogy nem mint a' fejedelmekben.

V

s. Kór-

5. Környül-vőttek a' pogányok, De az Ur nevében bizom, Es olly jó reménységben vagyok, Hogy őket mind el-le-vágom. Mint a' méhek környül vőttek, De őket el-verem menten, Vélek edgyütt oda leszek nevek, Mint aszfú tövis a' tűzben.

6. Kőrös környül fogtak engemet, Es kerengnek környülöttem, De én reménlem Istenemet, Hogy őket én mind el-veztem. Te ellenség én rám támadál, Es meg-akarál ejteni, De csak hijában munkálkodál, Mert éltetemet Isten őrzi.

7. Az Ur énnékem erősségem, Es én róla éneklek, Tsak ő énnékem fejedelmem, Es én ő benne reménlek. Az hivek vigan énekelnek, Az ő hajlékjokban széllyel, Mert job-keze az Ur Istennek, Nagy erős dolgokat mivel.

8. Az Ur meg-mutattya hatalmat, Job karját ha fel-emeli, Es tse-lekedik nagy dolgokat, Kiket nyilván kell ditsirni. En ellenségim meg értsétek, Hogy az én dolgom illyetén, Hogy én meg nem halok de élek, Az Ur dolgait hirdetvén.

9. Az Ur meg-büntete engemet, Es igen meg-ostoroza, De nem akarál el-veztettem, Es az halálnak nem ada. Nyírsátok-meg azért kapuit, Az igazság templomának, Hogy bé-menvén nagy ditsőffégit, Ditsirhessem e' nagy Urnak.

10. Mert tsak ez kapuja az Urnak, Kinn az hivek elbé-mennek, Kik fel-nyitvatnak tsak azoknak, A' kik igazságban élnek. Ditsirlek téged énekekben, Hogy engemet meg-alázál, De ísmét fel-vővél kegyessen, Es engem meg-szabadítál.

11. Ez kő a' kit az ház éppitők, Itéltek meg-vetendőnek, Az ép-pületben úgy helyhetők, Feje lóna' szegeletnek. Ez pedig az Ur Isten-től lőtt, A' kizet ilyen rendelte, Ez dolognak szemeink előtt tsudálatos hoszfza vége.

12. Ez jeles napot ő magának, Készítette az Ur Isten, Azért ez nap jelen voltának, Vigadgyunk, minden örvendgyen. Uram kérlek hogy meg-örizzed, Ez te királyodat mostan, Birjad és szerentséssé tegyed, Mindennemű dolgaiban.

13. Aldott az ki az Ur nevében, El-jöve nagy ditsőfféggel, Aldunk ditsirunk egyetemben, Az Urnak háza-népével, Erős az Isten a' ki minket, Igyen meg-világosita, A' fel-áldozando öröket, Kőssék az ol-tár szarvára.

14. Te vagy az én erős Istenem, Téged örökké tisztellek, Te vagy jó Istenem énnékem, Kit én szüntelen ditsirek. Adgyatok hálát ez nagy Urnak, Mert nagy az ő kegyessége, Es nagy volta szent irgal-mának, Meg-marad most és örökké.

CXIX. SOLTAR. T. B.

Beati immaculati in via, &c.

*Tudomány az Istennek az Szent Írásban foglaltatott igéjéről,
és szent törvényéről.*

Alaph. 1.

A Z olly emberek nyilván boldogok, Az kik igaz-sággal járnak életben, Isten törvényére vagyon gondgyok, Es az szerént élnek minden időben, Az kik szent bizony-ságít meg-örzik, Es az Istent szívek-szerént kerefik.

2. Boldogok azok-is mondom nyilván, Az kik hamisságot nem tse-lekefsznek, De mindenkor az Ur útáiban, Járnak és szent ártatlanság-ban élnek, Meg-hattad hogy parantsolatidat, Jól meg-örizzük minden mondásidat.

3. Vajha én olly boldoggá lehetnék, Hogy járhatnék a' te szent útá-idban, Es engedhetnék szent törvényednek, Ha nézhetném törvénye-det valóban, Es azt szívemben bizonynal hinném, Hogy soha semmi szégyenben ne esném.

4. Hálát adok néked tellyes sziből, Hogy meg-tanítasz te ítéletidre, Mellyek tiszták minden hiba nélkül, Meg-tartom és gondom lesz törvényedre, De kérlek téged ön én Istenem, Hogy soha örökké ne hadgy el engem.

Beth. 2.

5. **B**eszéld-meg mit tegyenek az iffiak, Hogy ők élheszenek fegyhetetlenül? Szent igéd szerént utokat szabják, En téged kerestelek szüntelenül, Kérlek Ur Isten tellyes szivemből, Ne hadgy-el tévelyednem törvényedtől.

6. Az te igédet rejtem szivemben, Hogy semmi bűnnel ne bántsalak téged, De meg maradgyak te ősvényedben, Minden dolgomban megtartom törvényed, Aldott Isten taníts-meg engemet, Hogy igazán értem rendelésedet.

7. Ítéletedet én ajakimmal, Es a' te szádnak ő kegyes beszédét, Előszámlálom hálá-adással, Kötésséddel vigasztalom szivemet, Bizonyágidon örvendez lelkem, Kik gazdagságnál kedvesbek énnékem.

8. Szüntelen gyönyörűségem nékem, Vagy on tsak a' te parantsolatidban, Te útaidat gyakran emlitem, Hogy meg ne essem valaha azokban, Szent igazságodban minden kedvem, Es az te igédet el nem felejttem.

Gimel. 3.

9. **C**Seleked ezt szolgáláddal kegyessen, Hogy én élhessek tovább ez világban, Es szent Igédet meg-tartsam hiven, En szemeimet nyírd-meg világossan, Hogy a' te törvényed meg-tekintsem, Es annak tsudait eszemben végyem.

10. Miglen én e' földön járok kelek, Ne rejsz-el tőlem parantsolatidat, Mert kívánság miatt el-epedek, Igen ohajtom szent igazságodat, az te ítéletedhez szivemben, Nagy kívánságom volt minden időben.

11. Uram a' kevélyeket meg-rontod, Atkoztak és nagy büntetésre méltók, Az kik meg-vetik parantsolatod. Forduljon el-rólam ő gyalázatt yok, Kik tsak azért gyaláznak szolgálodat, Hogy meg-örzöm az te bizonyágidat.

12. Az fejedelmek én reám törnek, Minden őszve-gyűlnek, de a' te szolgálod, Szentléget nézi ítéletednek, Az melly én szivemnek nagy örömet ad, Bizonyágid nékem vigaságim, Es minden dolgomban tanács adom.

Daleth.

Daleth. 4.

13. **D**Elám a' porban hever életem, Mint ha majd vitetném a' koporlóban, Elefz-meg szent Igéd szerént engem, Midőn útaimat előszámlálván, Fel-kiálték, ottan meg-segitél, Taníts engem törvényedre jó kedvel.

14. Add értenem parantsolatidat, Es elmélkedem a' te tsudáidról, Es elmémben foglalom azokat, Szivem keferűség miatt ki-buzdol, Igéreted szerént segits engem, Hogy tőled ismét meg-erősítessem.

15. Az hamis útról Uram téríts-el, Törvényednek vezérly igaz útra, Kinnember járhat szép tsendességgel, Juttass kegyessen szent igazságodra, Az te ítéleted el-választom, Igazságodat szemem előtt tartom.

16. Bizonyágidra hajtom szivemet, Es életem azok szerént rendelem, Ments-meg szegyen-vallástol engemet, Ha meg-tartatik általa én szivem, Parantsolatidra lesz nagy gondom, Es vig örömmel azokat meg-futom.

He. 5.

17. **E**N Istenem taníts útaidra, Hogy szent Törvényedre gondot vigyéllyek, Es azokat meg-tartsam mindenha, Adgy értelmet, igazgass Uram kérlek, Hogy törvényidet őrizzen hiven, Es meg-tartsam mindenkor én szivemben.

18. Igazgass, vezérly hogy ne vétkezzem, Mutasd-meg parantsolatid ősvényét, Mert azokban igen gyönyörködöm, Te rendelésedre hajtsad szivemet, Nagy figyelmetes együgyűségben, Es engem ne hadgy élnem fősvényűségben.

19. Fordítsad-el az én szemeimet, Hogy hejában valokat ne nézzenek, Az te útadban éltes engemet, Szolgáddal láttast Sz. igéretednek, Bé-töltésed, a' ki téged tisztel, Es mindenkor fél alázatos szível.

20. Vegy el-rólam minden gyalázatot, A' kitől én igen félek rettegek, Jok a' te ősvényid, és azokat, En meg-tanulni igen örvendezek, Törvényedben gyönyörködik szivem, Igazságodban éltes Uram engem.

Vau 6.

21. **F**Orduljon hozzám Uram kegyelmed, Segedelmet adgyad hogy láthassam, Igéretedből velem ezt tegyed, Hogy szájokat azoknak bé-dughassam, A' kik engemet gyaláznak szörnyen, Mer. bizom a' te szent igéretedben.

V3

22. Igaz

22. Igaz igédet ne vedd-el tőlem, Hogy az mindenkor légyen az én számban, Szerzésedben vagy on reménységem, Te törvényedet szívemben foglalván, Es azt meg-tartom én minden módon, A' szerént élven most és mindenkoron.

23. Szüntelen járok én nagy örömmel, Mert te parantsolatidat követem, Szívem mindenkor azokra szemlél, A' Királyok előtt bizvást beszéllem, A' te bizonyságidat, mellyektől, Meg nem rettenek, nem féllek szégyentől.

24. Gyönyörködöm a' te törvényedben, Minden parantsolatidat szeretem, Mindenek felett egész életemben, Az én kezeimet én fel-emelem, A' te kedves parantsolatidra, Es én azokról beszéllek mindenha.

Zain. 7.

25. **G**ondold-meg azt és juss on eszedben, A' mit szolgádnak egyszer meg-igértél, Jó reménységet adván szívemben, Minden infegben vagyok bátor szível, Mert a' te szent beszéded engemet, Meg-újít és el-vézi sérelmemet.

26. A' kevély népek tsufolnak engem, Es nevetnek, de nem gondolok vélek. Hogy törvényedet azért meg-vetném, De a' te ítéletedre tekintek, Mellyeknek tisztaságát jól tudom, Es magamat azokkal vigasztalom.

27. Es minket az Istentelen népek, Kik el szakadtak a' te törvényedtől, Gondolatimnak nagy bútszereznek, Azonképpen én a' te szerzésidről, Eneklettem én nagy örömömben, Az én bujdosásimnak minden helyén.

28. Sem éjel sem nappal meg nem szűnöm, A' te nevedről gyakran emlekezni, A' te parantsolatod keresem, Fő-képpen erre szoktam vágyakozni, Minden előtt magamban el-fzántam, Hogy a' te törvényedet én meg-tartsam.

Heth. 8.

29. **H**iszem te vagy az én örökségem, Tellyes örömmel azért azon léfzek, Hogy a' te igédet meg-örizzem, A' te színed előtt szívből könyörgök, Kegyelmezz-meg Ur Isten énnékem, Mert szent ígéreted vigasztal engem.

30. Jól meg-gondolom az én útamat, Hogy az jóútról el ne tévedgyem, Arra vezérlem minden gondomat, Bizonyságidra lábaim téri-

téritem, Igen fietek, nem késem semmit, Hogy meg-tarhaflam szent parantsolatid.

31. Meg-fosztottak az Istentelenek, El-pusztítának, de mind azon által, Tőlem törvényid nem felejtetnek, Még éjszélkor fel-kelek vigasággal, Es tégedet ditsirlek és áldlak, Ítéletért szent igazságodnak.

32. Az olly népekhez adom magamat, A' kik téged félnek és reád néznek, Es meg-tartják parantsolatidat, Bűségével te kegyelmeffégednek, Tellyes e' világ, azért én Uram, Szent törvényedre tőled taníttassam.

Thet. 9.

33. **I**Mé szegény szolgáddal sok jót től, Szent ígéreted szerint meg-fegitél, Kinn most-is örvendek tellyes szívből: Taníts és áldgy engem jó értelemmel, Engedd nekem szent ismérétedet, Mert én igaznak tartom törvényedet.

34. Minek-előtte meg-büntettetném, Az igaz útát el-vétettem vala, Most életem igédhez rendelem, Nagy szorgalmatossággal nézek arra Uram jó kedvű vagy és irgalmas, Azért szerzésedre engemet ok-tals.

35. A' kevélyek rólam hamiságot, Kóltnek, de én a' te szent törvényedet, Meg-örizem parantsolatidat. Kővér az ő szívek és el fel-dűllyet, En pedig a' te szent törvényedben, Gyönyörködöm én tellyes életemben.

36. Jomra lótt nekem hogy meg-alázál, Hogy meg-tanulnám a' te törvényedet, Kiñ igyekezem nagy ohajtással, Aranyt, ezüstöt és egyéb effélet, Kit az emberek nagyra bősűlnek, Törvényedhez képest tartok semminek.

Jod. 10.

37. **K**Ezeiddel formáltál engemet, Taníts-meg azért parantsolatidra, Hogy tudgyam törvényednek értelmét, E ezen indulnak nagy vigaságra, Az Isten felők látván ez dolgot, Hogy igédben vetem bizodalمامot.

38. Igaz vagy Uram ítéletedben, Tudom hogy senkit nem büntetzméltatlan, Engem-is méltán büntet ekképpen, Kérlek tselekedgyed ezt irgalmadban, Hogy én meg-vigasztaltassam megént, Szolgádnak mondott ígéreted szerént.

39. Nagy irgalmadat mutass-meg nekem, Hogy éllyek, mert tsak te törvényedben, Vagy on minden én gyönyörűségem, A' kevélyek effe-

essenek szegyenlegben, Kik engem hamis okkal terhelnek, De én a' te törvényedről beszéllek.

40. Térjenek hozzám mostan mindenek, Kik téged félnek, törvények tisztelik, Es a' te bizonyságidnak hisznek, Tiszta én szívem, el sem tévelyedik, De meg-tartya parantsolatidot, Hogy ne vallyak szeg yent se gyalázatot.

Ceph. 11.

41. **L**Elkem el-fogynagy kívánságában, Midőn várom a' te segedelmedet, Bizván igédnek fogadásában, Ugyan el-fárasztom az én szememet, Nagy várakozás miatt, így szólván: Mikor vigasztal sz-meg engem valóban.

42. Noha én csak nem hasonlo vagyok, A' fűstön el-aszot száraz tom-lóhoz, Szerzésidre még-is gondot tartok, Miglen kell várom? mikor látz igyemhez? Mig halasztod-el ítéletedet? Es ha büneted meg el-ellenfégit?

43. A' kevélyek, kik szent törvényedet, Meg-vetik, titkon nékem vermet ásnak, De ha tekintyűk szent szerzésidet, Minden parantsolatid jök igazak, Nagy méltatlanul kergetnek engem, Tarts-meg azért és légy én segedelmem.

44. Csak nem el-vesztének ők engemet, Es majd ugyan el-tórlének e' földről, Még sem hagyom-el szent törvényedet, Tarts-meg életemet kegyességedből, Hogy meg-tartsam felleget kötést, Es meg-örizzem szádnak bizonyságit.

Lamed. 12.

45. **M**Ind örökké Uram a' te igéd, Meg-áll és meg-tart a' mennyégben, Azon-képpen Isteni hűséged, Meg-marad örökké minden időben, Mint ez álló föld kitte fundáltál, Ki az ő helyében mindenkor meg-áll.

46. Mind ma és mind örökké meg-álnak, A' miket te rend szerént teremtetél, Estenéked mindenek szolgálnak, Hogy ha magamat a' te törvényeddel, Nem vigasztaltam volna, már régen, El-vesztém volna én nagy inségemben.

47. Nem felejttem-el szent törvényedet, Es gondolt tartok parantsolatidra, Mert te azokban éltet engemet, Tekints Uram kegyelmeffen szolgádra, Légy segítőgem, mert tiéd vagyok, Es törvényednek őrző sere vagyok.

48. Az

48. Az Istentelenek reám titkon, Intselkednek és törnek életemre, Enelmélkedem bizonyságidon, Es minden dolgot ha meg-nézek végre, Látom hogy mindenek el-mulandók, De a' te törvényid meg-maradandók.

Mim. 13.

49. **N**Agy szerelmem nagyon törvényedhez, Mellyről naponként örömet beszéllek, Mertez nékem vig örömet szerez, Teparantsolatid bőltsebbé téznek, Engemet minden ellenségitim-nél, Mert örökké tolem nem távoznak-el.

50. Tudós vagyok én tánitoimnál, Az mellyeket nagy bőltseknek tart minden, Mert bizonyságod elmémben meg-áll, Még a' vénnek néls bőltseb vagyok én. Mert törvényed szemem előtt tartom, Es elmémet attol el nem fordítom.

51. Minden hamis utat el-kerülök, Hogy lábom ne járjon gonosz ösvényen, Igéd meg-tartásának örülök, Ítéletedet tekintem szüntelen, Azokrul soha el nem távozom, Kik által én te tőled tanítatom.

52. Az te beszéded édes és drága, Még a' méznél-is edésb az én számban, Ki-mondhatatlan gyönyörű volta, Igédben van bőltsefégem fundálván, Bőltsefégemet abban keresem, Az hamiságnak ösvényét gyűlölöm.

Nun. 14.

53. **O**Ránként fáklám nékem szent igéd, Melly világot tart nékem útaimban, Hogy egyenesen járjam ösvényed, Az mellyen én járhatok bátorságban, Meg-esküszöm néked és meg-állom, Hogy igazságodnak jussát meg-tartom.

54. Fölötte igen meg-nyomorodtam, Enyhíts-meg, és vég-fel engem ismétlen, Az mint nékem meg-igérted Uram, Az áldozat kit szájam néked tézen, Kérlek hogy légyen kedves te nálad, Es ítéletedet tudtomra adgyad.

55. Halálos veszélyben forog lelkem, Ugy hogy markomban hordozom életemet, Szent törvényedet még sem felejttem, Az hitlenek kik gyalázzák nevedet, Tört vetnek nékem mindenütt széllyel, Szent szerzésidől még sem távozom-el.

56. Bizonyságidat örököül birom, Es azokat tartó drága kintsemnek, Azokban lesz mindē vigaságom, Szívemet hajtom a' te törvényednek, Meg-tartására minden időben, Es azokat meg-örzöm mind végiglen.

X

Samech.

57. **O**Sztónóffen gyűlölöm azokat, A' kik mindenkor tsak gonofzt gondolnak, De szeretem parantsolatidat, Es tsak tégedet tartlak oltalmamnak, Igéretedben van reménységem, A' te szent igéd meg-vigasztal engem.

58. Gonofz-tévők mennyetek-el tőlem, Mert én azt mind meg-akarom tartani, A' mit az Isten parantsol nékem, Igéd szerént fies engem táplálni, Hogy élhessek segits-meg Ur Isten, Ne szégyenüllyek-meg reménységemben.

59. Légy gyámolom, adgy jó egészséget, Ugy léfzen énnékem kedves törvényed, Abban kerefem én örömmöt, Az ollyakat te mind az föld-höz vered, Kik el-hajlanak igazságodtul, Es minden dolgokban járnak álnokul.

60. Gonofzokat te el-vetz e' földről, Mint a' falakot vagy értznék szemetét, Bizonyságidat szeretem sziből, Szivem félelmében előttd refzket, Testem el-egett nagy rettegésben, A' te kemény ítéletedre néz-vén.

Aim. 16.

61. **P**ör patvar nintsen nékem kedvemben, Igaz ítéletet téfzek mindennek, Ne adgy azért azoknak kezekben, A' kik engemet fűntelen kergetnek, Szolgádat minden jóra vezérlyed, Es a' kevélyek ellen védelmezzed.

62. Az én fzeimeim el-fogyatkoztak, Ugy nézik és várják segedel-medet, Igédnek igazságát ohajtyák, Ne kéffel Uram segits-meg engemet, Szegény szolgáladdal tégy kegyelmessen, Tanits igédre oktas törvényedben.

63. Szolgád vagyok adgy értelmet nékem, Hogy érhessem a' te bizonyságidat, Es jó értelmében gyönyörködgyem. Ideje Uram hogy láttasd dolgodat, Mert nints már helye az igazságnak, A' te törvényid mind hátra hagyatnak.

64. Azért a' te parantsolatidat, Az tiszta aranynál inkább szeretem, Mindennél fellyebb tartom azokat, Eletemet azok szerént rendelem, Mert igaznak tartom minden-képpen, Az hamis ófvenyt gyűlölöm erőssen.

Ps. 17.

65. **R**Akvák bizonyságid nagy tsudákkal, Hogy azért meg-tarhaszam én szivemben, Azon igyekezem buzgosággal, Az te igéd ha kik vészik ezekben, Sötét sziveket meg-világosít, Egyű-gyűveket bõltsefegre tanít.

66. Fel-foházskodom gyakran én számmal, Mert én azt nagy szivem szerént kívánom, Hogy törvényedet értsem bizonnal. Tekints reám szinedet engedd látnom, Irgalmaz nékem, lám nagy jó kedved, Azok-hoz a' kik szeretik szent neved.

67. Szent igédben vezérlyed útamat, Es őrizz-meg engem az hamiságtul, Hogy az rajtam ne végyen hatalmat, Ments-meg a' népnek nyomoruságátul, Hogy örömmel törvényedet nézzem, Es parantsolatidat meg-őrizzem.

68. Világosítsd ortzádat szolgádon, Es tanits-meg hogy én jól meg-gondollyam, Szerzéd engem mire tanitson, Könyhullatásom szememből, ki-folyam, Mint a' patak, azért hogy a' népek, Bõtsületet nem téfzen törvényednek.

Zade. 18.

69. **S**ulma szerént Uram te igaz vagy, Mindennémű te tselekedetedben, Ítéletednek igazsága nagy, Igazságodat vehetik ezekben, bizonyságidat a' kik meg-nézik, Es parantsolatidat meg-őrizzik.

70. Meg-ól a' bú nagy indulatomban, Midõn tekintem a' te Sz. igédet, Hogy az ellenség tsufollya bátran, Es el-felejtí minden beszédidet, A' te szent igéd igen szép tiszta, Szolgád azért szereti és meg-tartya.

71. En kitsiny és meg-vetett vagyok, De még sem felejttem-el törvényedet, Sõt mindenütt arra gondot tartok, Szent igazságidnak nem láttyák végét, Mert õk mi ad örökké meg-maradnak, Törvényed törvénye az igazságnak.

72. En kergettetem, vagyok infegben, De nem gondolván semmi nyávalyámmal, Gyönyörködöm a' te törvényedben, A' te igazságod örökké meg-áll, Mellyet nékem jelents-meg kegyessen, Es bátorságos léfzek életemben.

Coph. 19.

37. **T**Ellyes sziből hozzád esedezem, Uram halgass-meg engem kegyelmessen, Hogy rendelésedet meg-őrizzem, Kérlek szabadits meg engem Ur Isten, Es leg-ottan igyekezem azon, Hogy bizonyságid meg-tartsam jó módon.

X 2

74. Gya.

74. Gyakorta reggel virratta előtt, Te hozzád könyörgésemben kiáltok, Igédben vetvén reménységemet, Előbb hogy nem el-mennek a' virraztók, Az én szemeim vigyáznak, néznek, Es a' te szent igédről elmélkednek.

75. Kegyességedért hald-meg beszédem, Tarts-meg életemet igazságból, Hadd vidámullyon-meg az én szívem, Mert a' fok hitetlen nép reám todul, Es engem szertelen sanyargatnak, De a' te törvényidről távol vadnak.

76. De te én hozzám Uram közel vagy, Es benned bizom én minden időben, Szent törvényidnek igazsága nagy, Bizonyásid fundáltattak ekképpen, Hogy örökké meg-maradnak tudom, Es jó értem, azért nyilván ki-mondom.

Refch. 20.

77. **V**eddeszedben én nagy inségemet, Es én nyavalyáimból szabadits-meg, Mert nem felejtetn-el törvényedet, Fogadd-fel igyemet, és védelmezz-meg, Meg-tekintvén szent igéretedet, Az halál ellen tarts-meg életemet.

78. A' gonoszoktól (minden meg-hidgye) Segítség és idvősség távol vagy, Mert ők nem néznek szent szerzésidre, Szent irgalmaságod nagy mindenkoron, Uram tarts-meg engemet, hogy éllyek, Igazsága szerint ítéletednek.

79. Bizonyásidat én nem hagyom-el, Noha én reám nagy fok népek törnek, Kik gyűlölnék és kergetnek izéllyel, Oh melly sérelmes az én szívemnek, Hogy ellenfégi az igazságnak, A' te igéddel semmit nem gondolnak.

80. Parantsolatidat én szeretem, Es soha el nem távozom azoktól, Kegyességedből tarts-meg életem, Te igaz beszéded mindent fellyúl mul, Szent ítéleti igazságodnak, Mostan és mind örökké meg-maradnak.

Schin. 21.

81. **Ü**znek kergetnek a' fejedelmek, Noha semmit senkinek nem vetettem, Szent igédől szívemb en rettegek, De igéretedben örvendez lelkem, Mint a' ki itálál nagy gazdag prédát, Avagy mint a' ki nyer fok drága marhát.

82. Az hazugságot igen gyűlölöm, Semmit e' földön inkább nem utálok, De a' te törvényedet szeretem, Igazs. ágodon olly igen vigadok, Es meg-

Es meg-gondolván ítéletedet, Naponként hétszer ditsirlek tégedet.

83. Nagy békeségek vagy azoknak, A' kik szeretik a' te törvényedet, Semmi veszélyben ők nem akadnak. Várom Uram a' te idvősségedet, Abban forgatom minden gondomat, Hogy tselekedgyem parantsolatidat.

84. Bizonyásidra gondot tart lelkem, Mert én olly igen szeretem azokat, Es én csak azokban gyönyörködöm, Bizonyásidban gyakorlom magamat, Előtled vagy minden életem, Nintsen el-rejtve tőled én övényem.

Thau. 12.

85. **Z**öngő kiáltásom jusson hozzád, Es igazságodat adgyad értenem, A' mint szent Igédben fel-fogadtad, Jusson elődben én esedezésem, Szabadits-meg minden inségemből, A' te régen tött-szent igéretedből.

86. Ha én meg-tanulom szerzésedet, Az én ajakimmal ditsirlek téged, Nyelvem hirdeti te szent igédet, Mert mindentörvényed és igéreted, Merő hűség, és tiszta igazság, Kiben nem találtatik semmi hivság.

67. Ments-meg Uram engem kezeiddel, Es légy erős segedelmem énnékem, Mert törvényedet szeretem szível, Idvőzítésedet várom Istennem, Kiben vetettem reménységemet, Mert igen kedvellem szent törvényedet.

88. Eltét csak azért kívánnya lelkem, Hogy ő tégedet Uram ditsirhessem, Ítéleted legyen segítségem. Mint egy el-veszett juh ugy bujdosom én, Uram keress-meg engem szolgádat, S' nem felejtetn-el parantsolatidat.

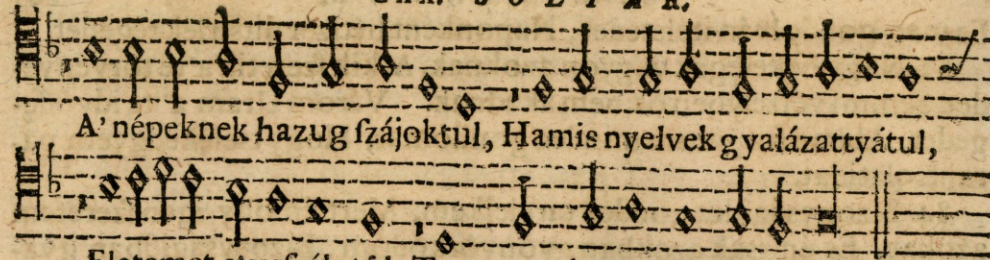
CXX. SOLTAR. T.B.

Ad Dominum cum trib.

Könyörgése Davidnak az ő irgalmasai ellen.

E N az Ur Istenhez kiálték, Mikoron nagy inségbe valék,
Es bé nem dugá az ő fülét, Uram halgass-meg kérésemet,
X₃ A' né-

A' népeknek hazug szájoktul, Hamis nyelvek gyalázattyatul,

Eletemet e' veszélytől, Tarts-meg kegyelmességedből.

2. Vallyon a' te tsél-tsapo nyelved, Mitsoda hasznót ad tenéked? De minémű jó dolgott lehet, Hazudozásával mit nyerhet? Szintén mint a' nyíl a' kéz-ijben, Kit a' vitéz meg-von kezében, A' melly éget olly sebessen, Mint tűz a' fenyő tövisben.

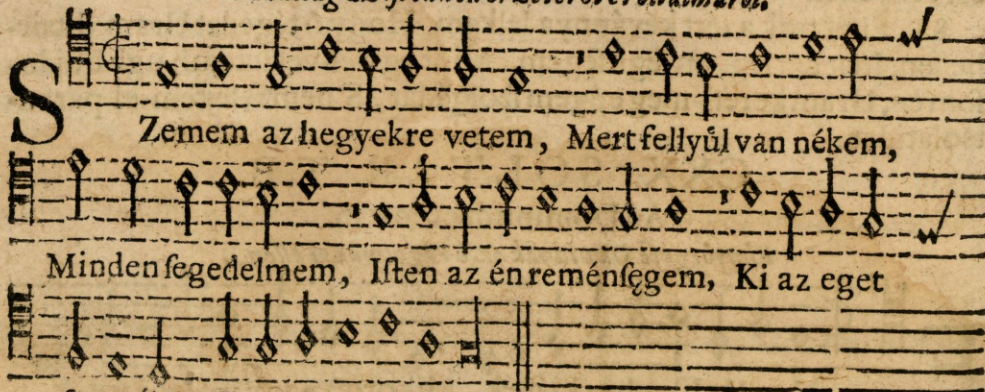
3. Oh melly igen nehéz énnékem, Ez itt lakásom és életem, A' Mesechiták sátorában, A' Kedariták hajlékában. En ezen olly igen keserűgek, Hogy kik békeséget gyűlölnék, Azoknál kell soká laknom, Kik között nagy én bánatom.

4. En mind tsak békeséget szóltam, Háborgástul magamat ottam, De ez nem tetszik ő nékiek, Tsak hadd és hartz kell ő kedveknek.

CXXI. S O L T A R. T.B.

Levavi oculos meos in mon.

Tanulság az Istennek őrzéséről és oltalmáról.

Zemem az hegyekre vetem, Mert fellyül van nékem,

Minden segedelmem, Isten az én reménységem, Ki az eget

formálta, Es ez földet alkotta.

2. Lábot botlani nem hadgya, Es a' ki rád vigyáz, Nem szunnyadozik az, Izraelt hozzáfogadgya, Mert az nem aluszik-el, De rájok gondot visel.

3. Az

3. Az Ur téged meg-őrizzen, Kezét rád terjesztvén, Arnyékkal befedgyen, Hogy a' Nap ő hűségében, Néked ne ártson éjel, A' hold az ő fényével.

4. Az Ur őrizze örökké, Lelkedet esettől, Mentse-meg veszélytől, Az Ur hiven meg-őrizzze, A' te ki-menésedet, Este te bé-jövésedet.

CXXII. S O L T A R. T.B.

Lætatus sum in his quæ.

Tanulság az Isteni szolgálatról, és a' világi gubérnálásról.

Rülök az én szivemben, Ez kívánatos hirt halván:

Hogy mi bé-megyünk ez után, Az Isten lakó helyében,

Jerusalem kapuidban, Mi lábainkal meg-álván,

Az Jerusalem jól meg-éppül, Sok ékes éppületekkel,

Holott szép polgári rendel, Minden fél nemzet egyben gyűlt.

2. Az Urnak minden nemzete, Mint meg-hadta Izraelnek, Gyűlljenek Jerusalembé, Es ott az Istent ditsirjék: A' székek ott tétetnek-fel, Kiben Dávid háza itél, Es ott az igazság lakozik, Kérjetez jót ez városnak, Békeség legyen azoknak, Kik ez váraft tisztán szeretik.

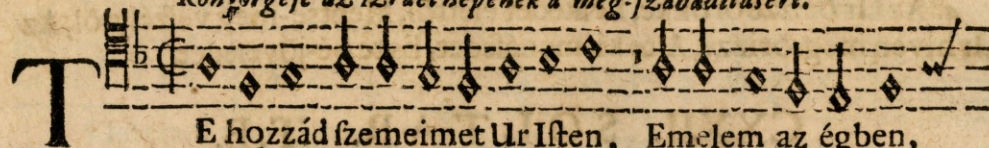
3. Légyen te kő-falaidban, Tsendesség és jó békeség, A' kőtség közt egyenesség, Jó szerentse házaidban. Az én atyám-fiaért, Es ott lako féleimért, Adgyon Isten jó békeséget, Szentsegeért én ez helynek, Mely szereztetett az Istennek, Minden jót kívánok tenéked.

CXXIII.

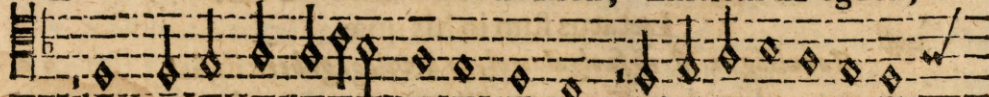

CXXIII. S O L T A R. T. B.

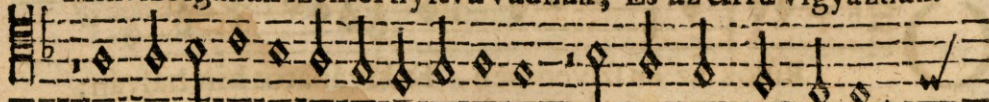
Ad te levavi oculos meos.

Könyörgése az Izrael népének a' meg-szabadításért.

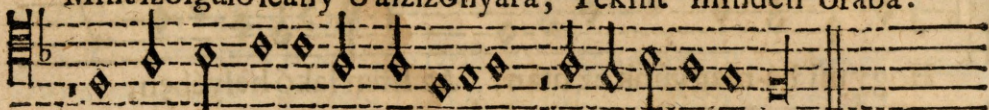
E hozzád szemeimet Ur Isten, Emelem az égben,

Mint szolgának szemei nyitva vadnak, Es az Urra vigyáznak.

Mint szolgálóleány ő aszfonyára, Tekint minden orába:

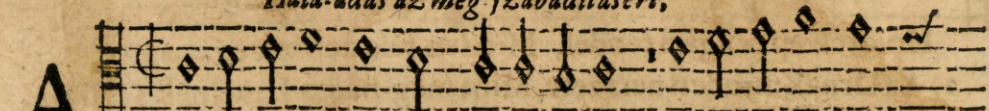

Ugy néznek szemeink az Istenre, Es ő kegyelmére.

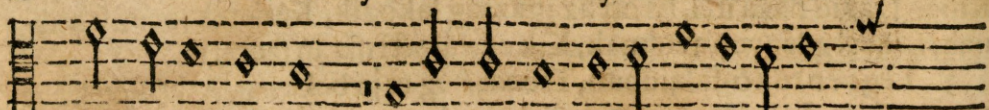
2. Kegyelmezz Uram kegyelmezz nekünk, Mert nints bűnsűletünk, Minden olly szertelenül gyaláz minket, Kinél fellyeb nem lehet: Kevely népek minket szörnyen nevetnek, Rajtunk tsufságot űznek, Negédes szokkal úgy neveltetünk, Kikkel el-tölt lelkünk.

CXXIV. S O L T A R. T. B.

Qui confidunt in Domino.

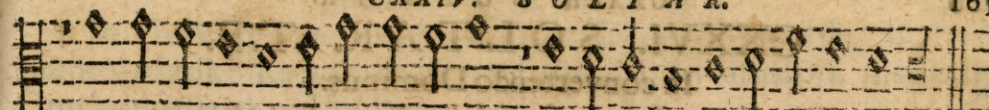
Hála-adás az meg-szabadításért,

Z Izraelezt nyilván mondhattya: Ha az Isten nem

lőtt volna velünk, Ha ő nem lesz vala segítségünk,

Midőn

Midőn az embereknek soksága, Kegyetlenül támadá ellenünk.

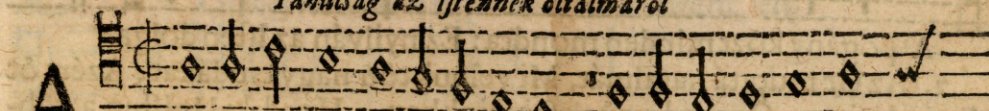
2. El-nyelvnek vala ők elevenen, Ugy reánk gerjett vala haragjok, Minket tellyességgel a' nagy habok, Vizzel el-borítanak vala szörnyen, Ránk omlanak vala nagy patakok.

3. A' nagy árvizreánk rohan vala, Es el-nyeli vala életünket, Ditsiret Istennek hogy ő minket, Az ő fogoktól meg-szabadita, Hogy ők meg ne ennének bennünket.

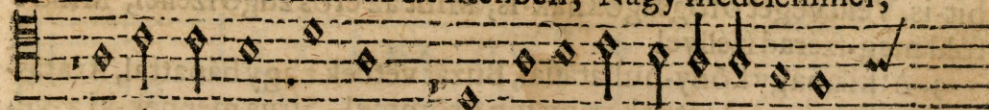
4. Miképpen el-szalad a' madarka, A' madarász töriből, akképpen, Meg-szabadulánk a' tört el-szegvén. Mert életünknek az Ur oltalma, Ki mennyet földet teremte bőltsen.

CXXV. S O L T A R. T. B.

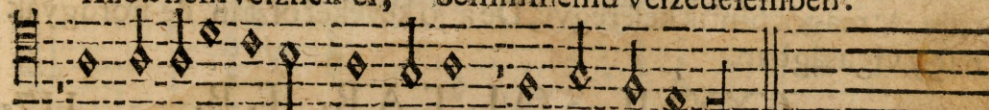
Qui confidunt in Domino.

Tanulság az Istennek őltalmáról

Z kik biznak az Ur Istenben, Nagy hiedelemmel,

Azok nem vesznek-el, Semminémű veszedelemben:

Mint a' Sion hegye meg-álnak, Nem ingadoznak.

2. Es mint a' nagy Jerusálemet, Hegyek környűlvőttek, Es nagy kerítések. Akképpen Isten az ő népet, Es ő hiveit környűlvézi, Es meg-őrizi.

3. Mert az ővéit ő nem hadgya, Az hamis kezében, Es semmi inségben, Hogy ki-ki ő magát meg-oja, Hogy az hitlen népekkel egybe, Ne eűsék bűnbe.

4. Jelen vagyon az jó szivűkkel, De az hitleneket, Es ő ősvényeket, El-hadgya a' gonosz tévőkkel, De Izraelnek békeűseget, Add tsendűseget.

Y

CXXVI.

CXXVI. S O L T A R. T. B.

In convertendo Dominus.

Hála-adás a' Babyloniai fogságból való meg-fzabadulásért.

Ikor az Siont az Isten, Fogságból ki-hozá hiven,

Ugy mentünk mint egy álomban, Vig nevetség vólt szájunkban.

Ditsekedtünk a' mi nyelvünkkel, Es éneklettünk nagy örömmel,

A' pogány közt minden mondta: Ez nyilván az Isten dolga.

2. Az Ur mutatá hatalmát, Mi velünk tön nagy tsudákat, Azért őt dicsirjük itten, Örvendezzünk szíveinkben. Hozd ki Ur Isten a' többi-is, Vessd végét őfogságoknak-is, Mint az erős zúgo széllel, Mind e' föld meg-fzérad szélllel.

3. A' kik nagy köny-hullatással, Buzát vetnek nagy bánattal, Aratás-kor azok szélllel, Aratnak nagy vig örömmel. Sirva mennek ki a' vetésre, A' magothintik keseregve, De a' jó kévéket osztán, Bé-hordgyák nagy vigaságban.

CXXVII. S O L T A R. T. B.

117.

Nisi Dominus edificaverit.

Tanulság a' házi és kösségi gond-viselesről.

Az CXVII. SOLTAR Notájára.

H

Ogy ha ember házat éppét, Isten segedelme nélkül, Ott a' munka hejában kél, Ha Isten nem őrzí népét, Es a' várost meg nem őrzá, Az őrzőknek semmi haszna.

2. Hejában keltek felreggel, Nagy későn fekünni menvén, Alig észtek a' kenyérben, Kit kerestek veréjéssel, Holott kit az Isten szeret, Annak könnyen ad eleget.

3. A' ki-

3. A' kinek gyermeki vadnak, Szép ajándékkal láttatik, Melly az Istentől adatik: Kedves áldása az Urnak, A' ki láthattya magzatit, Önnön méhének gyümölsit.

4. Oh melly drága adományok! Hogy ez illy apro gyermekek, Ekeffen fel-nevednek: Es ők szintén ollyaténok, Mint az nyilak a' kezijben, Az erős vitéz kezében.

5. Nyilván boldognak mondatik, Ki bővölködik azokkal, Rakva ő tegze nyilakkal: Szégyen ő rajtok nem esik, Ha ellenség a' kapuban, Bé-idézi vádolásban.

CXXVIII. S O L T A R. C. L. M.

Beati omnes, qui timent Dominum.

Tanulság az Isteni felelemről.

Oldog az ember nyilván, Ki az Istent féli,

Ő útjaiban járva, Ősvényit kedvelli,

Mert magadat táplálod, Kezed munkájával,

Isten meg-áldgya dolgod, Lát jó állapotat.

2. Felleged házadban, Mint a' szőlő vessző, Gyümölsöt szépet hozván, Ha el-jú az idő: Meg-látod gyermekidőt, Te áztalod környül, Rendel mint olaj vesszőt, Kiben szíved örül.

3. Ez igen szép ajándék, Kit az Isten enged, Az ő benne hívőknek, A' kiket ő szeret: Ő meg-áldgya éltedet, A' Sion hegyéről, Sok joval lát tégedet, A' Jerusalemből.

4. Es végre te meg-látod, Fiadnak fiait, Izraelnek tsudálad, Nagy szép békeségit.

CXXIX. SOLTAR. T. B.

Sæpè expugnaverunt me.

Ditsiret az Istennek a' meg-szabadításért.

E N iffúságomtól fogva engem, Sanyargattak,
mondhattya az Izrael, Régtől fogva sok bűt tőttek nékem,
Még sem fogyathattak el tellyességgel.

2. Kereftől széllyel az én hátamat, Meg-szántották és meg-szaggatták szörnyen, Vontanak rajtam nagy bárzadákat, Ugy hogy testemben semmi ép tag nintsen.

3. De az igazságnak jó Istene, El-szaggatá az ellenség kötelét, Kik irigykednek Sion hegyére, Nagy szég yenség térítse hátra őket.

4. Mint a' hitvánfű olyak legyenek, Az melly szokott nőni az ezterhákön, El-afz minek-előtte ki nyőnek, A' kiben nintsen sohol semmi haszon.

5. Kinn az arato nem talál annyét, Hogy egy marokkal valót arathatna, Nem hogy kőthetne valami kévét, A' kit ember ölében szoríthatna.

6. Es a' kik itt el-mennek, ne mondgyák, A' kegyes Isten áldgy meg titeket, Arátástok legyenek szaporák, Az Ur nevében áldunk be neteket.

CXXX. SOLTAR. CL.M.

De profundis clamavi, &c.

Könyörgés a' bűnnek meg-bocsánatjáért.

T Ehozzád tellyes sziból, Kiáltok szüntelen,

E

E' firalmas mélyfögből, Halgass-meg Ur Isten,
Nyisd-meg te füleidet, Midőn téged hivlak,
Tekints-meg én igyemet, Mert régen ohajtlak.

2. Ha Uram bűnünk szerént, Minket büntetnél-meg, Urame' világ szerént, Ki álhatna ugy meg? De a' te irgalmad nagy, A' téged felőkön, Es te engedelmes vagy, Hogy ditsirjen minden.

3. Ennékem reménységem, Vagyon tsak Istenben, Esbizik az én szívem, Ó szent igéjében: En lelkem erős hittel, Az Urat ohajtya, Mint a' virrasztó éjel, A' virrattát várja.

4. Izrael az Istenben Vessd reméniségedet, Mert szent irgalma bőven, Nagy mészsze ki-terjett, Ó segítő mindenben, Hivein könyörül, Az Izraelt kegyessen, Ki menti bűnéből.

CXXXI. SOLTAR. T. B.

100. 142.

Domine non est exalt.

Tanulság az alázatosságról.

Az C. SOLTAR Notájára.

U RAM nem űz nagyra szívem, Szemem nem hányom magassán, Nem léledzem olly dolgokban, Kik föllyül halladnak engem.

2. Ha ki nem vettem szívemből, Mindennémű kevélységet, Mint midőn a' kis gyermeket, El-fogják anyja tejétől.

3. Hogy ha ollyanná nem lőttem, Mint az együgyű kis gyermek, Kit a' tsóts mellől el-vésznek, Bár ne kegyelmezz-meg nékem.

4. Izrael az Ur Istenben, Vessd minden reméniséged, Meg-tartódnak ötet hidgyed, Mostan és minden időben.

Y 3

CXXXII.

CXXXII. SOLTAR, T.B.

Memento Domine David, &c.

Könyörgése az Istennek jelen-létéért, az Jeruzsálemi Isteni szolgálatban, és községi igazgatásban.

E Mlekezzél-meg Ur Isten, Dávidról és i. n. géról,
 Ki néked meg-esküdt sziból, Es fogadást tött hívsegenben,
 Az Urnak kit Jákob tisztel.

2. Ezt (ugy-mond) én fel-fogadom, Hogy bé nem megyek házamban, Sem le nem fekszem ágyamban, Szemeimet bé sem hunyom, Minden álmom hátra hagyván.

3. Nyugalmam addig nem lézen, Miglen helyet nem keresik, Az Jákobnak Istenének, Holott sátozt szerzek szépen, Hol ditsősége lakozzék.

4. Imé ezt nyilván hallottuk, Hogy az Ephratához néked, Kiváltképpen vagyon kedved: A' helyet mi meg-találtuk, A' mezőn az erdő mellett.

5. Mi fel-megyünk e' szent helyre, Es te sámany széked előtt, Meghajtyuk a' mi térdünket, Uram kelly-fel, jő-el ide, Erőd lábájával edgyütt.

6. Igazságnak ruháiban, Papjaid fel-öltözzenek, Engedgy örömet szentidnek, Kenettidet tarts-meg bátran, A' Dávid néked kellelsék.

7. A' Dávidnak az Ur Isten, Meg-esküdt mint szolgájának, Es ő bizvást hihet annak: Im a' te nemzetedből én, Székedre Királyt állatok.

8. Es osztán a' te gyermekid, Meg-tartyák én kötésemet, Es bizonyosság tételimet, Es örökké a' te széked, Meg-ülök mint örökjőket.

9. Mert a' Sion az Ur Isten, Választá lakó helyének, Mondván: ez hely kell kedvemnek, Itt lakom minden időben, Ez helye tsendességemnek.

10. En őket meg-elégitem, Kenyért adok a' szegénynek, Ruhájában idvőségnek, Papjait öltöztetem, Örömek lesz a' hiveknek.

11. Fel-nevelem én egy szarvát, Az én szolgámnak Dávidnak, Kit én fel-kentem magamnak, Fel-készíttetem lámpását, Hogy lássa világát annak.

12. De viszont ő ellenséget, Öltöztetem nagy szégyenben, Midőn a' koronát fején, Meg-látták és ditsőséget, Hogy meg-virágzik ékesen.

CXXXIII. SOLTAR, T.B.

Ecce quàm bonum & quàm.

Tanulság az egyenességről, és békefészes edgyességről.

Mé melly jó és melly nagy gyönyörűség, Az atyafiak
 közt az egyenesség! Ha békével edgyüt laknak, Mint az
 balsám olaj ok olyanok, A' melly jószagu és igen kedves.
 Kitől Aron feje nedves.

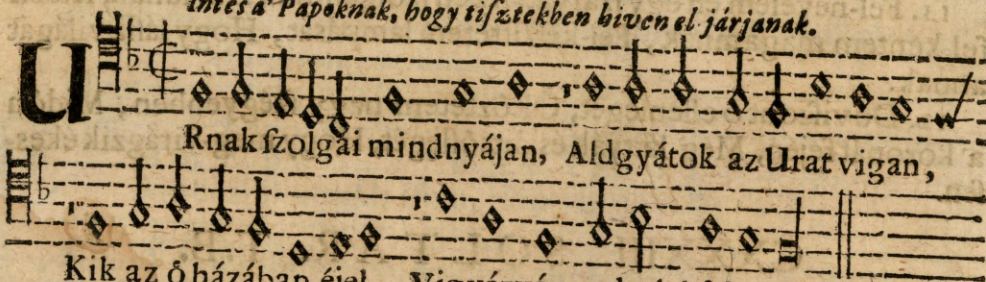
2. Mikor fejeéről szélyvel alá-tsordol, Szakállán szép illatoson alá foly, Végre ő szép köntösfere, Es mint az hatalmat az Hermon hegyre, Es az szent Sionra le-száll szépen, A' földet meg-hinti bőven.

3. Mert az Ur meg-áldgya az ilyeneket, Es ő nékiek ad hofszú életet, Kinek határa nem lézen.

CXXXIV. SOLTAR. T.B.

Ecce nunc benedicite Dom.

Intés a' Papoknak, hogy tisztékben hivén el járjanak.

Kik az ő házában éjel, Vigyáztván vadtok hűséggel.

2. Fel-emelvén kezeteket, Ditsirjétek Istenteket, Sziből néki hálát adván, Őt áldgyátok mind untalan.

3. Meg-áldgyon téged az Isten, Az Sionról kegyelmeffen, Kiteremtette az eget, A' földet és mindeneket.

CXXXV. SOLTAR. T.B.

Laudate nomen Domini.

Intés az Isteni dicsőretre és áldásra.

2. Ditsirjétek mert jó ő, Aldgyátok ő szent nevét, Mert ő igen jó kedvő, Jákobot mint ő népét, Izraelt el-választá, Örökkévégfoglalá.

3. Mert tudom hogy ez Isten, Erősb más isteneknél, Hatalma nagy minden: Isteni beszédével, A' mit akar az égen, Meg-téfi földön vizen.

4. Kie' világ végétől, Támasz terhes fölőket A' földet hinti fel-lyül,

lyül, Midőn botsát esőket, Szeleik rejtek helyből, Ki-küldi erejéből.

5. Az első szülöttetek, Meg-ólé Egyiptomban, Mind barmot és mind népet, Nagy tsudákat mutatván, Kinn álmélkodott minden, Az Egyptom földében.

6. Népektől a' Pharahot, Sok nemzetet el-vezte, Sok erős Királyot, Amori Sichont vezte, Es a' Bááni Ogot, A' Canaán országot.

7. E' földet Izraelnek, Adá mint ő népének, Hogy örökségek lenne, Nékiek mind örökké, Uram a' te irgalmad, Mind örökké megmarad.

8. Meg-áll örökké neved, Es szent emlékezetet, Népedet hatalmadban, Ítéled igazságban, Szolgainak az Isten, Meg-kegyelmez kegyeffen.

9. A' pogányok bálványi, Ezüstből és aranyból, Kézszel szoktak őntetni, Tsak semmik bár nézd-meg jól, Szájokkal ők nem szólnak, Ő szemekkel nem látnak.

10. Nem hallanak fülökkel, Az ő szájok nem lehell, Azokhoz mind hasonlók, Az ilyen kép formálók, Es kiknek reménységek, Efelé bálvány képek.

11. Az Urat no ditsirjed, Izrael háza népe, Aldgyad és ditsőítsed, Aronnak nemzetsege, Nemzeti a' Lévinek, Az Urat ditsirjétek.

12. Kik az Urat félitek, Szent nevet ditsirjétek, A' Sionról áldgyátok, Es őt magasztalljátok, Az ő lakó helyében, A' szent Jerusálemben.

CXXXVI. SOLTAR. T.B.

Confitemini Domino, &c.

Intés az Isten dicsőretre az ő ki jelentett dicsőffégeért és jó tetteiméjéért.

2. Aldgyátok Istenteket, Isteneknek Istenét, Mert az ő kegyeffege, Meg-marad mind örökké.

3. Aldgyátok Istenteket, Isteneknek Istenét, Mert az ő kegyeffege, Meg-marad mind örökké.

3. Ditsirje őtet minden, Mert nagy tsudákat téfszen, Es az ő kegyessége, Meg-marad mind örökké.

4. Minden őt magasztallya, Mert ő Uraknak Ura, Es az ő kegyessége, Meg-marad mind örökké.

5. Ki a' mennyet teremte, Es bőszen ékesíté, Mert az ő kegyessége, Meg-marad mind örökké.

6. A' ki a' széles földet, Szerzette a' viz felett, Es az ő kegyessége, Meg-marad mind örökké.

7. Ki nagy szép lámpálokot, Fenn az égen alkotott, Es az ő kegyessége, Meg-marad mind örökké.

8. Nappali vezérlésent, Teremtette az napfént, Es az ő kegyessége, Meg-marad mind örökké.

9. Holdot, tsillag sereget, Az étszakára szrrett, Es az ő kegyessége, Meg-marad mind örökké.

10. Ki első szülöttet, Egyiptomban el-vesztett, Es az ő kegyessége, Meg-marad mind örökké.

11. Es az Izraelt végre, Innét más helyre vitte, Es az ő kegyessége, Meg-marad mind örökké.

12. Az ő nagy erejével, Azt tévé job kezével, Es az ő kegyessége, Meg-marad mind örökké.

13. A' vöröstengert menten, Ketté választá könnyen, Es az ő kegyessége, Meg-marad mind örökké.

14. Altal-vezeté hiven, Izraelt az tengeren, Es az ő kegyessége, Meg-marad mind örökké.

15. Pharaoh a' tengerben, Veszté népével egyben, Es az ő kegyessége, Meg-marad mind örökké.

16. Népét vezérlé hiven, A' szörnyű kietlenben, Es az ő kegyessége, Meg-marad mind örökké.

17. A' Királyokat szélllyel, Meg-rontá kezeivel, Es az ő kegyessége, Meg-marad mind örökké.

18. Erős fejedelmeket, Ő meg-ölt és el-vesztett, Es az ő kegyessége, Meg-marad mind örökké.

19. Az Amornak földébe, Sichon királyt el-veszté, Es az ő kegyessége, Meg-marad mind örökké.

20. Az Og Királyt Báfanban, Meg-ölé hatalmában, Es az ő kegyessége, Meg-marad mind örökké.

21. Es

21. Es földöket ezeknek, Adá az ő népének, Es az ő kegyessége, Meg-marad mind örökké.

22. Hogy Izrael népének, Ott lenne örökségek, Es az ő kegyessége, Meg-marad mind örökké.

23. Meg-emlekezék rólunk, Látván nyomoruságunk, Es az ő kegyessége, Meg-marad mind örökké.

24. Meg-mente jó kedvéből, Ellenfehünk kezéből, Es az ő kegyessége, Meg-marad mind örökké.

25. E' földön minden testet, Táplál és bővön éltet, Es az ő kegyessége, Meg-marad mind örökké.

26. Aldgyátok az Ur Istent, Minden népek naponként, Mert az ő kegyessége, Meg-marad mind örökké.

CXXXVII. S O L T A R. CL.M.

Super flumina Babylonis, &c.

Panaszszó a' Levitáknak a' Babyloniai fogságban.

Ogy a' Babyloni vizeknél űltünk, Ott mi nagy sír-
lomban kefergettünk, A' szent Sionrol meg-emlekezvén
Kinél gyönyörűsége hely nintsen, A' nagy bűnnek és bánat-
nak miatta, Hegedűnket fűggesztettük fűz-fákra.

2. A' kik minket fogva tartottak, kértek, Hogy valamit hegedűnénk nékiek, Es mondanánk Sioni éneket, Felelvén mondtuk: Miképpen lehet? Hogy ditsirhetnők az Ur Istent vigan, Enekelvén ez idegen országban.

Zz

3. Imé

3. Imé néked én azt nyilván felelem, Hogy hegedülésemet el-felejem, Előbb hogy nem az Jerusálemet, Mig ez fogságban tartnak engemet, Bár inyemhez ragadgyon az én nyelvem, Ha Jerusálemre nem ohajt szívem.

4. Az Edóm fiairole emlékezzél, Es nékiek Uram azt ne engeddel, A' mit ők akkoron kiáltottak, Midőn Jerusálemet rontották: Fofzszad fofzszad Jerusálemnek népét, Földre lo-rontsd minden éppületét!

5. Te Babylonnak leánya meg-hidgyed, Hogy még végre por hamuvá kell lenned, Bóldog a' ki tenéked ez dolgot, Meg-fizett ez méltatlanságot, Ki öledből gyermekidet ki-rántya, Es az erős kő-sziklához paskollya.

CXXXVIII. S O L T A R. CL. M.

Confitebor tibi Domine, &

Hála-adása Dávidnak.

D Itsir téged tellyes szívem, En Istenem,
Hirdetem neved, Ditsirlek Istennek felett, En tégedet,
Mert azt érdemled, Es a' te szentegyházadban, Imádkozván,
Neved tisztelem, Aldásodra én kész vagyok, Hálát adok,
Néked Istenem.

2. Öregbül nagy ditsőféged, Mert meg-télzed, A' mit meg-mondasz: Ha könyörgők inégemben, Engem menten, Meg-fizabadítasz. Téged

Téged minden földön lakók, Nagy Királyok Uram ditsirnek, Mert szent igéd igazságát, Tisztá voltát, Eszekben vőtték.

3. Ez Urat ki felfegeffen, Tsudát téfzen, Fel-magasztallyák: Mondván nagy az ő ereje, Ditsőffége, Es azért áldgyák, Mert noha ül nagy magassan, De lát nyilván, Alatt valókat, Magas dolgokat is könnyen, Lát éleffen, Mind fön s' mind alatt.

4. Mindennémű szűkfegemben, Inégemben, Meg-erősítesz: Látokra ellenséginnek, Kik gyűlölnék, Engem meg-mentesz. Az mit az Ur egyfizer végez, Az jó véghez, Mégyen mindenütt, Jó kedved meg-áll, Ne hadd-el, Sőt végezd-el, Kezed munkáit.

CXXXIX. S O L T A R. CL. M.

Domine probasti me & cogn.

Dávidnak protestálása, az az, ártatlanságnak alhatatos vallása és állatása az ő rágalmozoi ellen.

Az XXX. SOLT. Notájára.

U Ram te meg-vísgálsz engem, Meg-ismérsz mindent én bennem, Vagy állok ülök vagy megyek, Mind tudod a' mit mivelek, Valamit gondolok szívemben, Te az mind jól érted meszfűnzen.

2. Vagy járok kelek vagy fekszem, Te mindenütt vagy környülem, Jollátod minden útam, Erted minden dolgaimat, Egy szó sem jó az én nyelvemre, Kit elebb nem tudtál volna te.

3. Körös-környűrajtam minden, Tőled vagy onteremtetvén, Reám botsátád kezedet, Föllyül müllyá értelmemet, Bóltsefégedet nem foghatom, Dolgaidon tsak álmélkodom.

4. Elked előtt hová miennék, Holott el-rejtve lehetnék? Előtted hová szaladgyak? Egbe mennyek? Ott talállak, Ha ágyamat vetnem pokolban, Ott látnálak téged leg-ottan.

5. Ha az hajnál szárnyát venném, Es az égre emelkedném, Es el-röpülnék nagy meszfze, A' külső tenger izélire, Ott-is meg-lelnél Uram engem, Kezedet el nem kerülhetném.

6. Mondék talám sötétséggel, Bé-takaródzhatom éjel, Az sem lenne használatos, Mert még az éj is világos, Ki környülem annyira fénlik, Hogy nékem fényes napnak lázlik.

7. Te alkottad veszéimet, Midőn formálál engemet, Az én anyámnak méhében, Bé-takarítottál szépen, Azért áldlak minden időben, Hogy teremtetél tsuda-keppen.

¶ 8. Dolgaid tsudálatosok, Kiket ha én meg-gondolok, Meg-kell azt nékem vallanom, Tudtadra volt minden tsontom, Midőn engemet tsuda-képpen, A' föld alá dugtál rejtekben.

9. Nálad isméretes voltam, Előbb hogy nem formáltattam, Hogy még nem voltam ismért él, En tagaimra szemléltél, Kik könyvedben voltak fel-irván, Midőn még nem voltak formálván.

10. Melly drágák a' te tanátsid, Ha meg-nézzem gondoiatid, Szám-talan soknak találom, Ha ki-mondani akarom, Többnek lelem én a' fővenynél, Melly sok a' tenger parton szélyel.

11. En elmelkedem azokrol, Ha fel-serkenek álmombol, Vajha egy-korezt mivelnéd, Az hitleneket meg-ölnéd! Es mind a' kik vért szom-juhozna, En tőlem meszse távoznának!

12. Azokrol szóllok Ur Isten, Kik téged gyaláznak szörnyen, Nagy ellenfégid tenéked, Es fel-támadnak ellened, Nem de nem gyűlölömé őket, A' kik boszszontyák felfegedet.

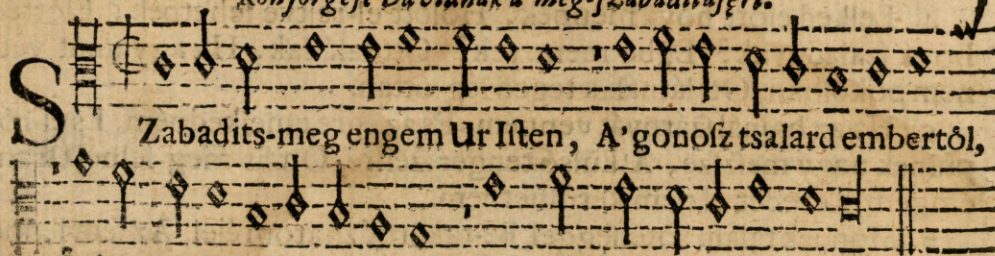
13. Gyűlölöm őket szivemben, Seregekkel egyetemben, Mint szin-tén ellenfégimet, Visgáld-meg Uram szivemet, Probály-meg engemet és lássad, szivemnek mi voltát hogy tudgyad.

14. Visgály-meg és probály jól meg, Szivemet valoba nézd meg, Es lássd-meg minémű vagyok, Ha gonosz ösvényen járok, Es ha olyan-nak találz engem, Mint egyebekkel ugy tégy velem.

CXL. S O L T A R. T. B.

Eripe me ab inimicis, &c.

Könyörgése Dávidnak a' meg-szabadításért.

Zabadits-meg engem Ur Isten, A' gonosz tsalard embertől,

Órizz erőszak tévők ellen, Ments-meg a' vakmerő néptől.

2. Kik tsak hamiságot gondolnak, Mindenkor az ő szívekben, Es hogy hadakat inditsanak, Azon vadnak minden-képpen.

3. Elésben fenik ő nyelveket, A' kigyónak fulákjánál, Mint Aspik kigyó egyebeket, Meg-sértnek mérges ajkokkal.

4. Ments-

4. Ments-meg a' gonoszok kezéből, A' kik erőszakot téznek, Es igyekeznek szüntelenül, Hogy engemet meg-ejtsenek.

5. A' kevélyek tört vetnek nékem, Es mindenütt hálót hánnak, Kö-téllel meg-vonfák ösvényem, Hogy engem meg-szorítsanak.

6. En pedig mondek: Oh Ur Isten, Te vagy én erős Istenem! Beszé-dem vegyed füleidben, Halgassd-meg esedezésem.

¶ 7. Uram te vagy én segítségem, Mindennemű inségemben, Azért vedelmezd-meg én fejem, Az hadakozó időben.

8. Neengedd az hitleneknek, Hogy elő-vigyékdolgokat, Hogy inkább ne kevélykedgyenek, Rontsd-meg gonosz szándékjokat.

9. En rejám töröknek fejeket, Vonnyad meltó büntetésre, Ő hamis igyekezeteket, Fordítsd az őnnön fejekre.

10. Szálljon reájok lángozó szén, Tűzzel meg-emészteffenek, Rek-kennyenek a' földben szörnyen, Többé fel se kelheffenek.

11. Az hamis ember ő nyelvél, Ne légyen nyomosez földön, Az őnnön vakmerőségével, Akadgyon szörnyű veszélyben.

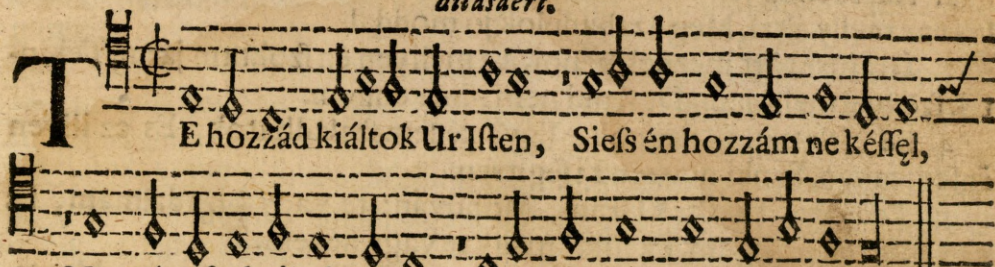
12. Tudom hogy Isten a' szegénynek, Úgyét fel-fogja kegyeffen, Meg-kegyelmezz az erőtlennek, Igazságát ki-jelentvén.

13. Az igazak nagy ditsőfeggel, Ditsirik te szent nevedet, Es örök-ké jó reménfeggel, Meg-maradnak szined előtt.

CXLI. S O L T A R. T. B.

Domine ad te clamavi.

Könyörgése Dávidnak az Isten vezérléseért és meg-szaba-dításért.

E hozzád kiáltok Ur Isten, Sies én hozzám ne késsél,

Mert téged ohajtlak szívé, Azért halgass-meg kegyelmeffen.

2. Könyörgésem elődben mennyen, Mint jó illat füstölge, Kezeim fel-emelése, Estvéli áldozatul légyen.

3. Örizzel tartsd-meg én szájam, Az melly gondot tartson arra, Zá-várt

várt szerezz ajakimra, Hogy tőlök ne legyen nyavalyám.

4. Ne botsáfd szívemet gonoszra, Hogy az hamisan élőkkel, Soha ne erefzkedgyem-el, Az ő nyájas keyánságokra.

5. Az hívember meg-fedgyen engem, Esfeddése kedves lészen, Mint balsam olajfejemen, Még verése sem árt énnékem.

¶ 6. Mert én el-híszem s' mondom nyilván, Hogy még az hitetlenekért, Imádkozom mentsegekért, Nyavalyájokon szánaozván.

7. Midőn az ő fő-fő birájak, Magas helyről le-hányatnak, Es osztán ezekben jutnak, Az én beszédim kik nyájasok.

8. Mint ha ki fát vág nagy erővel, Az forgáts széllyel hintvén, A' mit tsontaink akképpen, Hevernek a' fir mellett széllyel.

9. Szemeim read néznek Uram, Reménsegem vagyok benned, Lelkemet hát el ne vegyed, Mert te vagy minden bizodalmam.

10. A' törtől kit nekem vetettek, Es hálojoktul őrizz-meg, Az hamis répektől ments-meg, A' kik vesztetre igyekeznek.

11. Ejtsd őket őnnőn hálojokban, Kitők másnak készítettek, Hogy én veszély nélkül legyek, Mellettek el-mehessek bátran.

CXLII. SOLTAR. T.B. 100. 131.

Voce mea ad Dominum.

Könyörgése Dávidnak az meg szabadításért.

AZ C. SOLTAR Notájára.

EN az Urhoz fel-kiálték, Kiáltván neki könyörgék, Jelentvén én panaszomat, Meg-beszéllem nyavalyámat.

2. Ha szorongattatik lelkem, Te utat mutat énnékem, Modot talál az melly által, Meg-szabadulok jó moddal.

3. Uramra tört mernek hánni, Az mellyen én szoktam járni, Tekinték széllyel mellőlem, De senki nem ismér engem.

4. Bé zárattak utak ajtók, Egy felé sem szaladhatok, Es ez ilyen inségemben, Senki nintsen ki segitsen.

5. Te hozzád kiálték Uram, Mondván: te vagy bizadalmam, Es egyedül reménsegem, Ez földön csak te vagy nekem.

6. Hald-meg az én imádságom, Mert igen sanyargattatom: Ments-meg ellenségim ellen, Mert erősbek hogy nem mint én.

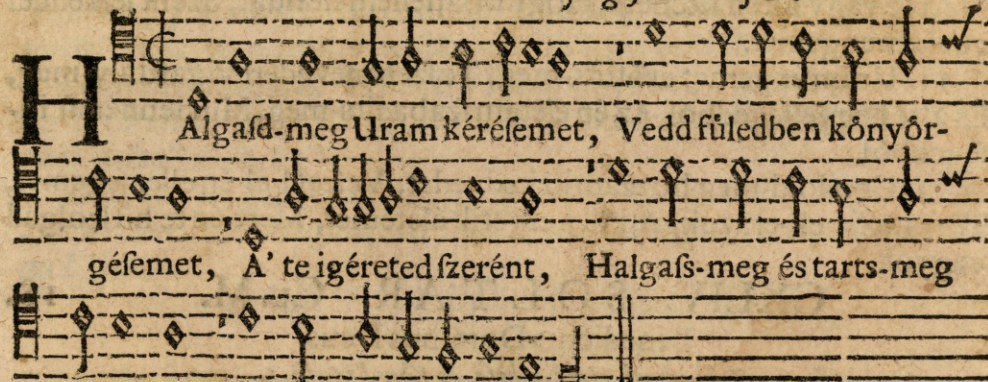
7. Vedd ki fogságból lelkemet, Hogy ditsirjem szent nevedet, Ha jól tesz yelem az hivek, Ottan engem környül-vésznek.

CXLIII.

CXLIII. SOLTAR. T.B.

Domine exaudi orationem.

Dávidnak külömb. külömb Könyörgése és kérése.

Algasd-meg Uram kérésemet, Vedd füledben könyör-

gésemet, A' te ígéreted szerént, Halgasd-meg és tarts-meg

engemet, Te szent igazságod szerént.

2. Szolgádat törvényben ne idézd, Haragodat reám ne gerjezd, Az én gonosz bűneimért, Mert ez egész földet bár el-nézd, Nem találhat igaz embert.

3. Az ellenség kerget engemet, A' földhöz verte életemet, Helyhez-tetett a' sötétben, Sötétségben engemet el-rejtett, Mint az halottat az firben.

4. Az én lelkem el-keferedett, Sérelem miatt el epedett, Azért hogy el hagyál engem, Tsak nem el-szántam életemet, Ugy el-keferedett szívem.

5. Ez ilyen nagy inségim között, Emlitem a' régi idöket, Nézvén tsuda dolgaidat, Mellyeket kezted tselekedett, Kikkel biztatom magamat.

6. Te hozzád én Uram Istenem, Nagy siralommal fel-emelem, Es ki-nyújtom kezeimet, Tégedet úgy ohajt én lelkem, Min a' száraz föld a' vizet.

¶ 7. Ne késsél halgasd-meg kérésem, Mert el-fogy bennem az én lelkem, Szined tőlem el ne térjen, Mert majd el ollyanná kell lennem, Mint a' kik szálnak a' firben.

8. Kegyelmezz-meg Uram énnékem, Halgasd-meg és őrizz-meg engem, Mert én tsak te beéd bizom, Utaidat adgyad ismérnem, Mert te hozzád kívánkozom.

9. Szabadíts-meg ellenségitől, Kik engem kergetnek ok nélkül,

Aa

Ben

Benned vetem reménységem, Viseled gondot az én igyemről, Uram
kérlek ne hadgy engem.

10. Taníts-meg engemet szolgálodat, Hogy tehessem akaratodat,
Mert te vagy az én Istenem, Hogy őrizhessem utaidat, Szent lelkeddel
vezérly engemet.

11. Uram engemet erőssíts-meg, Te szent nevedért vigasztaly-meg,
Es a' te kegyességedből, Az én életem szabadíts-meg, Mindennemű in-
ségekben.

12. Gondold-meg hozzám jó kedvedet, Veszéled-él én ellenséggemet,
Töröltesselek-él azok, A' kik kergetik életemet, Mert én te hű szolgáló
vagyok.

CXLIV. SOLTAR. CL.M.

18.

Benedictus Dominus Deus.

Dávidnak Hála-adása és Könyörgése.

Az XVIII. SOLTAR Notájára.

Aldot az Ur ki kezeimet tanította, Es újaimat az hadakozásra, Al-
dott legyen az én jó Istenem, A' ki mindenkor meg-őriz engem,
Ő az én kő-váram és szabadító, Ő én paizom és én őltalma-
zóm, Te benned vetem reménységemet, Mert alám veted az én né-
pemet.

2. De mitsoda az ember életében, Hogy ő reá gondot tartasz ek-
képpen? Mitsodák az emberek fiai, Hogy felféged őket így kedvelli?
Az emberek dolgát ha meg-tekinted, Leg-ottan őket csak semminek
leled, Az ő napjai hamar el-fogynak, Es mint az árnyék ottan el-
múlnak.

3. Hajts-meg az egeket és szállj le menten, Illesd az hegyeket hogy
fűstyók mennyenyen, Botsádd villámádd őket verd széllyel, Menyűtő
nyilaiddal szélezz-él. Segíts-meg, föllýul kezéd hozzám nyújtsad, Ez
nagy ár-vizet rólam el-fordítsad, Szabadíts-meg ez veszedelemből,
Őrizz-meg az idegen nemzettől.

4. Kiknek szájak merő hazugságot szólnak, Ő hamis kezekkel téfznek
gonofzol, Uram néked mondok újéneket, Meg-zenditem néked hege-
dumet. Mert te vagy Uram ki minden inségben, A' királyt meg-oltal-
mazod kegyessen, Szolgálodat Dávidot meg-tekinted, Az őldöklő fegy-
vertől meg-mented.

5. Ments-meg kezekből az idegeneknek, Kik én ellem szörnyen
dühösködnek, Szájok beszéde merő hamisság, Kezeknek dolga hit-
ván

ván mulatság. Hogy mint a' szép plánták a' mi fiaink, Fel-neveked-
gyenek mi szép leányink, Kik szépségeiben úgy villogjanak, Mint
ékes oszlopok a' templomnak.

6. Hogy a' mitárházaink tele legyenek, Tsordáink ezeriglen te-
nyészzenek, Barmunk több legyen sok száz ezernél, Mind városban fa-
lun és mezőn széllyel. Erőssen szaporodgyanak ökreink, Városinkra
ne ússzon ellenségek, Földünkben senki el ne vitesse, Utzáinkon pa-
nasz ne hallassék.

7. Oh boldog nép a' kit így meg-áld Isten! Es kiknek illy jó szeren-
tsét ád itten: Boldog nép az, és nem lesz szűksége, Az mellynek az Ur
az ő Istene.

CXLV. SOLTAR. T.B.

Exaltabo te Deus meus.

*Dávid ditsíri az Istent nagy ditsősségeről és kegyességeről mindenekhez, ki-
váltképpen az Istent felökböz.*

M Agasztalak téged én Istenem, Oh én Királyom
neved tisztelem, Minden nap hirdetem ditsireted, Es örökké
áldom te szent neved, Igen ditsiretes és nagy az Isten,
Meg-foghatatlan ő ditsősségében, Nemzetről nemzetre
te dolgaiddat, Mindenkor hirdetik nagy hatalmadat.

2. Hirdetem a' te ditsősségedet, A' te felféges ditsiretedet, Tsuda té-
tidet minden népeknek, En ki-beszéllem mindenütt széllyel. Hogy ha-
talmadat mindenütt hirdessék, Mellyet do'gaiddban ezekben véfznek,

Ditsőffégedet én el nem halgatom, Hanem mindeneknek elő-szám-lalom.

3. Hogy hirdessék a' te jókedvedet, Minden nép előtt kegyességedet, A' te igazságodat ditsirjék, Es szélllyel mindenütt ki-hirdessék. Az Ur fölötte irgalmas kegyelmes, Engedelmes haragra késedelmes, Igen szelid, a' büntetésre késő, Minden teremtetett rendinek kedvez ő.

¶ 4. Azért a' mit teremtetél minden, Nagy hatalmadrol téged ditsirjen, De mindennél inkább a' szent hivek, A' te ditsőffégedet ditsirjék. Hirdessék országod fellegés voltát, Mindenkor beszélljék nagy hatalmadat, Hogy az emberek fiaí érthessék, Országodnak ditsőfféget nézhessék.

5. Örökké meg-áll a' te országod, Es mindenkor meg-tart uraságod, Az Ur meg tartya az el-dülőket, Es fel-emeli az el-eszteket. Uram mindenek szemei rád néznek, Es idején eledelt adtz nékiek, Midőn fel-nyitod áldott kezeidett, Bővön meg-elégitesz mindeneket.

6. Az Ur igaz minden útáiban, Es szentféges minden dolgaiban, Közeli vagy on azokhoz nyilván, A' kik hozzá kiáltnak valóban, Es az mit az Istenfelők kívánnak, Ő nékiek bővön meg-adattatnak: Nagy kegyelmessen őket meg-halgattya, Es idvőfféget nékiek meg-mutattya.

7. Meg-tartya a' kik szeretik őtet, De mind el-veszti az hitleneket, Az Ur ditsiretű szám hirdesse, Az ő nevét minden test ditsirje.

CXLVI. SOLTAR. T. B.

Lauda anima mea Dominum.

Ditsireti az Istennek, és tanulság az Istenben való bizodalomrol.

A Ldgyad én lelkem az Urat, Hirdessed ditsiretét,
Az Istennek adok hélát, Valamig engem éltet,
En az Urnak éneklek, Mind addig miglen élek.

2. Ne legyen bizodalmatok, Földi fejedelmekben, Edgy emberben se bizzatok, Kiben segítség nintsen: Mihelt lelki ki-mégyen, Menten hamuvá lészen.

3. Minden dolga és széndéka, El-vész azon nap véle, Boldog a' kinek óltalma, A' Jákobnak Istene: A' kinek mindenekben, Reménfége az Isten.

4. A' ki mind mennyet és földet, Es az tengert teremté, Es ezekben mindeneket, Nagy hatalmával szerze, Igazsága s'hivfége, Meg-marad mind örökké.

¶ 5. A' kik méltatlan szenvednek, Meg-menti az jó Isten, A' nyomorult éhezőknek, Ő eledelt ad bőven, A' foglyokat ki-hozza, Rabság-bol ki-óldozza.

6. Es a' világtalanoknak, Meg-nyittya ő szemeket, A' kik dülő félben vadnak, Meg-gyámolittya őket: Az igazakat hiven, Szereti az Ur Isten.

7. Veszedelmében meg-menti, A' nyavalyás jövevént, Az árvákat meg-segíti, Kegyessen rájok tekint, A' férelmes özvegyek, Tőle megnyihittetnek.

8. Az hitleneket meg-rontya, Őfvényeket el-vesztvén, De meg-áll az ő országa, Most és minden időben, Oh Sion a' te Urad, Mind örök-ké meg-marad!

CXLVII. SOLTAR. T. B.

Laudate Dominum, quon.

Intés az Istennek ditsiretűre, az ő sok jó tetteiméniért, melyeket elő-számlál és Soltárnak szerzője.

A Z Urat ditsirjétek mert jó, Es az Istent ditsirni méltó,
Kedves dolog az Ur Istennél, Hogy őtet ditsirjék egy szível,

Mert Jerusálemet az Isten, Meg-éppíti nagy kegyelmessen,

Ismét az Izrael nemzetét, Öszve-gyűjti el-ozlott népét.

2. Töredelmes szívet meg-gyógyít, Sérelmes lelket ő meg-enyhit, Bé-kötözi az ő sebeket, Meg-könnyebbiti sérelmeket. A' tsillagokat meg-számlállyá, Es azoknak számát jól tudgya, Es mindeniket úgy isméri, Hogy tulajdon nevén nevezi.

3. Nagy a' mi Urunk az Ur Isten, A' kinél nagyobb semminintsen, Erősege ki-mondhatatlan, Bőltsege számlálhatatlan, Az együgyűket fel-emeli, A' szelideket erőssíti, Meg-alázza az hitleneket, A' földre le-gyalázza őket.

4. Azért néki énekellyetek, Hegedűkkel zengedeztetek, Ki az eget el-fedi szélyel, Temérdek vizenyős földhőkkel, Es az égről esőket bortsát, Mellyeket ez földre le-szállat, Meg-nedvesíti az hegyeket, Hogy bővön teremtsenek füvet.

5. Ki ételt ad minden állatnak, És az éh hollo fiatskákknak, Kik ő szájakat reá tátyák, Kiáltván ételeket várják, Ő néki semmi kedve nintsen, A' lonak ő erősségében, Sem a' ferfinak száraiban, Nem gyönyörködik illy dologban.

6. Inkább azokban gyönyörködik, A' kik őtet igazán félik, Kik tellyes sziből kegyes völtát, Mindenkör reménlik irgalmát, Ditsird Jerusálem az Urat, Fel-magasztallyad nagy hatalmát, E' kegyes Urat oh szent Sion! Te-is ditsird ahétatoson.

7. Mert kapuidra ő závárt vét, Es híven meg-öriz tégedet, Fiaidat benned meg-áldgya, Es dolgokat jóra fordittya, Földedet áldgya békeséggel, Es téged szép tisztá buzával, Meg-élegit és bővön táplál.

8. Ki-botsáttya erős igéjét, Ez földre le-küldi beszédét, Sebesen mégyen az ő szava, Hamarsággal egy helyről máfra, A' földre szállét fejr havat, Mint a' szép szálankozó gyapjat, Es a' darabos zuzmarázokat, A' földre hinti mint az hamvat.

9. A' kő-esőket alá-lövi, Es falakonként szélyel hinti, A' kinek hidegségét senki, Tőle irtozván nem tűrheti. Ismét mihelyen ő egy szót szól.

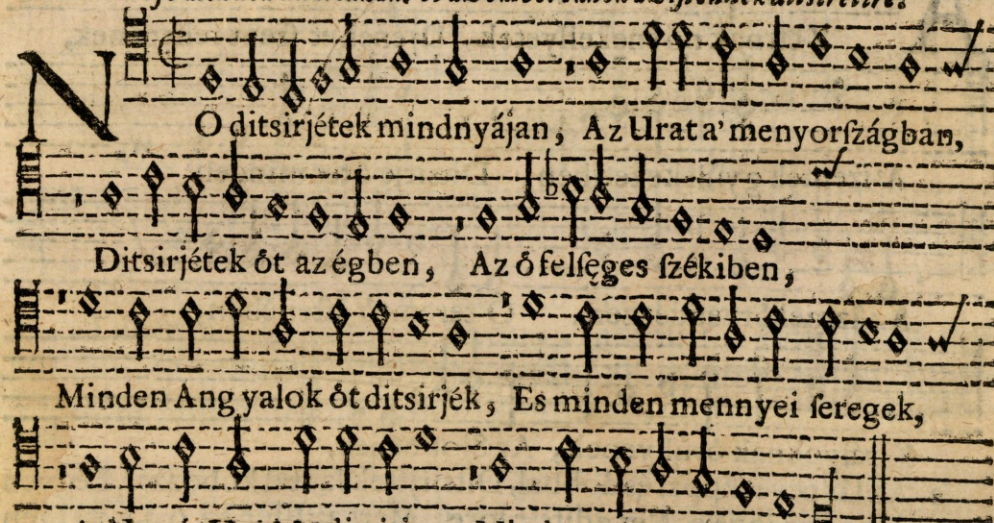
szóll, Az jég mind el-olvad és el-foly, Ha ő szeleit ráerezti, Az jeget folyo-vizzé téfzi.

10. Jákobnak adá szent igéjét, Hogy ahozszabnak életeket, Törvényt adá Izraelnek, Hogy ők azok szerént élénének. Nem tön igy semmi pogány néppel, Nem látá őket illy szentféggel, Szent szerzést ők nem értettek, Azért alleluja mondásék.

CXLVIII. S O L T A R. T.B.

Laudate Dominum de coelis.

Intése minden állatoknak, és az embereknek az Istennek ditsiretve.

O ditsirjétek mindnyájan, Az Urat a' menyországban,

Ditsirjétek őt az égben, Az ő felséges székiben,

Minden Ang yalok őt ditsirjék, Es minden mennyei seregek,

A' Nap és Hold őt ditsirje, Minden tsillagokkal öszve.

2. Az Urat ti magas egek, Ditsirjétek minden vizek, Kik fenn az égen levegtek, Az Ur nevét ditsirjétek. Mert mindeneket igéjével, Ő teremte nagy erejével, Mindent úgy meg-erősíte, Hogy meg-allyon mind örökké.

3. Mindeneknek modot ada, Hogy ki-ki abban maradna, Ti Cethalak és mélységek, Az Ur Isten ditsirjétek. Tűz kő-eső, hó, és a' pára, Az Ur Istent fel-magasztallya, Őt áldgyátok forgo szelek, Kik beszédének engedtek.

4. Ti hegyek, halmok és völgyek, Nagy Cedrus fák és egyebek, Szelid barmok, fene vadak, Földi férgek és madarak: Ese földön minden királyok, Minden népek valahol laktok, E' világi fejedelmek, Kik nagy tiszteteket viseltek.

5. Iffiak, leányok és vénék, Az Ur Istent ditsirjék, Mert nevének ditsó vólta, Mennyet földet fölylül-mullya. Fel-emeli szarvát népének, Minden szentek őtet ditsirjék, Izrael választott népe, Az Urnak nevét ditsirje.

CXLIX. SOLTAR. T. B.

Cantate Domino canticum novum.

Intés az Istennek ditsiretíre.

A Z Urnak nó énekellyetek, Ujéneket szent felfegének,
A' szentek gyülekezetiben, Ditsirje őtet minden.
Az Izrael örvendezzen, Ő teremő Istenében,
Királyoknak örülljenek, Az Sionbéliék.

2. Az Ur nevét sippal és dobbal, Ditsirjétek lantal kobozzal, Légyen hegedűknek zengése, Neve ditsiretíre. Mert az Isten az ő népit, Igen szereti hieit, A' szegényeket segíti, Sok jókkal szereti.

3. Szent hievei az Ur Istennek, Ekes gyönyörűséget nyernek, Örülnek ő háló házokban, Az Urat magasztalván, Ditsiretit az Istennek, Az ő szájokban visellyék, Eskét élű segyver lészén, Nékiek kezekben.

4. Mellyel a' kevély ellenségen, Boszszút állanak nagy mérészfzen, Es a' népek meg-büntettetnek, Méltó jutalmat vésznek: Erős Királyokat nekik, Nagy lántzokkal meg-kötőzik, Es minden ő fejedelmek, Vas békokban esnek.

5. Hogy törvénnel ítélteffenek, Melly meg-vagyon irván ellenek: Mellyekből az istenes hievek, Nagy ditsiretet nyernek.

CL. SOLTAR. T. B.

Laudate Dominum in Sanctis, &c.

Az Istennek ditsiretíre való intés.

D Itsirjétek az Urat, Aldgyátok ő szent vóltát,
Ditsirjétek mennyekben, Hol országol kegyesén,
Az ő nagy ditsósságében, Ditsirjétek hatalmát,
Ményből ő ditsó vóltát, Minden veheti eszében.

2. Ditsirjétek őt kúrtben, Es ékes éneklésben, Hegedűben, lantokban, Es hangos citerákban, Az Urnak zengedezzetek: Sipokban, virgynákban, Es hangos orgonákban, Örvendgyetek az Istennek.

3. Az Urat cymbalmokban, Es egyéb szerfzámokban, Mindnyájan ditsirjétek, Citerát pengesetek, Az Urnak nevét ditsirván, Es minden lelkes állat, Ditsirje a' nagy Urat, Ditsósság Istennek, Amen.

AZ ISTENNEK TIZ-PARANTSO-LATTYA.

Exod. Cap. 20. CL. M.

Az CXL. SOLT. Notájára.

E Meld-fel szived, füled nyisd-meg, Te kemény nyaku Izrael, Isten parantsolattyát érts-meg, Törvényire figyelmezzél.

3. En vagyok Istened egyedül, Ki a' szolgálatból téged, Ki-hoztalak nagy infegedből, Ne legyének más Istenid.

3. Ne tsinály semmi bálvány képet, Akar minémű dologbul, Ne imádgjad se tiszteld őket, Mert nagy haragom meg-indul.

4. Uradnak Istenednek nevét, Soha ne vegyed héjában, Mert az ki nem bötösülli nevét, Meg-bünteti azt valóban.

5. Hat nap minden dolgotat tegyed, Nyúgodgyál az hetediken, Mert hogy teremte mindeneket, Ez nap meg-nyúgovék Isten.

6. A'te atyádat és anyádat, Tisztellyed szerezled hiven, Hogy hofz-fizű életet sok jókat, Adgyon tenéked az Isten,

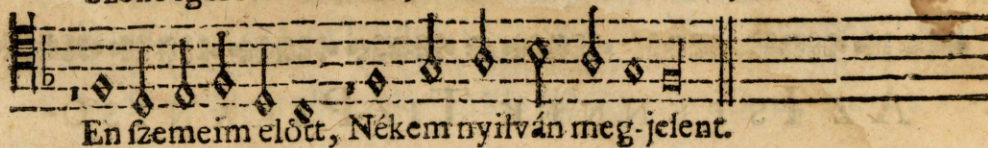
7. Embert ne ölly, ne tégy vér-ontást, Parázñaságban ne léledgy, Ne orozz, gyűlöllyed a' lopást, Hamis bizonytságot ne tégy.

8. Felebaratodnak ő házát, Ne kívánd se házastársát, Szolgáját, szolgáló leányát, Se barmát, semmi marháját.

9. Uram hatalmas a'te igéd, Még zengését-is rettegjük, Irgalmaid-bol velünk ezttegyed, Hogy akaratodat tegyük.

A' SIMEONNAK ENEKE.

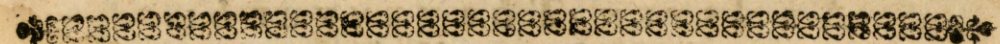
Luc. 2. 29. Nunc dimitt, C. M.

2. Kit világosfényül, Pogányoknak küldél, Kinek fényességével, Nyilván ki-jelennek, A'szent Izraelnek, Nagy ditsőffége széllyel.

F E G E

MIN.

MINDENNÉMŰ HÁBORUSÁG ELLEN.

Az XXXV. SOLTAR Notájára.

UR Isten melly sokan vadnak, Kik engemet háborgatnak, Es mindenkoron igyekeznek, Miként engem el vesztthessenek. En pedig egyedül vagyok, Nagy nyavalyámban jajgatok, Minden barátim el-hadnak, Es csak magokra gondolnak.

2. Első ellenfeg a' Sátán, Ki mint a' Sivó oroszán, Utannam jár nagy álnoksággal, Hogy bé-nyelhesse én torkával, Mindenütt ellenem lest vét, Mert tud ezer mesterleget, Ha edgyikkel hejában jár, A' másik által prédát vár.

3. Gazdagsággal ditsőffeggel, Világi gyönyörűséggel, Félelem-mel-is gyakran kísért, Ugy hogy elmémben tsak nem meg-fért. Honnan nehéz gondolatban, Lelkem esik nagy bánatban, Noha nem árt-hat ezzel-is, Ugyan nem nyúghatik még-is.

4. Második ez tsalárd világ, Ki én szomem előtt villag, Gonosz példával és intéffel, Mind tsak a' gonoszra vezérel, Mosolyog reám édes-sen, Hogy engem hozzá hiteffen, Es vigyen a' széles útra, Melly még-yeen a' rút pokolra.

5. Harmad ellenfegem rongál, Ki még éjel-is nálam hál, Es sokasít-tya nyavalyámat, Gyakran el-szakasztja álmomat. Szüntelen int gon-noszságra, Lelkemet kísérti probára, Ez én gyarló természetem, A' ki-ben én születtetem.

6. Ur Isten a' gyors oroszánt, Verd hátra a' dühös Sátánt, Lelki fegyvert adgy én kezemben, Ki ellen semmit ne tehesse, Ha álnok-sággal visgál-is, Ne ártson nekem ezzel-is, Se rettentse erejével, Mel-lyel dühösködik széllyel.

7. Felfeged engem meg tartson, E' világ hogy ne árthasson, Es ne járjak a' test kedvére, Hanem nézzek szent törvényedre, Es ahoz szab-jam életemet, Mellyel nyerhessem kedvedet, Es használlyak feleimnek, Kik velem téged féllyenek.

Bb 2

Az

AZ ISTEN TÖRVÉNYERŐL.

AZ VI. SOLTAR Notájára.

MEg-hattad nekünk Ur Isten, Hogy járjunk törvényedben, Es téged tisztellyünk, Teljes szível lélekkel, Es minden mi erőnkkel, Tégedet szerezsünk.

2. A' mi felebarátinkat, Szeresűk mint magunkat, Haragot elhagyván, Senkinek kárt ne tégyünk, Mindenhez hivek legyünk, Es éllyünk igazán.

3. De jaj melly gyarló életem, Mert Adámtól születtem, Bűnre vagyok hajlo. Elmémnek gondolattya, Szívemnek indulattya, Te elled járó.

4. Szent ígédet nem követem, Sőt gyakran el-felejttem, Jókra tünyszívem, Feleimet gyűlöli, Vagy csak színnel szereti, Melly nehéz énnékem.

5. Ezért méltó haragodat, Erdemem ostorodat, De jó reménységgel, Tekintek szent Fiadra, Mint kegyes szofzollomra, Kiért hozzám tértél.

6. En csak ő benne bizom, Nem hányom méltaságom, Melly sem mire kellő, Ő engem meg-igazít, Gonosztul meg-szabadít, Olly igen jó kedvő.

AZ UR VATSORAJA ELŐTT.

AZ E. SOLTAR Notájára.

HAlgasd-meg Ur Isten kérésemet, Es világosítsd-meg én szívemet, Hogy szüntelen rád figyelmezzem, Lelkem szerelmedre gerjedezzen, Es szent Fiadat veled egyetemben, Féllyem éstartsam mindenütt elmémben.

2. Ur Christus menyből értem le-szállál, A' keresztfán bűnömért meg-halál, Te szent véreddel értem áldozál, Az halál töriből ki-oldozál, Adótságomnak, bűnömnek sokságát, Meg-engeded, el-törölvén rutságát.

3. Azért vagyok már Atyád kedvében, Szent országának örökiségében, Erdemem kívül ki velem így tőm, Nagy jó vóltából kegyelmében vőn, Szent szerelmével úgy meg-környékeze, Bűnt és ördögöt tőlem távol y űze.

4. Hogy pedig ezt nyilvánban hihefsem, Tőled Ur Isten erőstitem, Kenyérrel borral Sz. Vatsorádban, Mellyel az hivek élnek házadban, Ezek jegyei a' te jó kedvednek, Mellyeket tőled háládással vészek.

5. Velem

5. Velem Ur Jefus ezt tselekedgyed, Hogy én edgyesülhefsek te veled, Szent Lelked által, egész életemben, Semmi te tőled el ne térítsen, Sem jó se gonosz felelem, se jószág, Ne árthasson, de kellyen csak meny-ország.

6. Minden gondomat néked ajánlom, Az halálban-is vagy vigasztalóm, Az életre nekem ájtót nyittatz, Országodban boldogságra juttatz, Az itéletre lelkem fel-ruházod. Ez testtel és örömmre koronázod.

A' SZENT VATSORA UTAN.

AZ VIII. SOLT. Notájára.

OH én lelkem ditsirjed Istenedet, A' ki illy jól táplállyá életedet, Mint az hű atya szerelmes fiát, Kiért örömmel neki adgy hátát.

2. E se földön te magad úgy visellyed, Isten országát hogy te-is terjeszszed, Arra szüntelen nagy gondod légyen, Mellyel tartozik minden keresztyén.

3. Mint a' kenyért sok buza magbolsütik, Es a' bort-is sok szőlő szemből szűrik, Így lélek szerént e' vatsorában, Egy testté vérré leszünk minnyájan.

4. Szeresd hát ember a' te feleidet, Gyakran jelentvént jó-tétemenyidet, Gyűlölség, harag benned ne légyen, Mellyet erőssen meg-tilt az Isten.

5. Az ő szent igéjében gyönyörködgyél, Ki téged viszontag meg-áld bőséggel, Szent lelke által gerjezt te benned, Buzgo szerelmed, es kedvettéged.

6. Végre tégedet ez árnyék világbol, Fel-viszen a' mennyekben innét alol, Holott az ő választot szentivel, Örök boldogságban élz örömmel.

7. Lelkem szüntelen oda igyekezzél, Ki felől immár szent zálagot vöttél, Ha ezzel magad gyakran biztatod, Boldogul leszen élted es hol-tod.

ANNA ASZSZONY HALA-ADO ENEKE.

AZ VII. SOLTAR Notájára.

ORúl az én szívem az Urban, Fejem fel-emeltetett abban, Szájam meg-nyilt örömeiben, Az én ellensegim ellen, Mert a' te szabadtásodban, Örvendezek háládásban. Uram sohol semmi nintsen, Az mint te olly erős Isten.

Bb 3

2. Ne

2. Ne szálljatok azért ez után, Kevély szókkal fel-fuvalkodván, Mert az Ur mindent tud és lát, Véghez viszi minden dolgát, Az erőfleknek kéz-ijeket, Ő meg-rontya kevélységeket, Es töle az erőtlének, Hatalommal éppítettnek.

3. Az bé-töltek szűkségbe esnek, De a' szűkölködő szegények, Meg-elégesznek bőséggel, Kik kenyért kerestek széllyel, Es a' kit magtalan-nak vélték, Annak feles gyermeki lőttek, Es kinek sok volt gyermeke, Az meg fogyatkozott végre.

4. Az Ur nagy hirtelen meg-ölhet, Es ismét meg-elevenithet, Ő az pokolra alá-vét, Es viszontag fel-hozonnét, Az Ur a' ki szegénnyé té-izen, Es ő meg-gazdagit nagy könnyen, A' szegényt a' porból végre, Fel-emeli ditsőfögre.

5. Mert az Uré mind hossza vége, Ez egész földnek kereksege, Az mellynek ő tett határt, Kit meg-öriz, az nem vall kárt, Az ő hivéit ő meg-tartya, De az hitleneket meg-rontya, Kik az őnön erejekben, Biztanak vakmerő-képpen.

6. A' kik az ellen feddődnek, E' földről ők el-töröltetnek: Az Ur e' széles világon, Mindent meg-ítél jó módon. Erőt ad az ő királynának, Es fel-emeli fejét annak, Tisztefégre ditsőfögre, Olstán örök idvös-fögre.

SZŰZ MARIANAK ENEKE. LUC. I.

Az CXLVI. SOLTAR Notájára.

Magasztallya az én szívem, Az Urat mind éltiglen, Es örvendez az én lelkem, Meg-tartó Istenemben, Hirdetem kegyességét, Es nagy jó teteményét.

2. Mert kegyessen meg-tekinté, Ő szolgáló leányát, Jó vóltából meg nem veté, Hiv alázatos vóltát, Mert imé minden nemzet, Boldognak mond engemet.

3. Mert én velem nagy dolgokat, Tőn az hatalmas Isten, Midőn együgyű vóltomat, Fel-emele kegyessen, Szent azért az ő neve, Aldan-dó ditsőfögre.

4. Es az ő irgalma vagyon, Nemzetsegről nemzetre, Örökké néz irgalmasson, Minden ötetfélőkre, Hatalmas dolgot szerze, Ő karjának ereje.

5. A' kevély gondolatúknak, Menten eszeket veszté, Dühös szándé-kát azoknak, Az jókra nem ereszté, Engem-is nagy irgalma, Meg-tarta nagy hatalma.

6. Az

6. Az hatalmas gonoszokat, Ő székek bőlle-voná, Es az alázoto-sokat, Hiven fel-magasztalá, Mert szeret együgyűket, Es gyűlöl kevélyeket.

7. A' nyomorult éhezőket, Minden jókkal bé tölté, A' gazdagság-gal tölteket, Üressen el-erezté, Mert ő töle mindenek, Bóltsen vezérel-tetnek.

8. Izraelt az ő szolgáját, Hiven hozzáfohadá, Emlitvén irgalmas-ságát, Népét meg-látogató, Rajok nyújtván kegyelmét, Bé-tölté igé-retét.

9. A' miképpen szollot vala, Mi első atyáinknak, Abrahámnak mit meg-monda, Es ő maradékinak, Im mind meg-telleyíté, Kiért áld-gyuk örökké.

A' Sol

A' SOLTAROKRA IGAZITO T A B L A.

SOLTAR.	A.	LEVEL.
1	Az ki nem jár hitlenek tanársán, Es meg nem	1
11	Az Istenben bizom jó reménfeggel, Miért szólrok	13
14	Az bolond így szól az ő szivében.	15
19	Az egek beszélik; Es nyilván hirdetik	22
20	Az Ur tégedet meg-halgasson, Te nagy infegedben	23
23	Az Ur énnekem őriző pásztorom	27
24	Az Ur bir ez egész földet, Es minden benne	28
27	Az Ur Isten az én világosságom	31
36	Az gonosz tévőnek dolgán, Eszemben vészem	44
46	Az Isten az mi reménfegünk,	58
50	Az erős Isten Uraknak Ura, Szól és mind	62
53	Az bolond így szól az ő szivében, Nintsen Isten, azért gonofságban	66
62	Az én lelkem szép tsendefzen, Nyúgzik csak az	76
65	Az Sionnak hegyén, Tied az ditsiret	79
77	Az Istenhez az én szómat, Emelém kiáltásomat	96
82	Az Isten áll ő feregében, Az bírák gyülekezetiben	105
87	Az Ur Isten az ő hajlékát	110
89	Az Urnak irgalmát, Örökké éneklek	112
91	Az ki az felfeges Urnak, Lakozik oltalmában	116
97	Az Ur Isten tegnál, ő az erős Király	123
99	Az Ur országol, Es regnál nagy jól	124
103	Aldgyad lelkem Uradat Istenedet, Minden én bennem	128
104	Aldgyad lelkem az Urat és tiszteld	130
105	Aldgyátok hálát az Istennek, Imádkozzatok szent nevének	133
106	Az Urat áldgyátok mert jó	135
110	Az Ur Isten monda az én Uramnak,	142
113	Az Urat ti ő szolgálai, Ditsirjétek mert érdemli	145
117	Az Urat minden nemzerek	149
118	Adgyátok hálát az Urnak, Mert nagy az ő	149
119	Az olly emberek nyilván boldogok	151
124	Az Izrael ezt nyilván mondhattya	164
125	Az kik biznak az Ur Istenben	165
135	Aldgyátok az Ur nevét, Az kik neki szolgáltok	172
		144. Al-

T A B L A.

144	Aldott az Ur, ki kezeimertanittya	182
146	Aldgyad én lelkem az Urat, Hirdessed ditsiret	184
147	Az Urat ditsirjétek mert jó	185
149	Az Urnak nő énekellyetek, Uj ditsiretet.	188

B.

41	Boldog az ki az nyavalyáft hiven, Szánnya	51
73	Bizonyára jó az Isten, Az Izraelnek jelesben	90
112	Boldog ember az ki az Istent	144
128	Boldog ember az nyilván, Ki az Istent féli	167

D.

9	Ditsirlek téged Ur Isten, Es áldlak tellyes szivemben	10
30	Ditsirlek Uram tégedet, Mert te meg-tartál engemet	35
75	Ditsirünk téged Isten, Ditsiret légyen néked	94
107	Ditsirjétek az Urat, Mert nagy ő jó volta	138
136	Ditsirjétek az Urat, Mert ő jó kedvet mutat, Es az ő kegyessége	173
138	Ditsir téged tellyes szivem	176
150	Ditsirjétek az Urat, Aldgyátok ő szentvöltát	189

E.

4	En igazságomnak Istene, Halgassd-meg én kiáltásom	4
22	En Istenem én erős Istenem	25
45	Egy szép dolgot hoz-elő az én szivem	56
76	Esméretes az Ur Isten, Az Judában, és szent neve	95
92	Ekes dolog ditsirni Uram felfegedet	117
96	Enekellyetek minden népek, Uj éneket az	121
98	Enekellyetek új éneket, Az Ur Istennek örömmel	123
100	Ez földön ti minden népek: Az Istennek örvendgyetek	125
120	En az Ur Istenhez kiálték	161
129	En iffúságomtul fogva engem	168
132	Emlekezzél-meg Ur Isten Dávidrol és infegiről	170
142	En az Urhoz fel-kiálték, Kiáltván neki könyörgék	180
	Emeld-fel szived, füled nyisd-meg	189

H.

17	Halgassd-meg igazságomat, Ur Isten kiáltásom érts-meg	18
28	Hozzád kiáltok kegyes Uram	33
38	Haragodnak nagy völtában, Meg-indulván	47
44	Hallottuk Isten füleinkel, A' miket régenten	54
49	Halgassátok-meg ezt minden népek, Értsétek-meg kik e' földön éltek	61
55	Halgassd-meg az én könyörgésem	68
64	Halgassd-meg Uram könyörgésem, Tarts-meg	78
68	Hogy ha fel-indul az Isten, El-kergettetnek	82

T A B L A.

78	Halgafs én népem az én törvényemre, Füledet hajtsad az én	97
80	Halgafd-meg Izrael pásztora	103
86	Hajts hozzám Uram füledet, Es halgafd-meg	109
102	Halgafd-meg Uram kérésem	126
111	Hálát adok Uram neked, Tellyes sziből áldlak	143
114	Hogy Izrael ki-jött Egyiptomból	146
127	Hogy ha ember házat épét, Isten segedelme nélkül	166
137	Hogy az Babyloni vizeknél álltunk	175
143	Halgafd-meg Uram kérésemet	181
	Halgafd-meg Ur Isten kérésemet	192

I.

43	Itély-meg engemet Ur Isten, Es fogadd-fel én igyemet	54
57	Irgalmazz Uram irgalmazz nekem	71
63	Isten te vagy én Istenem, Jó reggel kereslek tégedet	77
95	Jertek örvendyünk mindnyájan	120
133	Imé melly jó és melly nagy gyönyörűség	171

K.

56	Kegyelmezz-meg nekem én Istenem	60
61	Kiáltásom hald-meg Isten, Vedd füledben	76

L.

26	Légy ítélőm Uram, Mert hűséggel jártam	30
----	--	----

M.

2	Miért zugolodnak az pogányok, Mit forgatnak	5
10	Mire távozol tőlünk Ur Isten	11
13	Miglen felejtetz-el Uram, Mig nem emlekezzel	15
29	Mostan ti hatalmassak, Tekintetes nagy urak, Adgyatok az Istennek	34
34	Mindenkoron áldom, Az Urat mig engem éltet	40
39	Magamban el-végezém és mondám	49
42	Mint az szép hives patakra, Az szarvas kívánczik	53
52	Mit ditsekedel gonofságban, Te hatalmaskodo	65
60	Minket Ur Isten el-hagyál, Es reánk meg	74
74	Miért vetz minket így el Ur Isten	92
101	Mindennek előtte irgalmasságról	125
126	Mikor az Siont az Isten, Fogságból ki hozá hiven	166
145	Magasztallak téged én Istenem	183
	Meg-hattad nekünk Ur Isten	192
	Magasztallja az én szívem	194

N.

33	Nofzsa Isten féltő szent hivek, Örvendeztetek	39
37	Ne bofszonkodgyál a' gonosz tévőkre	45

T A B L A.

47	No minden népek örvendeztetek	59
48	Nagy az Ur méltóságában, Holott lakozik ditsősége	60
85	Nagy kegyessen töl Uram földeddel	108
93	Nagy hatalommal regnál az Isten	118
115	Nem nekünk Uram nem nekünk engedd, Hanem	146
148	No ditsirjétek mindnyájan, Az Urat az	187

O.

3	O melly foka vannak, Az kik háborgatnak	3
7	Oh én Uram és én Istenem	7
8	Oh felséges Ur mi kegyes Istenünk	9
18	Oh én Uram ki erőt adtz énnékem	19
21	Örvendez Uram a' Király, Az te nagy hatalmadban	24
32	Oh melly boldog az olly ember életében	38
66	Örvendgy egész föld az Istennek	80
79	Öröködben Uram pogányok jöttek, Es szent templomodat	101
81	Örvendeztetek az erős Istennek	104
84	Oh seregeknek Istene, Melly kedves gyönyörűsége	107
94	Oh erős bofszu álló Isten, Ki bűnünkért büntetz erőssen	119
109	Oh Ur Isten, én ditsőségem, Ne halgafs	141
122	Örülök az én szívemben	163
	Oh én lelken ditsird Istenedet, Az ki illy	193
	Örül az én szívem az Urban	193

P.

35	Pörölly Uram pörölömmel, Hartzolly én ellenfegimmel	42
----	---	----

S.

3	Szabadits-meg és tarts-meg Uram Isten	14
25	Szívemet hozzád émelem, Es benned bizom Uram	29
59	Szabadits-meg engem Ur Isten	73
70	Sies.ments-meg Uram Isten	87
116	Szeretem és áldom az Ur Istent, Mert meg-halgatá	148
121	Szemem az hegyekre vetem, Mert folyul van	162
140	Szabadits-meg engem Ur Isten	178

T.

16	Tarts-meg engemet oh én Istenem	
54	Tarts-meg Uram Isten engem, Es szent nevedért	
58	Ti tanátsban ülő szomélyek, Kik zugolodtok	
71	Te benned bizom én Istenem, Kérlek oltalmaz-meg	
90	Te benned bizunk eleitől fogva	
123	Te hozzád szemeimet Ur Isten	

T A B L A.

- 130 Tehozzád tellyes sziböl, Kiáltok szüntelen
141 Tehozzád kiáltok Ur Isten

V.

- 5 Ur Isten az én imádságom, Kérlek vegyed füleidben
6 Uram te nagy haragodban, ki miatt vagyok búban
15 Uram kilészén lakója, Az te felféged sátorának
31 Uram én tsak te benned biztam
40 Várván vártam az felféges Vrat
51 Ur Isten kegyelmezz-meg énnékem
67 Ur Isten áldgy-meg jó vóltodból, Eskegyessen forduly
69 Ur Isten segits és tarts-meg engem
72 Uram az te ítéletedet, Adgyad az Királynak
83 Uram ne halgafs illy igen
88 Ur Isten én idvösségem, Ejel nappal kiáltok hozzád
108 Ur Isten kész az én szivem
131 Uram nem űz nagyra szivem
134 Urnak szolgálai mindnyájan, Aldgyátok az Urat
139 Uram te meg-vísgálsz engem
Uram borsáflad-el, Szolgádat békével
Ur Isten melly fokban vadnak

OLI DEO GLORIA.

